

Điệp Viên 007 - Sòng Bạc Hoàng Gia

Contents

Điệp Viên 007 - Sòng Bạc Hoàng Gia	1
1. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 1	2
2. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 2	5
3. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 3	8
4. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 4	10
5. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 5	13
6. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 6	16
7. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 7	18
8. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 8	21
9. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 9	24
10. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 10	27
11. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 11	30
12. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 12	32
13. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 13	35
14. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 14	39
15. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 15	41
16. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 16	43
17. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 17	46
18. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 18	50
19. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 19	52
20. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 20	55
21. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 21	58
22. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 22	61
23. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 23	64
24. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 24	66
25. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 25	68
26. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 26	71
27. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 27	73

Điệp Viên 007 - Sòng Bạc Hoàng Gia

Giới thiệu

Dịch giả: Khắc VinhChiffre là một tay trùm xã hội đen người Pháp chuyên dùng lợi nhuận thu được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-vien-007-song-bac-hoang-gia>

1. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 1

Nhân viên mật

Mùi nước hoa, khói thuốc lá và mồ hôi vào 3 giờ sáng trong sòng bạc thật lộn mửa. Cái chất ăn mòn linh hồn phát sinh bởi canh bạc sát phạt - một hỗn hợp gồm máu tham lẫn nỗi sợ và sự căng thẳng đầy lo âu - trở nên quá sức chịu đựng. Lúc ấy ý thức sẽ bùng tỉnh, vùng lên mà thoát ra.

Đột nhiên James Bond biết mình đã mệt. Anh luôn biết khi nào cơ thể hoặc tinh thần đã quá đủ, và luôn luôn hành động theo tri thức. Điều đó giúp anh tránh được tình trạng trì trệ và kiểu cách vụng về đầy cảm tính, vốn dẫn đến sai lầm.

Anh kín đáo rút lui khỏi bàn roulette đang chơi, đến đứng một lúc bên tay vịn bằng đồng bao quanh chiếc bàn cao đến ngực trong phòng dành riêng.

Le Chiffre vẫn còn đánh và dường như đang thắng. Một chồng đồng phỉnh mệnh giá 10.000 lốm đốm vương vãi trước mặt hắn. Kín đáo dưới cánh tay trái to bè của hắn là một xấp bạc giấy to màu vàng, mỗi tờ trị giá nửa triệu franc.

Bond quan sát cái nét mặt nhìn nghiêng đầy ấn tượng và kỳ lạ một lúc rồi nhún vai, rũ bỏ những ý tưởng cho nhẹ người và bỏ đi.

Rào chắn vây quanh kết sắt cao đến cằm khách hàng; gã thủ quỹ, thông thường chẳng hơn gì một nhân viên ngân hàng hạng xoàng, ngồi trên ghế đầu và thọc tay vào những chồng tiền giấy cùng đồng phỉnh của gã. Những thứ này được xếp trên kệ sau rào chắn, cao ngang háng mọi người. Gã thủ quỹ có dùi cui và một khẩu súng để tự bảo vệ; việc trèo qua rào chắn, thò vài tờ bạc giấy rồi nhảy ngược lại để thoát ra khỏi Casino qua các lối đi và cửa nẻo là không thể được. Hơn nữa bọn thủ quỹ lại thường làm việc từng cặp.

Bond ngẫm nghĩ về vấn đề đó trong khi anh thu thập bó 100.000 rồi những bó 10.000 franc. Một phần khác trong tâm trí anh đã mừng tượng ra buổi họp thường lệ của Ủy ban quản trị Casino vào sáng ngày mai.

“Ông Le Chiffre thắng 2 triệu. Ông ấy chơi món thường lệ. Cô Fairchild thắng một triệu trong một giờ rồi ra về. Cô ấy tổ ba ván với Le Chiffre trong vòng một giờ. Cô ấy chơi với vẻ lạnh nhạt. Quý ông Tử tước de Villorin thắng 1,2 triệu ở bàn roulette. Ông ấy đánh tối đa trong ván đầu và nhiều ván cuối. Ông ấy gặp may. Rồi đến vị người Anh, ông Bond, tăng tiền thắng lên đúng 3 triệu sau hai ngày. Ông ấy chơi theo một hệ thống lũy tiến vào ô đỏ ở bàn số 5. Nhà cái Duclos nắm các chi tiết. Ông ấy có vẻ kiên trì và chi trả tối đa. Ông ấy gặp may. Dường như thần kinh ông ấy tốt. Vào buổi tối, bàn chemin-de-fer thắng X, baccarat thắng y và roulette thắng z... Quả bóng, một lần nữa khó mà trúng đích, vẫn hái ra tiền”.

“Cảm ơn ông Xavier”.

“Cảm ơn ông Chủ tịch”.

Hoặc thứ gì đại loại như thế, Bond nghĩ trong lúc chen qua những cánh cửa xoay của phòng dành riêng và gạt đầu chào gã đàn ông chán chường trong bộ dạ phục, vốn có nhiệm vụ ngăn chặn kẻ nào đó xâm nhập hoặc thoát thân; cùng cái công tắc điện điều khiển bằng chân, có khả năng khóa cửa khi có bất cứ dấu hiệu rắc rối nào.

Và Ủy ban quản trị Casino sẽ cân đối tài chính rồi giải tán, ai về nhà nấy hoặc ra quán cà phê để ăn trưa.

Về việc cướp két bạc, điều mà bản thân Bond không dính líu nhưng chỉ quan tâm, anh suy đoán cần phải có 10 gã đàn ông thiện nghệ, rằng chắc chắn chúng phải giết một hoặc hai nhân viên, và dù thế nào cũng khó mà tìm được 10 gã sát thủ máu lạnh ở Pháp, hoặc ở bất cứ đất nước nào khác.

Sau khi đưa 1000 franc cho người giữ áo và bước xuống bậc thềm Casino, Bond quyết định trong hất cừ hoàn cảnh nào, Le Chiffre cũng sẽ không cướp két sắt, và anh loại trừ tính ngẫu nhiên ra khỏi tâm trí. Thay vào đó, anh thăm dò những cảm giác cơ thể đang hiện diện của mình. Anh cảm nhận lớp sỏi khô khốc và lổn nhổn dưới đôi giày, vị chất trong miệng, và lớp mỡ hôi mỏng dưới cánh tay. Anh có thể cảm nhận mắt mình đang lồi ra trong hốc mắt. Mắt, mũi và xoang của anh đều sung huyết. Anh hít thở sâu lần không khí đêm ngọt ngào, tập trung ý thức và trí tuệ. Anh muốn biết có kẻ nào đã lục soát phòng mình từ khi ra khỏi đó trước bữa tối không.

Bond băng ngang đại lộ rộng thênh thang và đi qua các khu vườn, đến khách sạn Splendide. Anh mỉm cười với người gác đàn khi người này đưa chìa khóa cho anh - phòng số 45 trên tầng một - và nhận tin nhắn.

Bức điện tín được gửi đi từ Jamaica có nội dung như sau:

Kingstonja xxxxx xxxxxxx xxxxx xxx

Bond Splendide Royale-Les-Enux Seine Hạ - sản phẩm xì gà Havana Toàn bộ nhà máy Cuba 1915 Mười triệu Lập lại Mười triệu Stop Hy vọng đáp ứng số lượng anh yêu cầu.

Dasilva

Như thế có nghĩa 10 triệu franc đang trên đường đến với anh. Đó là câu trả lời cho một đề nghị mà chiều hôm ấy Bond đã gửi đi qua ngã Paris đến trụ sở ở London, yêu cầu cung cấp thêm tiền. Paris nói chuyện với London, nơi trưởng phòng của Bond là Clements đã báo cáo với M., ông này mỉm cười châm biếm và ra lệnh cho “Người Môi Giới” dàn xếp thủ tục với Kho Bạc.

Bond đã một lần thi hành nhiệm vụ Hoàng gia tại Jamaica, dưới vỏ bọc một thân chủ giàu sụ của các Quý ngài Caffery, hãng xuất nhập khẩu chính của Jamaica. Vì thế anh bị điều động thông qua Jamaica, qua trung gian một con người lảm lì, vốn là trưởng bộ phận nhiếp ảnh cho Daily Gleaner, tờ báo hàng ngày lừng danh của vùng Caribbean. Hắn tên là Fawcett, từng làm kế toán cho một xí nghiệp đánh bắt rùa hàng, đầu trên quần đảo Cayman. Là một trong số những người dân Cayman tình nguyện nhập ngũ khi chiến tranh vừa bùng nổ. Cuối cùng ông ta trở thành nhân viên phát lương của một tổ chức tình báo hải quân nhỏ tại Malta. Cuộc chiến kết thúc, trong lòng trĩu nặng, Fawcett sắp trở lại Cayman thì phân ban Tình báo phụ trách vùng Caribbean để ý đến ông ta. Fawcett được huấn luyện về nhiếp ảnh và một số hình thức nghệ thuật khác, rồi nhờ vào sự bao che của một nhân vật thế lực ở Jamaica, ông được ngồi vào ban nhiếp ảnh của tờ Gleaner.

Trong những lúc chọn lọc ảnh được giao nộp bởi các thông tấn xã lớn - Keystone, Wide World, Universal, I.N.P., và Reuter-Photo - Fawcett sẽ nhận được những chỉ thị qua điện thoại từ một người ông chưa bao giờ gặp, ra lệnh thi hành một số điệp vụ đơn giản nào đó vốn không đòi hỏi gì hơn là tính kín đáo, tốc độ và chính xác. Đối lại những dịch vụ không thường xuyên này, Fawcett nhận 20 pound một tháng vào tài khoản của mình ở Ngân hàng Hoàng Gia Canada, do một người bà con ở Anh gửi về.

Nhiệm vụ hiện hành của Fawcett là chuyển giao tức thì, với tốc độ tối đa, nội dung các tin nhắn nhận được ở nhà qua điện thoại từ liên lạc viên vô danh của mình. Người này đã cho Fawcett biết những gì ông ta được yêu cầu gửi đi sẽ không gợi sự nghi ngờ của bưu điện Jamaica. Vì thế Fawcett không ngạc nhiên khi thấy mình đột nhiên được cử làm phóng viên cho “Thông tấn xã Ảnh và Báo Hàng Hải”, với các phương tiện ưu tiên báo giới đến Pháp và Anh, hàng tháng hưởng thêm một khoản 10 pound.

Fawcett cảm thấy vững chắc và mạnh dạn, đã mơ đến một chiếc B.E.M, và chi khoản tiền đầu tiên cho một

chiếc Morris Minor. Ông cũng mua một cặp kính mát màu lục mà mình thèm muốn đã lâu; điều này giúp ông áp đặt cá tính bản thân lên phân ban nhiếp ảnh.

Một phần hình ảnh theo bức điện này diễn qua tâm trí Bond. Anh đã quen với kiểu điều khiển gián tiếp và khá ưa thích nó. Bond cảm thấy được tạo đôi chút điều kiện thuận lợi, cho phép anh có được trên dưới một hoặc hai giờ trong những cuộc liên lạc với M. Anh biết có lẽ là một ý tưởng sai lầm, rằng dường như một nhân viên của Sở tại Royale-les-Eaux báo cáo độc lập, nhưng quả thật có ảo giác rằng anh không chỉ ở bên kia biển Manche, cách xa cái văn phòng chết người gần công viên Regent 150 dặm, bị theo dõi và phán xét bởi số ít những bộ óc lạnh lùng đang điều khiển toàn bộ buổi biểu diễn. Cũng như Fawcett, cư dân đảo Cayman ở Kingston, ông biết nếu mua thẳng chiếc Morris Minor thay vì ký hợp đồng thuê - mua, có thể một ai đó ở London sẽ đánh hơi và muốn biết tiền ở đâu mà ra.

Bond đọc bức điện hai lần. Anh xé nó ra khỏi tập giấy trên bàn (tại sao lại cho họ bản sao giấy than?) và trả lời bằng chữ viết hoa:

CẢM ƠN THÔNG TIN ĐẦY ĐỦ LẮM

BOND.

Anh trao câu trả lời cho người gác đàn rồi cắt bức điện tín ký tên “Dasilva” vào túi cấp trên (nếu có) của người gác đàn có thể hối lộ để lấy một bản sao từ bưu điện địa phương, nếu người này đã không mở bì thư bằng hơi nước sôi, hoặc đọc ngược các dòng chữ trong bức điện tín trên tay Bond.

Anh lấy chìa khóa, chúc ngủ ngon và tiến đến cầu thang, lắc đầu từ chối với gã điều khiển thang máy. Bond biết thang máy có thể là một tín hiệu nguy hiểm đầy sức sáng. Anh không nghĩ có kẻ nào đó đang di động trên lầu một nhưng anh vẫn thận trọng.

Nhón gót bước lặng lẽ lên cầu thang, Bond hối tiếc về lời lẽ ngạo mạn trong phúc đáp cho M. qua ngã Jamaica. Là tay cờ bạc có hạng, anh hiểu việc dựa vào khoản tiền vốn quá ít ỏi là một sai lầm. Dù sao M. cũng sẽ không cấp thêm cho anh nữa. Anh nhún vai, rẽ từ cầu thang vào trong hành lang và nhẹ nhàng bước về phía cửa phòng mình.

Bond biết rõ vị trí công tắc điện; bằng một cử chỉ phác tay anh đã đứng tại ngưỡng cửa, bật mở đèn và súng trên tay. Căn phòng trống rỗng, an toàn mỉm cười chế nhạo anh. Bond bỏ qua cánh cửa phòng tắm mở nửa chừng, và sau khi khóa cửa phòng, anh bật sáng đèn ngủ cùng đèn trước gương rồi ném súng lên ghế trường kỷ bên cửa sổ. Sau đó anh cúi xuống quan sát một sợi tóc đen của mình vẫn nằm yên không bị đụng chạm tại nơi anh để lại trước bữa tối, nhét vào khe ngăn kéo bàn giấy.

Tiếp theo Bond xem xét một vết bột tan mờ trên mép quai trong bằng sứ của tủ áo. Vết bột có vẻ không suy suyễn. Anh bước vào phòng tắm, nhắc nắp bình chứa bồn cầu lên và đối chiếu mực nước với một vết cạo nhỏ trên quả phao bằng đồng.

Tiến hành tất cả những công việc kiểm tra các loại bẫy chống xâm nhập nhỏ nhặt này không làm cho Bond cảm thấy điên rồ hoặc ngượng ngập. Anh là nhân viên mật và vẫn còn sống nhờ sự chăm chú đến từng chi tiết nghề nghiệp. Các biện pháp phòng ngừa thường lệ đối với Bond không vô lý hơn như đối với một thợ lặn sâu hay phi công thử nghiệm, hoặc bất kỳ người nào kiếm tiền bằng hiểm nguy.

Hài lòng vì phòng không bị lục soát trong lúc có mặt tại Casino, Bond cởi quần áo và tắm nước lạnh. Rồi anh đốt thuốc thứ 70 trong ngày, ngồi vào bàn viết với xấp tiền cọc và tiền thắng cuộc dày cộm để bên cạnh, nhập số liệu vào một quyển sổ nhỏ. Qua hai ngày đánh bạc, khoản tiền anh có đã tăng lên đúng 3 triệu franc. Tại London, Bond được cấp 10 triệu, và anh đã đòi London cấp thêm 10 triệu nữa. Với khoản này trên đường đến chi nhánh địa phương của ngân hàng Credit Lyonnais, vốn hoạt động của Bond đã tăng đến 23 triệu franc, tức vào khoảng 23.000 pound.

Trong thoáng chốc Bond ngồi bất động, trần trối nhìn ra cửa sổ; sau đó anh nhét bó bạc giấy vào dưới chiếc gối trên cái giường đơn chạm trổ, đánh răng, tắt đèn rồi lên giường, lòng nhẹ nhõm giữa những tấm chăn thô kiểu Pháp. Trong mười phút, Bond nằm nghiêng bên trái, ôn lại những sự kiện trong ngày. Sau đó anh nằm ngửa ra và tập trung tâm trí đi vào giấc ngủ sâu.

Hành động cuối cùng của Bond là lòn tay dưới gối cho đến khi nằm yên dưới bóng khẩu Colt.38 Police Positive cửa nòng. Sau đó anh thiếp ngủ, ánh mắt âm áp và khô hài tắt đi để tái hiện nét mặt nạ lằm lì, mĩa mai, tàn bạo và lạnh lùng.

2. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 2

Hồ sơ cho M.

Hai tuần trước đó, bản ghi nhớ sau đây được chuyển từ trạm S. của Sở Tình báo đến M., lúc ấy và hiện nay vẫn đứng đầu bộ phận trực thuộc Bộ Quốc phòng Anh:

Người nhận: M.

Người gửi: Trưởng trạm S.

Về việc: Một kế hoạch diệt trừ quý ông Le Chiffre (bí danh “Con số”, “Herr Nummer”, “Herr Ziffer”, v.v...), một trong các nhân viên chủ chốt của lực lượng Đối Lập ở Pháp và nhân viên phát lương nằm vùng của “Hiệp hội Thợ thuyền Alsace”, tổ chức công đoàn bị Kẻ Thù giết dây trong ngành vận tải và kỹ nghệ nặng của Alsace; và như chúng ta đã biết, là cột trụ quan trọng thứ năm trong trường hợp xảy ra chiến tranh với Đất Đỏ.

Tài liệu: đính kèm tiểu sử Le Chiffre của Trưởng phòng Tàng thư ở Phụ lục A. Cũng ở Phụ lục B, một ghi chú về SMERSH.

* * * * *

Từ lúc nào đó chúng tôi đã có cảm giác Le Chiffre đang bước xuống làn nước sâu. về hầu hết phương diện, đối tượng là một nhân viên tình báo đáng ngưỡng mộ của Đất Đỏ; nhưng những thói quen và ham muốn xác thịt thô tục là gót chân Achilles của gã, mà thỉnh thoảng chúng tôi lợi dụng được. Một trong những người tình của gã là người lai Âu-Á (số 1860) dưới quyền điều khiển của Trạm F., gần đây đã nhìn ngó vào công việc riêng tư của gã.

Nói ngắn gọn, dường như Le Chiffre đang đứng trên bờ vực khủng hoảng tài chính. Một vài sự kiện đã được 1860 ghi nhận - bí mật bán nữ trang, chuyển nhượng một villa ở Antibes, và khuynh hướng kiểm tra các khoản chi tiêu phung phí, vốn luôn là một đặc trưng trong cách sống của gã. Những cuộc điều tra bổ sung được sự giúp đỡ của bạn bè chúng tôi ở Phòng Nhì (những người mà chúng ta đang hoạt động phối hợp trong vụ này) đã đưa ra ánh sáng một câu chuyện kỳ lạ.

Vào tháng Giêng 1946, Le Chiffre đã mua quyền kiểm soát một chuỗi nhà thổ có tên “Dây Thừng Vàng”, hành nghề ở Normandy và Brittany. Gã đủ tiền để chi khoảng 50 triệu franc trong khoản tiền mà gã được Khu Vực 3 LNG ủy nhiệm để cung cấp tài chính cho S.O.D.A., là công đoàn đã nói ở trên.

Bình thường thì “Dây Thừng Vàng” sẽ chứng tỏ nó là một cuộc đầu tư xuất sắc; có khả năng do Le Chiffre mong muốn gia tăng quỹ công đoàn, hơn là liy vọng vợ đầy túi riêng bằng cách đầu cơ tiền của cấp trên gã. Dù thế nào, đây cũng là cơ hội đầu tư lành mạnh hơn nghề nhà chứa, nếu như gã không bị cám dỗ bởi thứ sản phẩm phụ là số lượng vô hạn gái phục vụ cho ý thích cá nhân.

Số phận đã nhanh chóng quở phạt gã với tốc độ khủng khiếp.

Chưa đầy ba tháng sau, vào ngày 13 tháng Tư, Pháp ban hành điều luật số 46685 “Đóng cửa các nhà chứa và tăng cường đấu tranh chống nạn chần dặt”.

* * * * *

(Khi M. đọc đến câu này, ông ta càu nhàu và ấn nút điện thoại nội bộ.

“Trưởng trạm S?”

“Vâng, thưa ngài”.

“Chữ này là nghĩa quái gì?” Ông đánh vần.

“Ma cô, thưa ngài”.

“Trưởng trạm S, đây không phải Trường ngôn ngữ Berlitz. Nếu muốn khoe khoang kiến thức về những ngoại ngữ phát âm khó, cậu hãy vui lòng cung cấp bài dịch. Tốt hơn nên viết bằng tiếng Anh”.

“Xin lỗi, thưa ngài”.

thả nút ấn ra, quay lại với bản ghi nhớ).

* * * * *

Điều luật này (ông đọc), vốn phổ biến rộng rãi dưới cái tên “Điều Luật Marthe Richard”, cho phép đóng cửa tất cả những nhà chứa tai tiếng và cấm bán phim ảnh cùng sách báo khiêu dâm, gần như chỉ qua một đêm đã lật nhào cuộc đầu tư của Le Chiffre. Đột nhiên gã phải đối mặt với tình trạng thâm hụt trầm trọng ngân quỹ công đoàn. Trong cơn tuyệt vọng, gã biến những ngôi nhà mở cửa mình thành “nhà ghé qua”. Ở đó những cuộc hẹn hò bí mật có thể được dàn xếp lên lút qua mặt pháp luật; và gã tiếp tục điều hành một hoặc hai rạp “chiếu phim xanh” hoạt động ngầm. Tuy nhiên những chuyển đổi này không bù đắp nổi tổng chi phí, và tất cả những cố gắng bán lại đầu tư, thậm chí chịu lỗ nặng cũng thất bại thảm hại. Trong lúc ấy, lực lượng Cảnh sát Kiểm tục đã lần ra dấu vết và sau một thời gian ngắn, 20 hoặc hơn nữa số cơ sở của gã bị đóng cửa.

Tất nhiên Cảnh sát chỉ chú ý đến Le Chiffre như một chủ chứa hạng gộc, mãi đến khi chúng tôi bày tỏ sự quan tâm về tài chính của gã, Phòng Nhì mới mở lại hồ sơ song song do đồng nghiệp của họ ở Sở Cảnh sát quản lý.

Ý nghĩa của tình hình trở nên rõ ràng đối với chúng tôi và những người bạn Pháp; trong ít tháng vừa qua, một cuộc săn chuột thực sự đã được cảnh sát tiến hành đối với loạt cơ sở “Dây Thừng Vàng”, kết quả giờ đây không còn sót dấu vết đầu tư nguyên thủy nào của Le Chiffre. Và bất cứ cuộc điều tra thường lệ nào cũng sẽ phát hiện khoản thâm hụt chừng 50 triệu franc trong quỹ công đoàn mà gã là thủ quỹ và phát lương.

Dường như sự nghi ngờ của LNG chưa bị khơi dậy, nhưng rủi cho Le Chiffre, có khả năng SMERSH đã thực sự đánh hơi được vụ việc. Trong tuần qua, một nguồn tin có giá trị của Trạm P. báo cáo về một nhân viên cấp trên thuộc cơ quan phản gián Svet đã rời Wasraw đi Strasburgh qua khu vực phía Đông Nilreb. Báo cáo này không được xác nhận từ phía Phòng Nhì cũng như của nhà chức trách Strasburgh (vốn tin cậy và chu đáo), và cũng không có thông tin nào từ trụ sở của Le Chiffre, nơi chúng tôi có một điệp viên hai mang theo dõi chặt chẽ (ngoài 1860).

Nếu Le Chiffre biết mình đang bị SMERSH theo đuôi hoặc tối thiểu có ý ngờ vực, hẳn gã không có cách nào để tư sát hoặc tìm đường đào tẩu; nhưng những kế hoạch hiện nay của gã cho thấy trong lúc thật sự tuyệt vọng, Le Chiffre vẫn chưa nhận thức được rằng gã đang đặt cược mạng sống của mình. Chính những kế hoạch khá bất mắt của gã đã gợi ý cho một chiến dịch phản gián của chúng tôi tuy bất trắc và không đúng quy ước, chúng tôi vẫn tự tin đệ trình vào cuối bản ghi nhớ này.

Nói tóm tắt, chúng tôi tin rằng Le Chiffre có ý định noi gương hầu hết những tên đục khoét kết tiền tuyệt vọng và thâm thủng lớn tài khoản vì đánh bạc. “Bống lợc” thì quá chậm. Những chuyến buôn lậu ma túy hoặc được phẩm hiếm, chẳng hạn thuốc aureo, streptomycin và cortisone cũng thế. Không đường đua nào có thể nhận loại tiền đặt cược mà gã sẽ phải chơi; nếu thắng cuộc, có khả năng gã sẽ bị thủ tiêu hơn là được hoàn trả.

Trong bất kỳ trường hợp nào, chúng tôi biết Le Chiffre đã rút 25 triệu franc ra khỏi quỹ công đoàn của gã, rằng gã đã vào ở một biệt thự nhỏ tại Royale-les-Eaux, ngay phía bắc Dieppe đã được một tuần tính đến ngày mai.

Giờ đây người ta trông đợi sòng Casino ở Royale sẽ chứng kiến vụ sát phạt lớn nhất vào mùa hè này. Trong một nỗ lực giật tiền từ tay Deauville và Touquet, Hiệp hội tắm biển Royale đã cho Nghiệp đoàn Mahomet Ali, vốn là một nhóm các doanh nhân và chủ ngân hàng gốc Ai Cập di dân, thuê bàn baccarat và hai bàn chemin-de-fer hàng đầu. Người ta bảo đã có lời mời gọi một số quý hoàng gia nào đó, vốn đã nhiều năm

cố gắng chen vào những khoản lợi nhuận, là thu hoạch từ sự độc quyền khai thác các ngân hàng cờ bạc baccarat kiểu Pháp cao cấp nhất của Zographos và đồng sự.

Nhờ được quảng cáo kín đáo, mùa hè này một số đáng kể các nhà tài phiệt lớn nhất Mỹ và châu Âu đã mạnh dạn giữ chỗ tại Royale; và dường như khu nghỉ dưỡng sức hết thời này sẽ lấy lại chút danh tiếng mang phong cách Victoria.

Dù thế nào, chúng tôi vẫn tin rằng chính tại đây, vào ngày 15 tháng Sáu hoặc sau đó, Le Chiffre sẽ nỗ lực chơi bài baccarat để kiếm được 50 triệu franc trên số vốn 25 triệu. (Và ngẫu nhiên đã cứu lấy mạng sống của gã).

* * * * *

Chiến dịch phản kích đề nghị.

Vì quyền lợi của đất nước và những quốc gia khác thuộc khối Liên Minh mà gã điệp viên Svet hùng mạnh này phải bị bêu rếu và hủy diệt, công đoàn cực đoan của gã phải bị phá sản và mang tai tiếng; cần phải loại bỏ lòng tin cùng sự cầu kết của cái trụ cột thứ 5 đầy tiềm năng với sức mạnh của 50.000 quân, vốn có khả năng kiểm soát một vùng biên giới rộng lớn ở phía Bắc nước Pháp trong chiến tranh. Tất cả những mục tiêu này sẽ đạt được nếu Le Chiffre bị đánh bại trên bàn cờ bạc. (Lưu ý: Việc ám sát là vô ích. LNG sẽ nhanh chóng che đậy vụ tham ô và biến gã thành kẻ tử đạo).

Do đó chúng tôi đề nghị hỗ trợ đủ số lượng tiền và nỗ lực cần thiết cho con bạc giỏi nhất của Sở để thắng gã đàn ông đó.

Hiển nhiên là có bất trắc và mức thiệt hại Quỹ Mật có thể cao; nhưng những khoản tiền lớn phó thác cho may rủi trong các chiến dịch khác có ít cơ hội thành công hơn, lại thường vì một mục tiêu nhỏ hơn.

Nếu quyết định không thuận lợi, giải pháp duy nhất là đặt thông tin và những đề nghị của chúng tôi vào tay Phòng Nhì, hoặc các đồng nghiệp Mỹ của chúng ta ở Cơ quan Tình báo Phối hợp tại Washington. Không nghi ngờ gì nữa, cả hai tổ chức này sẽ vui mừng tiếp nhận kế hoạch.

Ký tên: S.

Phụ lục A.

Tên: Le Chiffre

Bí danh: Nhiều biến thể của từ “mật mã” hoặc “con số” theo các ngôn ngữ khác nhau; chẳng hạn “Herr Ziffer”.

Nguồn gốc: không rõ.

Thoạt đầu được biết đến như một kẻ bị trục xuất, tù nhân của trại Dachau D.P. trong khu vực Mỹ, tháng Sáu 1945. Dường như bị lãng trí và liệt dây thanh quản (? cả hai đều là giả vờ). Chứng cảm chịu thua trị liệu nhưng đối tượng tiếp tục tự nhận hoàn toàn mất trí nhớ ngoại trừ những gì liên quan đến Alsace Lorraine và Strasbourg, nơi mà gã bị chuyển đến vào tháng Chín, 1945, với giấy thông hành phi công dân số 304-596. Sử dụng tên “Le Chiffre” (Vì chỉ là một con số trên giấy thông hành). Không có tên thánh.

Tuổi: khoảng 45.

Nhân dạng: Cao 1,75m. Cân nặng 110kg. Nước da tái mét. Râu cạo nhẵn nhụi. Tóc màu nâu đỏ, kiểu “bàn chải”. Mắt màu nâu tối với tròng trắng quanh nhãn cầu. Miệng nhỏ, vẻ nữ tính. Răng giả loại đắt tiền. Tai nhỏ, thùy to chứng tỏ có dòng máu Do Thái. Bàn tay nhỏ, chăm sóc kỹ, rậm lông. Bàn chân nhỏ. về phương diện chủng tộc, có lẽ đối tượng pha trộn giữa dòng Địa Trung Hải và Phổ hoặc Polish. Trang phục đẹp và tỉ mỉ, thường mặc com-lê hai vạt màu tối. Hút thuốc lá Caporal không ngừng, có đầu lọc nicotine. Thường xuyên cách quãng hít benzedrine. Giọng nói nhỏ nhẹ và đều đều. Thông thạo song ngữ Pháp và Anh. Tiếng Đức khá. Phẳng phát giọng Marseille. Không thường mỉm cười. Không cười lớn.

Thói quen: Xa hoa nhưng kín đáo. Rất háo sắc. Bạo dâm. Lái xe tốc độ cao thiện nghệ. Thông thạo vũ khí loại nhỏ và những hình thức chiến đấu cá nhân khác, kể cả dao. Kẹp 3 lưỡi dao cạo Eversharp trong giải

bằng nón, gót giày trái, và hộp thuốc lá. Có kiến thức về kế toán và Toán học. Con bạc giỏi. Luôn luôn đi cùng hai vệ sĩ ăn mặc đẹp, một Pháp, một Đức (có chi tiết).

Nhận xét: Là điệp viên xuất chúng và nguy hiểm của Qari, do Khu vực 3 LNG điều động qua ngã Paris.

Ký tên: Chuyên viên lưu trữ

Phụ lục B.

Đối tượng: SMERSH

Nguồn: Tàng thư riêng và những thông tin ít ỏi do Phòng Nhì và C.I.A. Washington cung cấp.

SMERSH là kết hợp của hai từ trong ngôn ngữ Qari, đại khái có nghĩa “Tiêu diệt bọn gián điệp”

Cấp bậc cao hơn D.W.M. (trước là D.V.K.N.) và được cho là dưới quyền chỉ huy trực tiếp của Aireb.

Trụ sở: LNG (trạm phụ đặt tại Ossm).

Nhiệm vụ của nó là loại trừ mọi hình thức phản bội và thoái hóa ở các bộ phận khác nhau của Mật vụ Svet cùng Cảnh sát chìm trong nước và hải ngoại. Đó là tổ chức quyền lực và đáng sợ nhất ở Qari, nổi tiếng là chưa bao giờ thất bại trong nhiệm vụ trả đũa.

Người ta cho rằng SMERSH chịu trách nhiệm ám sát Trotsky tại Mexico (năm 1940), và quả thực họ đã tạo dựng tên tuổi nhờ vụ giết người thành công này, sau nhiều nỗ lực bất thành của các tổ chức và cá nhân Qari.

Sau đó SMERSH được nghe nói đến khi Thriel tấn công Qari. Lúc ấy tổ chức này nhanh chóng bành trướng để đối phó với sự phản bội và điệp viên hai mặt trong cuộc rút lui của lực lượng Qari vào năm 1941. Vào thời điểm đó, SMERSH làm việc như một đội hành quyết cho D.V.K.N. và nhiệm vụ chọn lọc hiện nay của nó chưa được vạch rõ như thế.

Bản thân tổ chức này bị thanh lọc triệt để sau chiến tranh, giờ đây được cho là chỉ bao gồm một vài trăm điệp viên có phẩm chất, được chia thành 5 bộ phận:

Phòng 1: Chịu trách nhiệm phản gián trong các tổ chức trong và ngoài nước.

Phòng 2: Hành động, kể cả thi hành án tử hình.

Phòng 3: Quản trị và tài chính.

Phòng 4: Công tác điều tra và pháp lý.

Phòng 5: Truy tố, là bộ phận phán quyết sau cùng đối với tất cả nạn nhân.

Chỉ có một điệp viên duy nhất của SMERSH rơi vào tay chúng ta kể từ cuộc chiến: Goyset, bí danh Garrad-Jones. Gã bắn Petchora, sĩ quan quân y tại Sứ quán Yugoslav ở Công viên Hyde Park, ngày 7 tháng 8 năm 1948. Trong khi bị điều tra, gã tự sát bằng cách nuốt nút áo chứa potassium cyanide. Gã không tiết lộ điều gì ngoài trừ thú nhận mình là thành viên của SMERSH, điều mà gã khoe khoang một cách ngạo mạn.

Chúng tôi tin rằng những điệp viên Anh hai mặt sau đây đã là nạn nhân của SMERSH: Donovan, Harthrop-Vane, Elizabeth Dumont, Ventnor, Mace, Savarin. (Xem chi tiết ở phần Tư liệu: mục Q).

Kết luận: Phải nỗ lực để tăng cường hiểu biết của chúng ta về tổ chức hùng mạnh này và tiêu diệt các điệp viên của chúng.

3. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 3

Số 007

Trưởng trạm S. (bộ phận của Cục Tình báo phụ trách Qari) rất sôi nổi về kế hoạch diệt trừ Le Chiffre, về căn bản là kế hoạch của chính ông ta; rằng đích thân ông đem bản ghi nhớ lên tầng trên cùng tòa nhà u ám nhìn xuống công viên Regent, bước qua cánh cửa màu xanh thẫm và đi dọc hành lang đến căn phòng cuối.

Ông ta hung hăng bước đến bàn Trưởng ban của M., một anh chàng công binh trẻ đã leo đến chức vụ thư ký cho hội đồng Tham mưu trưởng sau khi bị thương trong một chiến dịch phá hoại năm 1944, và vẫn giữ được óc khôi hài bất kể hai trải nghiệm.

“Nghe đây, Bill. Tôi muốn bán một thứ cho sếp. Lúc này thích hợp chứ?”

“Cô nghĩ sao, Penny?” Trưởng ban quay sang cô thư ký riêng của M., người cùng chia xẻ phòng làm việc với anh.

Có thể nói cô Moneypenny là đáng yêu ngoại trừ đôi mắt lạnh nhạt, thẳng thắn và giễu cợt.

“Hắn là được. Sáng nay ông ấy đạt chút thành công với F.O. và không tiếp khách trong nửa giờ nữa”. Cô gái mỉm cười khích lệ Trưởng trạm S., người cô ưa thích vì chính bản thân và tầm quan trọng của bộ phận do ông ta nắm.

“A, thuốc kích thích đây, Bill”. Ông ta đưa ra cặp hồ sơ màu đen có ngôi sao đỏ, biểu tượng Tối Mật. “Vì Chúa, cậu hãy tỏ vẻ sốt sắng khi giao cái này cho ông ấy. Và nhớ báo cáo là tôi sẽ chờ tại đây và đọc một quyển mật mã hay trong lúc ông ấy xem xét. Có thể sếp muốn biết thêm chi tiết; dù sao tôi cũng không muốn thấy hai vị quấy rầy ông ấy với bất cứ điều gì, trước khi ông ấy đọc xong”.

“Vâng, thưa ông”. Trưởng ban nhấn nút, cúi người về phía điện thoại nội bộ đặt trên bàn.

“Vâng?” một giọng nói khẽ, nhạt nhẽo cất lên.

“Thưa ngài, Trưởng trạm S. có hồ sơ khẩn cho ngài”.

Một thoáng im lặng.

“Đem vào đây”, giọng nói ra lệnh.

Trưởng ban nhả nút bấm và đứng dậy.

“Cảm ơn Bill. Tôi sẽ ở phòng bên cạnh”, Trưởng trạm S. nói.

Trưởng ban băng ngang văn phòng, đi qua những cánh cửa đôi dẫn vào phòng của M. Một lúc sau anh ta bước ra và một ngọn đèn xanh nhỏ trên đầu khung cửa bật sáng, báo hiệu không được làm phiền M.

* * * * *

Sau đó, trưởng trạm S. đắc thắng nói với Số Hai của ông: “Suýt nữa chúng ta tiêu vì đoạn văn sau cùng. Ông ấy phê bình là lật đổ và tổng tiền. Rất gay gắt về chuyện đó. Tuy nhiên ông ấy tán thành. Nói ý tưởng điên rồ nhưng cũng đáng thử nếu Kho Bạc chịu chơi, và ông ấy nghĩ họ sẽ đồng ý. Ông ấy sẽ thuyết phục họ rằng vấn đề này hay hơn là đổ tiền cho các viên đại tá Qari đào thoát, để rồi sau vài tháng ‘tị nạn’ ở đây trở mặt thành điệp viên đôi. Và ông ấy muốn tóm được Le Chiffre, và lại đã có người thích hợp và muốn thử sức anh ta trong công tác”.

“Ai thế?” Số Hai hỏi.

“Một trong những số 00 - tôi đoán là 007. Anh ta dày dạn; và M. nghĩ có thể có rắc rối với bọn xạ thủ của Le Chiffre. Hắn anh ta phải giỏi cờ bạc, nếu không đã chẳng ngồi lì ở Monte Carlo suốt hai tháng trước chiến tranh để quan sát bọn Roumanie đó giở trò với mực vô hình và mắt kính đen. Sau cùng anh ta và Phòng Nhì đánh bại chúng, và 007 giao nộp 1 triệu franc đã thắng trong cuộc đổ đen. Một khoản tiền béo bở vào thời ấy”.

* * * * *

Cuộc phỏng vấn giữa James Bond và M. diễn ra ngắn ngủi.

“Thế nào, Bond?” M. hỏi khi Bond trở vào văn phòng của ông sau khi đọc bản ghi nhớ của Trưởng trạm S., và nhìn những ngọn cây xa xa trong công viên qua cửa sổ phòng đợi trong 10 phút.

Bond nhìn qua bàn giấy với đôi mắt lạnh lợi, trong trẻo.

“Sếp thật tử tế, thưa sếp. Tôi muốn nhận nhiệm vụ này. Nhưng tôi không thể hứa chắc sẽ thắng. Tỷ lệ trò baccarat cao nhất sau 30’ và 40’ - những ván hòa, ngoại trừ ‘cagnotte’ nhỏ nhoi - nhưng tôi có thể gặp vận rủi và thua nhẵn túi. Tiền đặt cửa rất cao - tôi nghĩ lúc khai cuộc sẽ lên đến nửa triệu”.

Đôi mắt lạnh lẽo đã chặn đứng lời lẽ của Bond. M. biết tất cả những điều đó, biết tỷ lệ thắng thua của trò baccarat cũng như Bond. Đó là nghề nghiệp của ông - biết tỷ lệ thắng thua trong tất cả mọi thứ, hiểu con người - những con người của ông và của kẻ thù. Bond ước gì đã im lặng không nói ra những e ngại của mình.

“Gã cũng có thể gặp vận rủi”, M. nói. “Cậu sẽ có thừa thãi tiền bạc. Đến 25 triệu như gã. Chúng tôi sẽ đưa trước 10 triệu và gửi 10 triệu nữa khi cậu đã nắm rõ tình hình. Năm triệu kia cậu có thể tự kiếm ra”. Ông ta mỉm cười. “Hãy đến đó trước khi bắt đầu ít ngày để thăm dò. Hãy trò chuyện với Q. về những căn phòng và chuyển xe hỏa, cùng bất cứ thiết bị nào cậu muốn. Nhân viên phát lương sẽ sắp xếp quỹ. Tôi sẽ yêu cầu Phòng Nhì ủng hộ. Đó là lãnh thổ của họ, vì thế chúng ta sẽ may mắn nếu họ không gây khó dễ. Tôi sẽ cố thuyết phục họ gửi Mathis đến. Dường như cậu rất hợp với anh ta ở Monte Carlo trong vụ Casino kia. Và tôi sẽ cho Washington biết vì góc độ Liên Minh. C.I.A. có một hoặc hai người giỏi tại Fontainebleau, cùng bộ phận tình báo phối hợp ở đó. Hỏi gì khác không?”

Bond lắc đầu. “Chắc chắn tôi muốn có Mathis, thưa sếp”.

“À, để xem. Hãy cố hoàn thành vụ này. Chúng ta sẽ mất mặt nếu cậu thất bại. Và nhớ cảnh giác. Chuyện này nghe như trò đùa nhưng tôi không nghĩ thế. Le Chiffre là một tay cừ. Thôi, chúc cậu may mắn”.

“Cảm ơn sếp”, Bond đáp và đi ra cửa.

“Khoan đã”.

Bond quay lại.

“Bond này, tôi nghĩ nên có người che chắn cho cậu. Hai cái đầu thì tốt hơn một, và cần có người chạy liên lạc cho cậu. Tôi sẽ suy nghĩ. Người ta sẽ liên lạc với cậu ở Royale. Cậu không cần phải lo. Sẽ có người giỏi”.

Bond thích làm việc một mình nhưng không cãi lại M. Anh rời phòng, hy vọng người được gửi đến sẽ trung thành với anh và không ngu ngốc, hoặc tệ hơn nữa: tham vọng.

4. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 4

“Kẻ thù lắng nghe”

Hai tuần sau, khi thức giấc trong căn phòng ở khách sạn Huy Hoàng, một phần câu chuyện diễn ra trong tâm trí Bond.

Anh đã đến Royale-les-Eaux kịp bữa tiệc trưa vào hai ngày trước. Không có cố gắng bắt liên lạc nào với anh, không có một thoáng tò mò nào khi anh ký sổ đăng ký với tên “James Bond, cảng Maria, Jamaica”.

đã không thể hiện sự quan tâm che chắn cho Bond.

“Một khi bắt đầu chạm trán với Le Chiffre tại bàn cờ bạc, coi như cậu đã có vỏ bọc rồi”, ông ta nói. “Nhưng hãy khoác một vỏ bọc phù hợp với công chúng”.

Bond rất thông thạo Jamaica, vì thế anh yêu cầu được chỉ huy, từ đó xuất hiện như một anh quý tộc đồn điền có cha làm giàu nhờ thuốc lá và đường; và chọn cách tiêu xài vào chứng khoán thị trường cùng sông bạc. Nếu bị điều tra Bond sẽ nêu tên Charles Dasilva của hãng Caffery, Kingston như luật sư của anh. Charles sẽ làm cho câu chuyện đáng tin hơn.

Bond đã bỏ ra hai buổi chiều hôm trước và hầu như mọi đêm ở Casino, đánh bạc theo những hệ thống chuỗi phức tạp trên xác suất thắng thua ngang ngửa ở bàn roulette. Anh đánh một “banco” cao ở bàn chemin-de-fer bất cứ lúc nào nghe rao mời. Nếu thua, Bond sẽ “theo” một lần và không đeo đuổi hơn nữa khi thua lần thứ hai.

Bằng cách này, Bond đã thắng khoảng 3 triệu franc, tạo cho thần kinh và cảm giác bài bạc một dịp luyện tập trọn vẹn. Anh đã thuộc rõ vị trí của Casino trong tâm trí, Trên hết, anh đã có thể quan sát Le Chiffre tại bàn và phiên muộn ghi nhận rằng gã là một tay cờ bạc không sai sót và may mắn.

Bond thích ăn một bữa sáng ngon miệng. Sau khi tắm nước lạnh, anh ngồi vào bàn viết trước cửa sổ, nhìn ra bầu trời và tiêu thụ nửa bình nước cam ướp lạnh, ba quả trứng và thịt lợn muối xông khói, cùng một phần gấp đôi cà phê không đường. Anh đốt điếu thuốc đầu tiên, do hãng Morlands trên đường Grosvenor pha trộn cho anh từ loại thuốc lá của Balkan và Thổ Nhĩ Kỳ; ngắm những làn sóng nhẹ liếm vào bờ biển dài và đoàn thuyền đánh cá đến từ Dieppe phân tán hướng ra làn sương nhiệt tháng Sáu, theo sau là trò rượt đuổi của đàn hải âu Bắc Đại Tây Dương.

Bond đang chìm đắm trong tư tưởng thì điện thoại vang lên, người gác đàn thông báo một Giám đốc của hang Radio Stentor đang chờ dưới nhà với một bộ vô tuyến mà anh đã đặt mua từ Paris.

“Tất nhiên”, Bond trả lời. “Cho ông ấy lên”.

Đây là vỏ bọc do Phòng Nhì khoác cho nhân viên liên lạc với Bond. Bond quan sát cửa, hy vọng sẽ là Mathis.

Khi Mathis bước vào như một doanh nhân đáng kính, trên tay là một gói vuông to có quai xách bằng da, Bond rộng nở nụ cười và hẳn sẽ nồng nhiệt chào đón anh ta nếu như Mathis không nhú mào, giơ bàn tay kia lên chặn lại sau khi đã cẩn thận khép cửa.

“Tôi vừa từ Paris đến, thưa ông, và đây là bộ vô tuyến mà ông yêu cầu được dùng thử - 5 van, siêu sóng đôi như các ông gọi ở Anh. Từ Royale này ông sẽ liên lạc được với hầu hết các thủ đô châu Âu không có núi trong vòng 40 dặm theo bất cứ hướng nào”.

“Nghe ổn đấy”, Bond đáp, lông mày nhướng lên trước trò ra vẻ bí mật này.

Mathis không để ý. Anh ta đặt bộ máy đã gỡ giấy bao lên sàn nhà, bên cạnh băng điều khiển không bật sáng dưới mặt lò sưởi điện.

“Mới vừa quá 11 giờ”, anh ta lên tiếng, “và tôi biết ca đoàn Compagnons de la Chanson hẳn đang phát thanh trên làn sóng trung bình từ Rome. Họ đang lưu diễn quanh châu Âu. Chúng ta hãy xem máy tiếp nhận sóng như thế nào. Một cuộc thử nghiệm công bằng thôi”.

Anh ta nháy mắt. Bond nhận thấy Mathis đã mở âm lượng tối đa, đèn đỏ biểu hiện bằng tần dài đã phát sáng mặc dù bộ máy vẫn câm nín.

Mathis loay hoay phía sau máy. Đột ngột tiếng tĩnh điện gầm lên đáng sợ khắp căn phòng nhỏ. Trong thoáng chốc, anh ta nhìn bộ máy với vẻ rộng lượng rồi tắt đi, giọng nói đầy thất vọng.

“Thưa ông - xin hãy thứ lỗi - dò sóng dở quá”. Và Mathis lại cúi xuống các mặt số. Sau một vài điều chỉnh, hòa âm nhạc Pháp vang lên và anh ta bước đến chỗ Bond, vỗ rất mạnh vào lưng và siết chặt tay anh đến mức đau đớn.

Bond mỉm cười đáp lại. “Chuyện quái gì đây?” anh hỏi.

“Ông bạn thân mến”, Mathis hoan hỉ, “ông bạn đã bị lộ diện, lộ diện, lộ diện. Trên kia”, anh ta chỉ lên trần nhà, “vào lúc này, ông Muntz hoặc bà vợ giả của ông ta, nghe nói nằm liệt giường vì cúm, đã bị điếc, điếc tuyệt đối. Và tôi hy vọng là đang quần quai đau đớn”. Mathis nhe răng cười thích chí trước cái nhú mào hoài nghi của Bond.

Anh ta ngồi lên giường, xé một gói thuốc lá hiệu Caporal bằng móng tay. Bond chờ đợi.

Mathis hài lòng về sự giật gân do lời lẽ của mình gây ra. Anh ta nghiêm chỉnh trở lại.

“Tôi không biết chuyện xảy ra như thế nào. Chắc họ đã theo dõi anh nhiều ngày trước khi anh đến. Dịch thủ ở đây mạnh thật sự. Trên đầu anh là gia đình nhà Muntz. Gã là người Đức. Bà ta đến từ nơi nào đó ở Trung Âu, có lẽ dân Tiệp. Đây là một khách sạn kiểu xưa. Có những ống khói không sử dụng đằng sau các lò sưởi điện này. Ngay tại đây”, anh ta chỉ lên trên mặt lò sưởi vài inch, “có treo một bộ phận bắt tín hiệu vô tuyến cực mạnh. Dây dẫn chạy lên trên ống khói vào phía sau lò sưởi nhà Muntz, nơi đặt một máy khuếch đại. Trong phòng họ là một máy ghi âm và cặp tai nghe mà vợ chồng họ thay phiên nhau sử dụng. Đó là lý do tại sao bà Muntz bị cúm phải dùng bữa trên giường, và tại sao ông Muntz phải túc trực bên vợ, thay vì ra ngoài thưởng thức ánh nắng cùng trò cờ bạc của khu nghỉ mát thú vị này”.

“Chúng tôi biết một số chi tiết này vì người Pháp chúng tôi rất thông minh. Phần còn lại được xác định bằng cách tháo đinh ốc lò sưởi điện của anh vài giờ trước khi anh đến đây”.

Về nghi ngờ, Bond bước đến lò sưởi và xem xét những chiếc đinh ốc gắn bảng điều khiển vào tường. Rãnh của chúng phô ra những vết trầy rất nhỏ.

“Bây giờ là lúc đóng kịch thêm chút nữa”, Mathis nói. Anh ta bước đến trước bộ máy vô tuyến, lúc ấy vẫn đang phát ra giai điệu chặt chẽ cho nhóm thánh giả ba người và tắt máy.

“Ông hài lòng chứ, thưa ông?” Mathis hỏi. “Ông nhận thấy giọng hát trong trẻo biết bao. Họ chẳng phải là một ca đoàn tuyệt vời ư?” Anh ta phác một cử chỉ uốn khúc bằng bàn tay phải và nhướn lông mày.

“Họ hát hay”, Bond đáp, “đến mức tôi muốn nghe nốt phần còn lại của chương trình”. Anh toét miệng cười khi nghĩ đến những cái liếc nhìn tức giận mà nhà Muntz hẳn đang trao đổi trên kia. “Tự bản thân cổ máy dường như đã tuyệt vời. Đúng thứ tôi đang tìm để mang về Jamaica”.

Mathis mỉm mai nhả mặt và chuyển trở lại chương trình của Rome.

“Anh và cái Jamaica của anh”, anh ta nói và ngồi xuống giường trở lại.

Bond cau mày nhìn Mathis. “À, chuyện đã rồi, có than thở cũng vô ích”, anh lên tiếng. “Chúng ta không chờ đợi vô bực tốn tại lâu dài, nhưng thật đáng lo khi dịch thủ ra tay quá sớm”. Anh tìm kiếm trong tâm trí một manh mối nhưng vô ích. Có thể dịch thủ đã phá được một trong những mật mã của chúng ta chăng? Nếu thế, nên cuốn gói về nhà là hơn. Anh và công tác của anh ắt hẳn sẽ bị lộ.

Mathis dường như đọc được ý nghĩ của Bond. “Không thể do mật mã”, anh ta nói. “Vả lại nếu có chúng tôi đã báo ngay cho London và họ sẽ đổi mật mã. Có thể nói với anh rằng chúng ta đã gây huyên náo”. Mathis mỉm cười với vẻ thỏa mãn của một dịch thủ thân thiện. “Bây giờ ta vào việc, trước khi ca đoàn giới giang của chúng ta hết hơi”.

“Trước hết” - anh ta rít đầy phổi một hơi Caporal - “anh sẽ hài lòng với Số Hai. Cô gái tuyệt đẹp (Bond nhún mày), quả thật tuyệt đẹp”. Thích chí trước phản ứng của Bond, Mathis tiếp tục: “Tóc đen, mắt xanh, và... ừm... nảy nở ra trò. Trước lần sau”, anh ta thêm thắt. “Và cô nàng là chuyên viên vô tuyến, mặc dù điều này ít lôi cuốn về thể xác, nhân viên xuất sắc của Radio Stentor và là phụ tá của tôi với tư cách người bán máy vô tuyến trong mùa hè ở đây”. Anh ta nham nhở cười. “Cả hai chúng tôi ngụ tại khách sạn, như vậy phụ tá của tôi sẽ có mặt trong trường hợp bộ vô tuyến của anh hư hỏng. Tất cả những bộ máy mới, kể cả máy của Pháp, đều có khuynh hướng gặp trở ngại nho nhỏ ban đầu vào ngày thứ nhất hoặc thứ hai. Và đôi khi vào ban đêm”, anh ta nói thêm với một cái nháy mắt cường điệu.

Bond không thích thú. “Người ta gửi một cô gái cho tôi để làm quái gì?” anh cay cú hỏi. “Họ tưởng đây là chuyến đi chơi dã ngoại chết tiệt sao?”

Mathis ngắt lời. “Bình tĩnh đi, James. Cô ấy nghiêm chỉnh và lạnh lùng như băng đá. Nói tiếng Pháp như người bản xứ và hiểu rõ ngọn ngành công việc, vô bực thật hoàn hảo, và tôi đã dàn xếp để cô ấy hoạt động cùng anh một cách trơn tru. Còn gì tự nhiên hơn nữa khi anh chọn một cô gái đẹp ở đây? Là một nhà triệu phú Jamaica”, anh ta bật ho với vẻ lễ phép, “với dòng máu nóng cùng mọi thứ của mình, trông anh sẽ trở trời nếu không có bạn gái”.

Bond hồ nghi cau mày.

“Có những ngạc nhiên nào khác?” anh hỏi, vẻ ngờ vực.

“Không có gì nhiều”, Mathis trả lời. “Le Chiffre đã vào ở trong biệt thự, cách đây khoảng 10 dặm trên đường dọc bờ biển. Gã có hai tên vệ sĩ. Chúng có vẻ là những thằng có năng lực. Một trong hai tên vừa ghé vào một khách sạn tư nhân nhỏ trong thị trấn, nơi có ba kẻ bí mật và khá cục súc đã vào trọ trong 2 ngày trước. Có thể chúng là một bộ phận của nhóm. Giấy tờ hợp lệ - rõ ràng là Czech -nhưng một người của chúng tôi cho biết chúng nói tiếng Bulgaria trong phòng. Chúng tôi ít thấy loại này quanh đây. Phần lớn bọn đó được sử dụng để chống lại người Turk và Yugoslav. Chúng vốn ngu ngốc nhưng trung thành. Người Russia lợi dụng chúng vào những vụ giết chóc đơn giản, hoặc làm vật tế thần trong những vụ phức tạp hơn”.

“Rất cảm ơn anh. Cái nào sẽ là của tôi?” Bond hỏi. “Còn gì khác không?”

“Không. Hãy đến quán rượu Hermitage trước bữa trưa. Tôi sẽ dàn xếp việc giới thiệu. Anh hãy mời cô ấy ăn tối. Sau đó cô ấy sẽ cùng anh vào Casino một cách tự nhiên. Tôi cũng sẽ ở đấy nhưng tránh mặt. Tôi có một hoặc hai anh chàng giỏi giang và chúng tôi sẽ trông nom anh. Ô, ở đây còn một gã người Mỹ tên Leiter đang ngụ trong khách sạn. Hắn là người của C.I.A. tại Fontainebleau. London bảo tôi nói anh biết. Nhìn tạm ổn. Có thể có ích”.

Một tràng tiếng Ý vang lên từ bộ vô tuyến đặt trên sàn nhà. Mathis tắt máy, rồi họ trao đổi vài câu về cỗ máy và cách thức thanh toán. Sau đó cùng với những lời tạm biệt dồi dào tình cảm và một cú nháy mắt cuối cùng, Mathis ra khỏi phòng.

Bond ngồi tại cửa sổ, tập trung các ý tưởng. Những gì Mathis nói đều không làm anh yên tâm. Anh đã hoàn toàn bị lộ và thật sự bị theo dõi một cách chuyên nghiệp. Một nỗ lực có thể được tiến hành để loại bỏ anh, thậm chí trước khi có cơ hội đo sức với Le Chiffre trên bàn sát phạt. Kẻ thù vốn không có những định kiến ngu ngốc về chuyện giết người. Lại còn cô gái quấy rầy kia nữa. Bond thở dài. Phụ nữ là để giải trí. Trong công việc, họ cản trở và gây rắc rối mọi chuyện bằng tự ái cùng toàn bộ gói hành lý cảm xúc mà họ lôi đi khắp nơi. Người ta phải trông nom và săn sóc họ.

“Chó thật”, Bond rửa, rồi sức nhớ lại gia đình nhà Muntz, anh rửa lần nữa nhưng to tiếng hơn và bước ra khỏi phòng.

5. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 5

Cô gái đến từ Trụ sở

B

Bond rời khách sạn Splendide lúc 12 giờ, đồng hồ trên nóc Tòa Thị chính đang đổ hồi chuông trưa. Không khí ngát mùi thông và mimosa, những khu vườn của sông Casino đối diện vừa được tưới nước, rải rác với các bồn hoa trái sỏi gọn ghẽ và lối đi, góp vào khung cảnh một hình thức thích hợp cho ballet hơn là bi kịch.

Mặt trời rực sáng, vẻ nhí nhảnh và lấp lánh bằng bạc trong không khí dường như hứa hẹn một thời kỳ phong lưu và thịnh vượng mới; điều mà thị trấn duyên hải nhỏ bé này sau nhiều thăng trầm đang cố gắng đạt được.

Royale-les-Eaux; vốn nằm gần cửa sông Somme trước khi đường duyên hải bằng phẳng vút lên cao từ những bãi biển phía nam Picardy đến các vách đá Brittany, kéo dài tận Le Havre; đã trải qua nhiều vận may như Trouville.

Royale (không có chữ Eaux) cũng bắt đầu từ một làng đánh cá nhỏ, vụt sáng như sao băng với danh tiếng của một bãi tắm thời thượng dưới Đế chế Đế nhị, không khác gì Trouville. Nhưng cũng như Deauville đã tiêu diệt Trouville, sau một thời gian dài suy thoái, Le Touquet đã hạ gục Royale.

Vào đầu thế kỷ, khi mọi việc trở nên tồi tệ với cái thị trấn duyên hải nhỏ bé này, và thời trang lúc ấy là kết hợp giải trí với “liệu pháp”, một dòng suối nước khoáng trên những ngọn đồi sau lưng Royale được phát hiện chứa lưu huỳnh đủ loãng để có ích cho lá gan. Vì tất cả người Pháp đều mắc bệnh gan, Royale nhanh

chóng trở thành Royale-les-Eaux; và “Nước khoáng Royale” đựng trong chai hình thủy lôi e ấp nổi đuôi vào danh sách nước khoáng trong các khách sạn và toa ẩm thực trên xe hỏa.

Nó đã không chịu nổi những phối hợp hùng mạnh giữa Vichy, Perrier và Vittel. Một loạt những vụ kiện cáo nổ ra, một số người mất rất nhiều tiền. Và chẳng bao lâu “Nước khoáng Royale” một lần nữa hoàn toàn chỉ bán được tại địa phương. Royale giảm sút doanh số thu nhập từ các gia đình Pháp và Anh trong mùa hè, từ đội ngư thuyền vào mùa đông; từ những mẩu vụn bánh rơi khỏi bàn ăn của Le Touquet vào túi sông bạc ọp ẹp một cách thanh lịch.

Nhưng trong nét hoa mỹ Negresco của Casino Royale (Sòng bạc Hoàng gia) có gì đó tráng lệ, một dấu ấn mạnh mẽ thuộc phong cách Victoria sang trọng và thanh lịch; đến năm 1950, Royale thu hút được sở thích của một nghiệp đoàn Paris đầu tư vào nó những khoản tiền lớn thuộc sở hữu một nhóm thân Vichy lưu vong.

Brighton đã hồi sinh sau chiến tranh, và Nice nữa. Nổi luyến tiếc những thời kỳ vàng son, phóng khoáng hơn có thể là một nguồn thu nhập.

Casino được sơn phết lại bằng màu trắng và mạ vàng nguyên thủy, những căn phòng được trang trí bằng màu xám nhạt nhất, thảm lót và màn cửa màu rượu chát đỏ. Các chùm đèn hoa đăng được treo lủng lẳng trên trần. Vườn tược được xén tỉa, các vòi phun nước hoạt động trở lại; hai khách sạn chính là Splendide và Hermitage được trang điểm, đánh bóng và tái bố trí nhân viên.

Thậm chí thị trấn nhỏ và bến cảng cũ cố gắng giữ nụ cười chào đón ầm ập trên những khuôn mặt xơ xác, con đường chính trở nên vui tươi với những tủ kính trưng bày nữ trang và thời trang của Paris vĩ đại, mời gọi một mùa nghỉ thoáng qua bằng những chỗ trọ miễn phí và lời hứa đầy hào phóng.

Thế là Nghiệp đoàn Mahomet Ali bị tán tỉnh vào việc khởi động một trò cờ bạc cao cấp ở Casino; Hiệp hội Bains de Mer Royale giờ đây cảm thấy rất cuộc Le Touquet sẽ phải nhượng bộ một số tài sản bị trộm cắp qua năm tháng từ bãi biển nguyên thủy của nó.

Trên cái nền sân khấu lấp lánh và rõ ràng này, Bond đứng dưới ánh nắng cảm nhận tính phi lý và biệt lập của nhiệm vụ, nghề nghiệp của anh là một sự lãng mạn các bạn diễn.

Anh nhún vai rũ bỏ cảm giác bất an tạm thời, đi vòng ra sau lưng khách sạn và theo đường dốc xuống nhà để xe. Trước buổi hẹn tại Hermitage, Bond quyết định lái xe theo con đường dọc bờ biển để nhìn qua biệt thự của Le Chiffre, sau đó quay về bằng đường trên đất liền đến khi gặp quốc lộ đi Paris.

Xe là thú vui cá nhân duy nhất của Bond. Là một trong những kiểu Bentley 4,5 lít mới nhất có bơm tăng áp do Amherst Villiers thiết kế, anh đã mua nó gần như còn mới vào năm 1933 và cất giữ cẩn thận qua chiến tranh. Mỗi năm chiếc xe vẫn được bảo trì. Ở London, một cựu cơ khí viên của Bentley, người đang làm việc cho một cơ sở sửa chữa gần căn hộ Chelsea của Bond, chăm sóc nó với nỗi ghen tị. Bond điều khiển xe mạnh bạo và khéo léo, với một cảm giác gần như khoái lạc xác thịt. Đây là loại xe không mui hai chỗ màu xám, vốn đã thật sự cải tiến và có khả năng chạy 90 dặm với tốc độ lùi 30 dặm/giờ.

Bond lùi ra khỏi nhà để xe, chạy lên dốc. Chẳng bao lâu tiếng nổ lảng đã thoát ra từ ống xả 2-inch đã vọng lại trên đại lộ viền hàng cây, xuyên qua con đường chính đông đúc của thị trấn rồi thoát ra ngoài qua những đụn cát về hướng Nam.

Một giờ sau, Bond bước vào quán rượu Hermitage và chọn bàn gần một trong những khung cửa sổ rộng.

Căn phòng thật lộng lẫy với những vật trang trí đầy nam tính, vốn cùng với tẩu hút thuốc bằng gỗ thạch thảo và chó săn thổ lông cứng thể hiện sự xa hoa ở Pháp. Tất cả đều bằng da khảm đồng thau và gỗ mun đánh bóng, màn cửa và thảm lót màu xanh hoàng gia. Những người hầu bàn khoác áo gi-lê sọc và tạp dề bằng vải len xanh. Bond gọi một ly Americano và ngắm nghía vẻ rực rỡ của các khách hàng ăn diện quá mức- anh đoán phần lớn từ Paris đến - đang ngồi trò chuyện tập trung và sôi nổi, tạo thành cái không khí xã giao đầy kịch tính vào thời điểm uống rượu khai vị.

Đàn ông uống những chai champagne vô tận, phụ nữ dùng Martini không đá.

“Em hả, em thích uống không đá”, một cô gái mặt sáng rỡ nói với anh bạn cùng đi đứng ngắc trong bộ đồ bằng vải tweed trái mùa. Anh này đang ngậy người nhìn cô với cặp mắt nâu ướt át qua đầu một cây gậy

chống dắt tiền của hãng Hermes, “pha với Gordon, tất nhiên”.

“Đồng ý, Daisy. Nhưng em biết đấy, vỏ chanh...”

Ánh mắt Bond bị lôi cuốn bởi hình dáng cao lớn của Mathis trên vỉa hè bên ngoài, nét mặt linh động vì một cô gái tóc đen trong trang phục màu xám. Anh ta khoác tay cô gái cao tận trên khuỷu nhưng không có vẻ thân mật; vẻ lạnh lẽo mỉa mai trong nét mặt của cô gái khiến họ có vẻ như hai con người riêng tư hơn là một cặp tình nhân. Bond chờ họ bước qua cửa ngoài dẫn vào trong quán rượu nhưng vẫn giả vờ nhìn khách qua đường qua cửa sổ.

“Hẳn đây là ông Bond?” Giọng Mathis vang lên sau lưng anh đầy vẻ vui mừng pha lẫn ngạc nhiên. Bối rối một cách đúng mức, Bond đứng lên. “Ông đi một mình chứ? Ông có chờ ai không? Cho phép tôi giới thiệu người đồng nghiệp của tôi, cô Lynd. Cô hạn thân mến này, đây là quý ông ở Jamaica mà sáng nay anh được hân hạnh phục vụ”.

Bond nghiêng người với vẻ thân thiện dè dặt. “Rất hân hạnh”, anh nói với cô gái. “Tôi đi một mình. Cả hai vị muốn ngồi cùng tôi không?” Anh kéo ghế và trong lúc họ ngồi xuống, anh gọi hầu bàn. Mặc cho Mathis thân mật chỉ trích đòi đặt thức uống, Bond gọi một chai nước khoáng cho anh ta và một ly Bacardi cho cô gái.

Mathis và Bond trao đổi câu chuyện vui nhộn về thời tiết đẹp và viễn cảnh hồi sinh những cơ hội cho Royale-les-Eaux. Cô gái ngồi yên lặng. Cô nhận một điều thuốc của Bond, ngấm nghĩa nó rồi hút với vẻ tán thưởng mà không màu mè, rít khói vào sâu trong phổi với một tiếng thở dài nhẹ, sau đó thỉnh thoảng thở ra bằng miệng và mũi. Cử chỉ cô gái tiết kiệm và chính xác, không chút gì mất tự nhiên.

Bond cảm nhận mạnh mẽ sự hiện diện của cô gái. Trong lúc trò chuyện với Mathis, anh quay lại từng chớp mắt với cô và lịch sự nhắc đến nàng trong câu chuyện, nhưng lại tăng thêm ấn tượng ghi nhận qua từng cái liếc nhìn.

Cô gái có mái tóc đen, cắt ngang và thấp trên gáy, ôm lấy khuôn mặt đến dưới đường cằm đẹp và rõ nét. Mặc dù mái tóc dày và lay động theo những cử động của đầu, cô gái vẫn không vuốt trở lại. Mắt cô cách xa nhau và xanh đậm, thẳng thắn nhìn trả lại Bond với vẻ thờ ơ thoáng mỉa mai, điều làm Bond bối rối vì phát hiện mình muốn tan ra một cách dữ dội. Làn da cô gái hơi rám nắng, không chút dấu vết trang điểm trừ trên đôi môi rộng và gợi cảm. Đôi cánh tay trần và bàn tay có phẩm chất của phong thái ung dung; ấn tượng kín đáo chung trong dáng vẻ bên ngoài và cử chỉ còn thậm chí thể hiện đến cả những móng tay cắt ngắn, không sơn. Cô gái đeo quanh cổ một sợi dây chuyền vàng trơn gồm những mắt xích đẹp rộng, trên ngón áp út bàn tay phải là một chiếc nhẫn hoàng ngọc to. Bộ áo dài trung bình bằng lụa màu xám với vạt trên cắt thẳng, lỏng lẻo bó sát ngang bộ ngực đẹp. Váy cô xếp nếp tỉ mỉ và in hoa xuống dưới từ một cái eo hẹp nhưng không gầy. Cô thắt dây lưng đan tay màu đen, rộng 3 inch. Một túi da đen khâu tay nằm trên ghế cạnh cô gái, cùng cái nón rộng bằng rơm màu vàng, quân một dải nhung đen mỏng buộc ra sau nón thành hình cánh cung ngắn. Giày mũi vuông, bằng da đen trơn.

Bond bị khuấy động bởi vẻ đẹp và hấp dẫn bởi sự điềm tĩnh của cô gái. Viễn cảnh được làm việc với cô đã kích thích anh. Cùng lúc ấy Bond mơ hồ có cảm giác bất an. Bất giác anh làm dấu xả xui.

Mathis đã nhận thấy mối bận tâm của Bond. Sau một lúc anh ta đứng lên.

“Xin lỗi”, Mathis bảo Lynd, “để anh ra gọi điện thoại cho gia đình nhà Dubernes. Anh phải sắp xếp cuộc hẹn tối nay. Chắc chắn em không phiền khi ở lại một mình với dụng cụ tối nay chứ?”

Cô gái lắc đầu.

Bond hiểu ý anh ta, và khi Mathis băng ngang phòng đến phòng điện thoại bên cạnh quầy rượu, anh lên tiếng: “Nếu tối nay có một mình, cô bằng lòng dùng bữa tối với tôi không?”

Cô gái mỉm cười, biểu lộ ám chỉ đồng lõa đầu tiên. “Tôi rất thích”, nàng đáp, “và sau đó anh có thể tháp tùng tôi vào Casino, nơi mà Mathis bảo anh rất thoải mái như ở nhà. Có lẽ tôi sẽ đem lại may mắn cho anh”.

Với sự vắng mặt của Mathis, thái độ của nàng với Bond đột nhiên trở nên nồng nhiệt. Dường như nàng thừa nhận họ là một đội ngũ; và trong khi thảo luận về thời gian cùng địa điểm gặp, Bond nhận thấy việc

bàn bạc chi tiết kế hoạch của anh với nàng xét cho cùng khá dễ dàng. Anh cảm thấy rất cuộc nàng đã quan tâm và bị kích thích bởi vai trò của mình, rằng nàng sẽ sẵn lòng làm việc với anh. Bond đã hình dung ra nhiều trở ngại trước khi thiết lập được quan hệ, nhưng giờ đây anh cảm thấy có thể đi thẳng vào chi tiết chuyên nghiệp. Anh khá trung thực với bản thân về vẻ đạo đức giả trong thái độ đối với cô gái. Anh muốn ngủ với nàng như một phụ nữ, nhưng chỉ khi công tác đã hoàn thành.

Khi Mathis quay lại bàn, Bond gọi tính tiền. Anh giải thích rằng bạn bè đang chờ anh trở về khách sạn để ăn trưa. Trong khoảnh khắc nắm tay Lynd, anh cảm nhận một xúc cảm ấm áp và hiểu biết truyền đạt giữa họ, vốn dường như không thể có trước đó nửa giờ.

Ánh mắt cô gái dõi theo Bond ra đến đại lộ.

Mathis dịch ghế sát vào ghế cô gái và nhẹ nhàng nói: “Đây là một người bạn tốt của anh. Anh rất mừng vì hai người đã gặp nhau. Anh đã có thể cảm thấy băng trên hai dòng sông đang tan chảy”. Anh ta mỉm cười. “Anh nghĩ Bond chưa bao giờ mềm lòng như thế. Sẽ là một trải nghiệm mới cho cậu ấy. Và cho em nữa”.

Lynd không trả lời thẳng.

“Anh ta rất đẹp trai. Anh ta làm em nhớ lại Hoagy Carmichael, nhưng có vẻ gì đó lạnh lùng và tàn nhẫn trong...”.

Câu nói không bao giờ được kết thúc. Đột nhiên cách đó khoảng 1 mét toàn bộ cửa kính vỡ tan thành hoa giấy. Luồng hơi của một vụ nổ khủng khiếp, rất gần, đã quét trúng hai người khiến họ lắc lư trên ghế. Một khoảnh khắc im lặng bao trùm. Một số đồ vật rơi xuống lề đường. Chai lọ từ từ rơi khỏi kệ sau quầy rượu. Thế rồi tiếng gào thét vang lên và hỗn loạn tràn ra cửa.

“Ồ yên đấy”, Mathis ra lệnh.

Anh ta đá văng ghế lùi ra sau, phóng qua khung cửa kính trống rỗng ra lề đường.

6. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 6

Hai gã đàn ông đội nón rơm

Khi Bond rời khỏi quán rượu, anh bước đi có chủ đích dọc lề đường bên hông đại lộ có hàng cây, về phía khách sạn cách đó vài trăm mét. Anh đang đói.

Ngày vẫn còn đẹp nhưng giờ đây trời rất nóng; những cây tiêu huyền ở khoảng cách chừng 6 mét, trên bờ cỏ giữa lề và mặt đường nhựa rộng rãi trao tặng một bóng râm mát mẻ.

Có ít người ở ngoài trời, và hai gã đàn ông lặng lẽ đứng dưới một cái cây phía bên kia đại lộ có vẻ lạc lõng.

Bond để ý đến họ khi còn cách khoảng 100 mét và khi cũng khoảng đó ngăn cách họ với cổng có mái che diêm dúa của khách sạn Splendide.

Có điều gì đó đáng lo ngại về vẻ bên ngoài của họ. Cả hai đều nhỏ bé, mặc y phục đen giống nhau và, Bond nhớ lại, là những bộ quần áo nhìn khá bất mắt. Họ có vẻ như những diễn viên tạp kỹ đang chờ xe buýt trên đường đến nhà hát. Mỗi người đội một nón rơm có giải mũ dày màu đen; có lẽ là một nhượng bộ đối với không khí hội hè của khu nghỉ mát. Vành nón và bóng cây nơi họ đứng che khuất khuôn mặt của họ. Điểm khác biệt là mỗi cái hình thù thấp lùn, chắc nịch mặc đồ đen lại rực rỡ bởi một vết màu sáng. Cả hai đều đeo hộp đựng máy quay phim hình vuông trên vai.

Một hộp màu đỏ chói và hộp kia màu xanh dương tươi.

Khi Bond ghi nhận tất cả những chi tiết này thì anh đã lọt vào khoảng cách 50 mét với hai gã đàn ông. Anh đang ngẫm nghĩ về tầm sát hại của nhiều loại vũ khí khác nhau và khả năng che chắn, thì một cảnh sân khấu lạ thường và khủng khiếp được trình diễn.

Gã Đỏ dường như gạt đầu với gã Xanh. Với một động tác nhanh nhẹn, gã Xanh tuột cái hộp đựng máy quay ra khỏi vai. Gã này - Bond không nhìn mặt được chính xác, bởi thân một cây tiêu huyền bên cạnh gã đã che khuất tầm nhìn - cúi ra phía trước, dường như loay hoay với cái hộp. Rồi cùng với luồng sáng trắng chói mắt lóe lên, là một tiếng nổ đĩnh tai rùng rợn. Mặc dù đã có thân cây che chắn, Bond vẫn bị vật xuống lề đường bởi một luồng khí nóng rạch lên má và bụng, như thể chúng làm bằng giấy. Anh nằm dài, trần trối nhìn lên mặt trời trong lúc không khí (hoặc có vẻ như thế đối với Bond) tiếp tục oang oang vì tiếng nổ, như thể có kẻ nào đó đập vào ô giọng trầm của đàn piano bằng búa tạ.

Sửng sốt và nửa tỉnh nửa mê, Bond gượng dậy trên một đầu gối. Một trận mưa ghê rợn gồm xương thịt và mảnh quần áo trút xuống người và chung quanh anh, lẫn vào những cành cây và đá sỏi. Rồi một trận mưa rào lá và nhánh cây con. Từ phía vang lên tiếng thủy tinh rơi vỡ lanh canh. Mùi chất nổ cực nhạy, mùi gỗ cháy, và mùi - phải, đúng là nó - thịt cừu nướng bốc lên kinh tởm. Suốt 50 mét đại lộ cây cối bị trụi lá và cháy thành than. Bên kia đường, hai thân cây tróc gốc, ngã nghiêng vắt qua mặt lộ. Giữa chúng vẫn còn một hố bom bốc khói. Tuyệt nhiên không còn dấu vết gì của hai gã đàn ông đội mũ rơm, nhưng có những vệt màu đỏ trên mặt đường, vĩa hè và các thân cây. Và có những mảnh vải lấp lánh trên những cành cây cao.

Bond thấy mình bắt đầu nôn mửa.

Mathis là người đầu tiên đến với Bond, lúc ấy đang đứng vòng tay ôm thân cây đã cứu mạng anh.

Đờ đẫn nhưng vô sự, Bond để yên cho Mathis dắt đi về hướng khách sạn Splendide, nơi các khách hàng và nhân viên phục vụ đang lập cập tuôn vào trong nỗi sợ hãi. Khi tiếng còi réo lên từ xa báo hiệu xe cấp cứu và cứu hỏa đang đến, họ cố gắng chen qua đám đông, lên bậc cầu thang ngắn và đi dọc hành lang vào phòng Bond.

Mathis chỉ dừng lại để mở radio trước mặt lò sưởi, rồi trong khi Bond lột bỏ bộ y phục vậy máu, anh ta dồn dập đưa ra những câu hỏi với Bond.

Đến chi tiết mô tả hai gã đàn ông, Mathis giật điện thoại bên cạnh giường của Bond lên.

“... và báo cho cảnh sát biết”, anh ta kết luận, “báo cho họ biết rằng ông người Anh ở Jamaica đến, người bị sức nổ xô ngã, là chuyên của tôi. Ông ấy không bị thương và họ không cần phải lo, Nửa giờ sau tôi sẽ giải thích với họ. Họ nên nói với báo chí rằng hiển nhiên đây là một vụ trả thù giữa hai gã quá khích người Bulgaria, rằng kẻ này đã thanh toán kẻ kia bằng bom. Họ không cần đả động gì đến gã Bulgaria thứ ba ắt đang lảng vảng nơi nào đó, mà phải tóm được gã bằng mọi giá. Chắc chắn gã sẽ trực chỉ đi Paris. Chốt chặn khắp nơi, hiểu không? Thế thì chúc may mắn”.

Mathis quay lại với Bond, nghe anh kể đến khi kết thúc.

“Mẹ kiếp, anh may mắn thật”, anh ta nói sau khi Bond đã kể lại hết. “Rõ ràng quả bom là để dành cho anh. Chắc hẳn nó đã bị trục trặc. Chúng dự định ném bom rồi nấp sau cây nhưng sự việc diễn tiến hoàn toàn ngược lại. Bỏ đi. Chúng ta sẽ tìm ra sự thật thôi”. Mathis dừng lại. “Nhưng vụ này quả là kỳ dị. Có vẻ mấy gã đó coi trọng anh”. Nét mặt anh ta như bị xúc phạm. “Nhưng mấy gã đó tính đường thoát thân như thế nào? Ý nghĩa của hai cái hộp đỏ và xanh là gì? Chúng ta phải cố tìm cho ra vài mẩu hộp đỏ”.

Mathis cắn móng tay. Anh ta bị khích động, ánh mắt long lanh. Chuyện này đang trở thành một vụ ghê gớm, đầy kịch tính mà giờ đây bản thân anh ta có dính líu. Chắc chắn không còn phải giữ áo khoác cho Bond đâu trí riêng với Le Chiffre trong Casino nữa. Mathis nhảy dựng lên.

“Bây giờ thì anh hãy uống một ly, ăn trưa rồi nghỉ ngơi”, anh ta ra lệnh cho Bond. “Phần tôi phải thò mũi vào vụ việc trước khi những đôi ủng to đen của cảnh sát làm rối loạn dấu vết”.

Sau đó, khi Bond đang cạn ly whisky và thưởng thức món pa-tê gan ngỗng cùng tôm hùm ướp lạnh mà bồi bàn vừa đem ra, thì điện thoại vang lên.

“Tôi - Lynd đây”.

Giọng nói khê và lo lắng.

“Anh ổn chứ?”

“Vâng, khá tốt”.

“Tôi rất mừng. Xin hãy cẩn thận”.

Cô gái gác máy.

Bond lắc đầu rồi nhặt dao lên, chọn khoanh bánh mì mới nướng dày nhất.

Đột nhiên anh nghĩ: hai trong số chúng đã chết và phần mình còn một kẻ nữa. Mới chỉ là khởi đầu.

Anh thọc dao vào ly nước nóng đặt bên cạnh chiếc bình sứ Strasbourg, tự nhắc mình cho bồi bàn gấp đôi tiền “trà nước” vì bữa ăn đặc biệt này.

7. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 7

Đỏ và Đen

Bond quyết định giữ sức khỏe được hoàn toàn và thoải mái cho cuộc đỏ đen vốn có thể kéo dài gần hết đêm. Anh cho gọi một người xoa bóp vào lúc 3.00. Sau khi phần thức ăn còn lại được dọn đi, Bond ngồi bên cửa sổ nhìn ra biển đến khi người xoa bóp, một anh chàng Thụy Điển, gõ cửa và tự giới thiệu.

Anh này lặng lẽ xoa bóp cho Bond từ chân đến cổ, xóa tan những căng thẳng trong cơ thể và làm dịu những sợi thần kinh đang kêu ong ong của Bond. Thậm chí những vết bầm tím dài xuống vai trái và mạn sườn Bond cũng thời phập phồng. Và khi anh chàng Thụy Điển đi khỏi, Bond đã rơi vào một giấc ngủ không mộng mị.

Anh thức dậy vào buổi tối, hoàn toàn tỉnh táo.

Sau khi tắm, Bond đi bộ đến Casino. Từ đêm kia anh đã mất hứng thú đánh bạc. Anh cần xác lập lại sự tập trung, vốn nửa phần là toán học, nửa phần là trực giác; và với mạch đập chậm rãi cùng một tính khí lạc quan, anh biết đây là trang bị cần thiết cho bất cứ con bạc nào quyết tâm thắng cuộc.

Bond đã luôn luôn là một con bạc. Anh yêu thích tiếng xào bài khô khốc và vẻ kịch tích triền miên không rõ ràng của những khuôn mặt cảm nín quanh những cái bàn lót thảm xanh. Anh thích sự ấm cúng tỉ mỉ, vững chãi của các phòng đánh bạc và sòng đỏ đen, những cánh tay ghé lót đệm, ly champagne hoặc whisky bên khuỷu tay, sự chăm chú lặng lẽ không vội vã của những người hầu giỏi. Anh thích thú tính vô tư của quả bóng roulette, của những quân bài - và khuynh hướng vĩnh cửu của nó. Anh thích vừa là diễn viên vừa là khán giả; từ ghế ngồi của mình dự phần vào bi kịch và quyết định của những người khác, cho tới khi đến lượt mình thốt lên cái từ sống còn “phải” hoặc “không”, thường là năm ăn năm thua.

Dù thế nào Bond cũng thích rằng lỗi ai người ấy chịu. Chỉ có thể khen ngợi hoặc chê trách chính bản thân. May rủi là một người hầu, không phải chủ nhân. May rủi phải được chấp nhận với một cái nhún vai, hoặc tận dụng tới đa. Nhưng phải hiểu và nhận thức được bản chất của nó; không lầm lẫn trong sự đánh giá sai sót các tỷ lệ. Bởi trong trò cờ bạc, nhằm lẫn nước cờ dở với vận rủi là tội lỗi chết người. Phải yêu thích và không sợ vận may dưới tất cả những dạng thức của nó. Bond xem vận may như một phụ nữ để dịu dàng tán tỉnh hoặc tàn phá hung bạo, không bao giờ để thỏa mãn hoặc đeo đuổi. Nhưng anh đủ trung thực để thú nhận mình chưa bao giờ được sinh ra để chịu đau khổ vì bài bạc hoặc phụ nữ. Một ngày nào đó, Bond sẽ bị khuất phục bởi tình yêu hoặc vận may. Khi điều đó xảy ra, Bond biết anh cũng sẽ bị đóng dấu bằng dấu hỏi chết chóc mà anh thường nhận thấy ở người khác, lời cam kết chỉ trả trước khi thua cuộc: sự chấp nhận sai lầm.

Nhưng vào buổi tối tháng Sáu ấy, khi Bond bước qua “nhà bếp” vào trong phòng dành riêng, chính là với cảm giác tự tin và tiên liệu phần khởi mà anh đã đổi một triệu franc thành các đồng phính 50.000 và ngồi cạnh nhà cái ở bàn roulette số 1.

Bond mượn quân bài của nhà cái và quan sát đường chạy của bóng, vì cuộc chơi đã bắt đầu từ 3 giờ chiều hôm ấy. Anh luôn luôn làm như thế mặc dù biết rằng mỗi vòng bánh xe quay, mỗi cú rơi của quả bóng vào

một ô số, đều tuyệt đối không liên quan gì đến lần trước. Anh chấp nhận cuộc chơi bắt đầu vòng mới mỗi khi gã hồ lì nhặt quả bóng ngả lên bằng tay phải, xoay có chừng mực một trong bốn tay quay bánh xe theo chiều kim đồng hồ cũng bằng bàn tay đó. Rồi với một động tác thứ ba, cũng bằng tay phải, búng nhẹ quả bóng quay vòng quanh rìa ngoài bánh xe theo chiều ngược kim đồng hồ, ngược chiều quay bánh xe.

Hiển nhiên là những nghi thức và chi tiết cơ khí của bánh xe, của những ô có đánh số và trục lăn, tất cả đã được phát minh và hoàn thiện qua năm tháng để sự khéo léo của hồ lì lẫn xu hướng của bánh xe không ảnh hưởng đến sự rơi của bóng. Tuy nhiên có quy ước giữa những tay chơi roulette mà Bond gắn bó với nó một cách cứng nhắc, là ghi nhận cẩn thận lịch sử mỗi vòng quay đã qua, và để được hướng dẫn bởi bất kỳ khác thường nào trong vòng quay của bánh xe. Chẳng hạn, ghi nhận và xem là đáng kể những chuỗi rơi hơn hai lần vào một con số, hoặc hơn bốn lần so với những cơ hội khác bằng nhau.

Bond không biện hộ cho cách đó. Anh chỉ xác định rằng càng bỏ nhiều nỗ lực và khéo léo vào canh bạc, càng lấy được nhiều hơn.

Về những gì ghi nhận được ở bàn đặc biệt này, sau ba giờ diễn tiến, Bond thấy có ít điều đáng quan tâm, ngoại trừ chục cuối cùng không thuận lợi. Anh có thói quen luôn luôn chơi theo bánh xe, chỉ đi ngược lại kiểu mẫu trước và bắt đầu một chiến thuật mới sau khi xuất hiện một số không. Vì thế anh quyết định đánh một trong những khai cuộc ưa chuộng của mình và lùi lại hai - trường hợp này là hai - chục đầu, mỗi chục đặt tối đa 100.000 franc. Như vậy Bond đã bao hai phần ba bàn (không tính đến số không), và vì hai chục này có tỷ lệ hai ăn một, anh đã vững vàng thắng 100.000 franc mỗi khi xuất hiện số nào thấp hơn 25.

Sau 7 lượt đánh, Bond đã thắng 6. Anh thua ở lượt 7 khi số 30 xuất hiện. Tiền thắng trọn là nửa triệu franc. Bond tránh khỏi bàn trong lượt thấy bóng lần 8. Số không xuất hiện. Vận may này còn làm cho anh vui hơn sau đó, và chấp nhận số 30 như bằng chỉ đường đến chục cuối cùng, Bond quyết định theo chục đầu và chục cuối cho đến khi thua hai lần. Trong 10 cú ném sau đó, chục giữa xuất hiện hai lần khiến anh thua 400.000 franc, nhưng khi rời khỏi bàn Bond đã có thêm 1.100.000 franc.

Bond bắt đầu đánh tối đa, cuộc chơi của anh đã trở thành trung tâm chú ý của bàn. Có vẻ như vì anh đang gặp vận đỏ, một hoặc hai con cá hoa tiêu bắt đầu bơi cùng cá mập. Ngồi đối diện trực tiếp Bond, một trong hai con cá hoa tiêu, mà anh cho là người Mỹ tỏ vẻ thân thiện và hài lòng hơn mức bình thường trong việc chia xẻ vận đỏ này. Gã đã một hai lần mỉm cười qua bàn, và có điều gì đó rõ rệt trong cách gã lặp lại những cử chỉ của Bond khi đặt hai đồng phỉnh 10.000 khiêm tốn đối diện với các đồng phỉnh mệnh giá cao hơn của Bond. Khi Bond đứng lên, gã đẩy ghế lùi ra sau, vui vẻ gọi qua bàn:

“Cảm ơn đã cho đi nhờ xe. Có lẽ tôi nợ anh một ly rượu. Anh uống với tôi chứ?”

Bond có cảm giác đây có thể là người của C.I.A. Anh biết mình đúng khi họ cùng nhàn tản bước ra quầy rượu, sau khi Bond thấy một đồng phỉnh 10.000 cho hồ lì và cho chú bé phục vụ kéo ghế 1.000.

“Tôi tên Felix Leiter”, người Mỹ tự giới thiệu. “Hân hạnh gặp anh”.

“Tên tôi là Bond - James Bond”.

“Ồ, phải”, anh bạn đồng hành thốt lên, “và để xem nào. Chúng ta nên uống gì mừng đây?”

Bond dành gọi một ly Haig-and-Haig “on the rocks” cho Leiter và thận trọng nhìn gã pha rượu.

“Một ly Martini không đá”, anh nói. “Một thôi. Bỏ trong xô đựng đá champagne”.

“Vâng, thưa ông”.

“Khoan đã. Ba phần Gordon, một phần vodka, nửa phần Kina Lillet. Lắc thật kỹ đến khi lạnh như đá rồi bỏ thêm một lát vỏ chanh mỏng. Hiểu không?”

“Hiểu, thưa ông”. Gã bồi pha rượu có vẻ hài lòng với ý tưởng này.

“Ôi trời, quả là một món uống tuyệt vời”, Leiter tán thưởng.

Bond cười. “Khi quá tập trung”, anh giải thích, “tôi không bao giờ uống quá một ly trước bữa tối. Nhưng tôi thật sự muốn nó phải nhiều, mạnh, rất lạnh và pha kỹ. Tôi ghét uống chút chút thứ gì đó, nhất là khi

hương vị dở. Thứ rượu đó là phát minh của riêng tôi. Tôi sẽ đăng ký bản quyền khi nghĩ ra một cái tên hay”.

Bond cẩn thận ngắm nghía cái ly sâu bám đầy băng đọng chất rượu vàng nhạt, có chút bọt khí do bình lắc gây ra. Anh đưa tay ra lấy và uống một ngụm dài.

“Tuyệt”, Bond nói với gã bồi rượu, “nhưng nếu cậu có thể tìm được thứ vodka làm bằng ngũ cốc thay vì khoai tây, cậu sẽ thấy còn ngon hơn nữa”.

“Mais n’enculons pas des mouches”, anh nói riêng với gã bồi pha rượu. Gã toét miệng cười.

“Đây là cách nói thông tục đừng chửi tóc làm tư làm tám”, Bond giải thích.

Nhưng Leiter vẫn còn quan tâm đến món uống của Bond. “Quả là anh nghĩ ra nhiều trò”, anh ta nói với vẻ thích thú khi họ đem ly ra một góc phòng. Anh ta hạ giọng:

“Anh nên gọi nó là ‘Cocktail Molotov’ sau cái món đã ném thử vào chiều nay”.

Họ ngồi xuống. Bond bật cười.

“Tôi thấy vị trí đánh dấu X đã bị phong tỏa bằng dây thừng, và họ đang cho xe cộ rẽ lên lề đường. Hy vọng vụ này không làm những khoản tiền kêch xù sợ hãi”.

“Người ta chấp nhận câu chuyện về bọn cực đoan hoặc họ nghĩ đây là một vụ nổ ống ga. Tối nay tất cả những thân cây bị cháy sẽ bị hạ, và nếu ở đây người ta làm việc như ở Monte Carlo thì sáng mai sẽ không còn dấu vết lộn xộn nào”.

Leiter lấy một điếu Chesterfield từ trong túi xách ra. “Tôi rất vui được làm việc với anh trong vụ này”, anh ta nói, mắt nhìn vào ly rượu của mình. “Vì thế tôi đặc biệt vui mừng vì anh chưa bị nổ tung vào vinh quang. Người của bọn tôi dứt khoát có quan tâm. Họ nghĩ chuyện đó quan trọng như các bạn bè của anh nghĩ, và không cho là có điều gì điên rồ cả. Trên thực tế, Washington rất khó chịu vì chúng tôi không điều khiển buổi biểu diễn, nhưng anh cũng biết mấy lão tai to mặt lớn ra sao rồi. Tôi cho là bồ bịch của anh ở London cũng thế”.

Bond gật đầu. “Có khuynh hướng hơi ganh tị về khẩu phần của họ”, Bond thú nhận.

“Dù gì thì tôi dưới quyền anh và có nhiệm vụ giúp đỡ bất cứ điều gì anh yêu cầu. Với Mathis và đàn em của anh ta ở đây, có thể những gì đã được tính toán chưa nhiều. Nhưng dấu sao tôi cũng đã ở đây”.

“Tôi mừng vì anh đã đến”, Bond đáp. “Địch thủ đã biết tôi, và có lẽ cả anh lẫn Mathis, tất cả đều gặp rắc rối và dường như sẽ không có pháo đài nào bị cửa đóng then cài. Tôi hài lòng vì Le Chiffre có vẻ tuyệt vọng đúng mức như chúng ta nghĩ. Tôi e là không có gì đặc biệt để anh làm, nhưng sẽ biết ơn nếu tối nay anh ở lại sòng bạc. Tôi có phụ tá, cô Lynd, và tôi muốn giao cô ta cho anh khi bắt đầu chơi. Anh sẽ không phải xấu hổ vì cô ta. Một cô gái có nhan sắc”. Anh mỉm cười với Leiter. “Và anh nên để ý hai tên sát thủ của Le Chiffre. Tôi không nghĩ gã sẽ làm loạn, nhưng biết đâu đấy”.

“Tôi có thể giúp anh”, Leiter đáp. “Nếu điều sau đây có ý nghĩa gì đó với anh thì tôi từng hiện diện trong Thủy quân Lục chiến trước khi gia nhập hoạt động này”. Anh ta nhìn Bond với hàm ý tự ti.

“Có ý nghĩa chứ”, Bond đáp.

Hóa ra Leiter xuất xứ từ Texas. Trong lúc anh ta nói về công việc với Ban Tình Báo Phối Hợp của O.T.A.N. và khó khăn bảo mật ở một tổ chức có quá nhiều quốc tịch hiện diện. Bond nghiệm rằng người Mỹ tốt là những người tinh hoa, rằng phần lớn họ dường như đều xuất xứ từ Texas.

Felix Leiter trạc 35 tuổi, cao lớn với vóc dáng xương xương; bộ áo nhẹ, màu vàng nhạt lòng thòng từ vai như y phục của Frank Sinatra. Cử chỉ và lời nói chậm rãi nhưng có cảm tưởng trong người Felix tràn trề tốc độ và sức mạnh, rằng anh ta sẽ là một chiến sĩ lì lợm và tàn bạo. Trong khi ngồi khom lưng tại bàn, dường như anh ta có phẩm chất sắc bén của loài chim ưng. Ấn tượng này cũng thể hiện trên nét mặt, nét sắc sảo của cằm và gò má, cùng cái miệng rộng châm biếm. Đôi mắt xám của Felix có cái liếc của loài mèo, càng rõ nét hơn bởi thói quen nheo mắt nhìn làn khói từ những điếu Chesterfield mà anh ta liên tục rút ra khỏi bao thuốc. Những nếp nhăn thường trực do thói quen này hằn lên khóe gây ấn tượng anh ta cười bằng mắt

nhiều hơn bằng miệng. Một mảng tóc màu rơm tạo cho khuôn mặt Felix nét trẻ con, nhìn gần thì ngược lại. Dù có vẻ như Felix nói năng khá công khai về bổn phận của mình tại Paris, nhưng Bond nhận thấy anh ta không hề nói về các bạn đồng nghiệp Mỹ ở châu Âu hoặc Washington. Anh đoán Leiter xem trọng quyền lợi của tổ chức mình hơn những quan ngại chung của Khối đồng minh Bắc Đại Tây dương. Bond tỏ ra thông cảm với anh ta.

Đến khi Leiter đã nốc cạn một ly whisky khác, và Bond đã kể về vợ chồng Muntz cùng chuyến đi thám thính gần dọc bờ biển sáng hôm ấy thì đồng hồ chỉ 7 giờ 30. Họ quyết định cùng đi bộ về khách sạn. Trước khi rời khỏi Casino, Bond gửi toàn bộ số vốn 24 triệu vào két, chỉ giữ lại một ít giấy 10.000 dần túi.

Khi đi ngang qua Splendide, họ thấy một toán công nhân đang bận rộn tại hiện trường vụ nổ. Nhiều thân cây đã được bứng rễ, các vòi nước trên ba xe bồn của thị trấn đang rửa mặt đại lộ và lề đường. Hồ bom đã biến mất và chỉ còn vài khách bộ hành dừng lại, há hốc miệng nhìn. Bond cho rằng việc căng da mặt tương tự đã được tiến hành ở Hermitage, các cửa hàng, và những mặt tiền bị vỡ kính.

Dưới ánh hoàng hôn xanh ảm áp, Royale-les-Eaux một lần nữa lại gần nấp và thanh bình.

“Người gác đàn làm việc cho ai?” Leiter hỏi khi họ tiến đến gần khách sạn. Bond không rõ và không trả lời.

Mathis đã không thể làm sáng tỏ. “Trừ khi chính anh mua hấn”, anh ta đã nói, “anh phải giả định rằng hấn đã bị đối thủ mua chuộc. Tất cả những tên gác đàn đều dễ mua chuộc. Không phải lỗi của họ. Họ được huấn luyện để kính trọng tất cả khách hàng của khách sạn, ngoại trừ các hoàng tử Ấn Độ như là những kẻ lừa đảo và trộm cắp tiềm năng. Họ quan tâm nhiều đến tiện nghi hoặc sức khỏe của anh như loài cá sấu”.

Bond nhớ lại lời tuyên bố của Mathis khi gã gác đàn vội vã hỏi han xem anh đã hồi phục khỏi chuyện rui ro buổi chiều chưa. Bond nghĩ tốt nhất nên nói rằng anh còn cảm giác run rẩy một chút. Anh hy vọng nếu điều đó bị tiết lộ, tối hôm ấy, bằng mọi giá Le Chiffre sẽ bắt đầu đánh bạc với sự đánh giá sai lầm về sức mạnh của địch thủ. Gã gác đàn đã hiến những hy vọng trơn tru cho sự hồi phục của Bond.

Phòng của Leiter nằm ở một trong những tầng trên và họ chia tay nhau tại cầu thang máy, sau khi sắp xếp gặp nhau tại Casino vào khoảng 10 giờ 30 hoặc 11 giờ, là thời điểm thường lệ để các bàn sát phạt cao độ bắt đầu cuộc chơi.

8. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 8

Đèn hồng và rượu champagne

Bond bước đến phòng mình, một lần nữa không cho thấy dấu hiệu xâm nhập, cởi bỏ y phục, tắm lâu bằng nước nóng rồi nước lạnh, sau đó ngã mình xuống giường. Còn một giờ để nghỉ ngơi, sắp xếp lại các ý tưởng trước khi anh gặp cô gái tại quầy rượu khách sạn Splendide, một giờ để xem xét tỉ mỉ các chi tiết kế hoạch đánh bạc, và để cho sau cuộc sát phạt trong tất cả những hoàn cảnh thắng hoặc thua khác nhau. Bond phải sắp xếp vai trò phụ tá cho Mathis, Leiter, và cô gái. Và hình dung ra phản ứng của địch thủ trong nhiều bất ngờ khác nhau. Anh nhắm mắt, các ý nghĩ theo đuổi trí tưởng tượng qua một loạt những cảnh tượng được dàn dựng cẩn thận, như thể đang quan sát những mảnh thủy tinh màu trong ống kính vạn hoa.

Đến 9 giờ 20, Bond đã cạn kiệt tất cả những phép hoán vị có thể xảy ra từ cuộc đấu tay đôi với Le Chiffre. Anh đứng lên và thay y phục, gạt bỏ tương lai hoàn toàn ra khỏi tâm trí.

Trong khi thất chiếc cà-vạt bằng sa-tanh đen hẹp bản, hai đầu đôi, Bond dừng lại một thoáng để khách quan ngắm mình trong gương. Đôi mắt xanh xám bình thản nhìn trả với vẻ dò hỏi mỉa mai, lọn tóc đen ngắn vốn không bao giờ yên chỗ chậm rãi nhường chỗ cho một dấu phẩy dày trên lông mày phải. Với vết sẹo hẹp thẳng đứng xuống má phải, hình ảnh chung phẳng phất nét hải tặc. Không có nhiều tính cách Hoagy Carmichael, Bond nghĩ trong lúc nhét đầy 50 điều Morland vào chiếc hộp đẹp màu xám kim loại nhạt với ba vạch vàng. Mathis đã kể cho anh nghe lời bình phẩm của cô gái.

Anh nhét hộp thuốc vào túi quần hông, bật nắp chiếc quẹt máy Zippo rỉ sét màu đen để xem có cần bơm nhiên liệu không. Sau khi bỏ túi xấp bạc giấy 10.000 mỏng, Bond mở ngăn kéo, lấy ra một bao súng nhẹ bằng da gấp được và đeo lên vai trái, để thông xuống cách nách khoảng 3 inch. Sau đó anh rút ra từ bên dưới những chiếc áo sơ-mi trong ngăn tủ khác một khẩu 25 Beretta tự động cực phẳng với bá xương, lấy băng đạn và viên đạn duy nhất trong nòng ra, kéo cơ bắmlui tới nhiều lần và sau cùng bóp cò đập vào buồng đạn trống. Bond nạp đạn lần nữa, lên đạn, khóa an toàn rồi đút vào cái túi nòng trong bao súng đeo trên vai. Anh cẩn thận nhìn quanh phòng xem có quên thứ gì không rồi khoác chiếc áo dạ phục một hàng khuy ra ngoài áo sơ-mi bằng lụa dày. Bond cảm thấy tươi mát và ấm cúng. Anh kiểm lại trong gương để bảo đảm khẩu súng dưới cánh tay trái không lộ ra, giặt chiếc cà vạt bản hẹp lần cuối và bước ra khỏi cửa, khóa lại.

Đến chân chiếc cầu thang ngắn, khi quay về hướng quầy rượu, Bond nghe tiếng cửa nâng mở ra sau lưng và một giọng nói tươi tỉnh cất lên: “Chào anh”.

Chính là cô gái. Lynd đang đứng và chờ Bond bước đến với nàng.

Bond đã nhớ lại chính xác vẻ đẹp của nàng. Anh không ngạc nhiên khi bị xúc động bởi vẻ đẹp đó lần nữa.

Áo nàng bằng nhung đen, đơn giản nhưng với một nét lộng lẫy mà trên thế giới chỉ vài thợ may thời trang có khả năng làm được. Quanh cổ nàng là chuỗi dây chuyền kim cương nhuỷễn, một cái kẹp gắn kim cương nằm ngay chữ “V”, nơi phô ra bộ ngực đầy đặn. Nàng xách ví tay dạ hội màu đen trơn, một vật thuần dài mà nàng để bên hông, tay chống nạnh. Mái tóc đen mun xõa thẳng và đơn giản xuống đến nét cong vào trong bên dưới cằm.

Trông nàng thật siêu phàm, và tim Bond thót lên.

“Em hoàn toàn đáng yêu. Chuyện kinh doanh của thế giới vô tuyến hẳn là tốt đẹp”.

Lynd khoác tay Bond. “Anh phiền gì không nếu chúng ta đi ăn tối luôn?” Nàng hỏi. “Em muốn hợp hôn thiên hạ - sự thật là nhung đen có một bí mật khủng khiếp. Nó cho điểm khi ta ngồi xuống. Tiện đây, nếu tối nay anh nghe em hét lên tức là em đã ngồi lên ghế mây”.

Bond bật cười. “Tất nhiên. Chúng ta đi thẳng vào thôi. Chúng ta sẽ uống một ly vodka trong lúc đặt món ăn”.

Lynd vui vẻ liếc anh và Bond vội chữa lại: “Hoặc là cocktail, nếu em muốn, dĩ nhiên. Thức ăn ở đây ngon nhất vùng Royale”.

Trong một thoáng, Bond cảm thấy cấu kính trước nét mỉa mai, phảng phất vẻ coi thường mà Lynd dùng để đối chọi với tính quyết định của anh; cấu kính vì cách anh đã tức tối trước cái liếc nhanh của nàng.

Nhưng đây chỉ là một tiếng chạm gương cực nhỏ và khi gã quản lý khách sạn khúm núm dẫn họ len qua căn phòng đông người, Bond đã quên mất khi theo sau Lynd và thấy những cái đầu thực khách quay lại để nhìn nàng.

Vị trí sang trọng của khách sạn là bên cạnh cửa sổ hình lưới liềm rộng, vốn được xây nhô ra ngoài nhìn xuống vườn hoa, tương tự phần đuôi rộng của một con tàu. Nhưng Bond đã chọn bàn trong một góc có gần gương ở cuối căn phòng rộng. Những góc phòng thụt vào trong này tồn tại từ thời Edward; hẻo lánh và vui tươi với màu trắng và mạ vàng, khăn trải bàn bằng lụa đỏ, tường gắn đèn kiểu Đế chế cũ.

Trong lúc giải mã mê hồn trận mực đỏ lấp đầy hai trang thực đơn, Bond gọi gã quản lý rượu. Anh quay sang cô bạn đi cùng.

“Em quyết định chưa?”

“Em thích một ly vodka”, Lynd đơn giản trả lời rồi quay lại với việc xem xét thực đơn.

“Một bình vodka nhỏ, thật lạnh”, Bond yêu cầu. Anh đột ngột nói với cô gái: “Anh không thể uống mừng áo mới em đang mặc mà không biết tên thánh của em”.

“Vesper”, nàng trả lời. “Vesper Lynd”.

Bond nhìn nàng dò hỏi.

“Thật khá buồn chán khi luôn phải giải thích, nhưng theo lời bố mẹ, em được sinh ra vào một tối đầy giông bão. Hiển nhiên hai vị muốn ghi nhớ điều đó”. Cô gái mỉm cười. “Một số người thích cái tên đó, những người khác thì không. Em thì đơn giản đã quen với nó rồi”.

“Anh nghĩ đây là một cái tên đẹp”, Bond đáp. Một ý tưởng nảy sinh trong tâm trí anh. “Anh mượn tên em được không?” Bond giải thích về loại thức uống Martini mà anh đã sáng chế và việc tìm cho nó một cái tên. “Vesper”, Bond thốt lên. “Nghe thật tuyệt và rất thích hợp cho giờ khắc thứ cocktail của anh được uống trên khắp thế giới. Anh mượn tên em được không?”

“Miễn là em có thể thử một ly trước”, Lynd hứa. “Nghe như một loại rượu đáng để hành diện”.

“Chúng ta sẽ cùng nhau uống khi mọi chuyện kết thúc”, Bond đáp. “Dù thắng hay thua. Và bây giờ em đã quyết định ăn gì chưa? Xin em cứ gọi món đắt tiền”, anh nói thêm khi cảm thấy cô gái do dự, “nếu không em sẽ làm bộ áo mới thất vọng”.

“Em có hai lựa chọn”, nàng cười, “và món nào cũng sẽ ngon; nhưng đôi khi ứng xử như một triệu phú quả là một sự chiêu đãi tuyệt vời, nếu anh chắc chắn... vâng, em muốn bắt đầu bằng món caviar, sau đó là cật bê nướng suông với khoai tây rán phồng. Rồi em thích ăn dâu rừng với thật nhiều kem. Khăng định và đắt tiền như thế có quá trơ trên không?”

“Đây là một đức tính, và dù sao cũng chỉ là một bữa ăn ngon bổ giản dị thôi”. Bond quay sang gã quản lý khách sạn. “Dọn nhiều bánh mì nướng đây”.

Bond giải thích với Vesper: “Rắc rối luôn không phải ở chỗ thế nào là đủ caviar, mà bao nhiêu bánh mì thì đủ”.

“Bây giờ”, anh quay lại với tờ thực đơn, “chính anh sẽ cùng ăn món caviar với quý cô, nhưng rồi anh sẽ gọi một miếng thịt phi-lê tournedos tái thật nhỏ, ăn kèm với sốt Béarnaise và ác-ti-sô. Trong khi quý cô thưởng thức dâu tây, anh sẽ dùng quả bơ với nước sốt Pháp. Em hưởng ứng chứ?”

Gã quản lý khom mình.

“Xin có lời khen, thưa quý cô và quý ông. Ông George...” Gã quay về phía người quản lý rượu và lặp lại hai lệnh gọi thức uống.

“Rõ”, gã quản lý rượu đáp và đưa ra danh sách rượu vang.

“Nếu em đồng ý”, Bond nói, “tối nay anh sẽ uống champagne với em. Nó là loại rượu vang vui nhộn và thích hợp trong dịp này - hy vọng là thế”, anh nói thêm.

“Vâng, em muốn dùng champagne”, Lynd đáp.

Đặt ngón tay lên trang giấy, Bond quay sang gã quản lý rượu: “Taittinger 45 được chứ?”

“Một loại rượu vang ngon, thưa ông”, gã trả lời. “Nhưng nếu ông cho phép”, gã chỉ bằng bút chì, “thủ Brut Blanc de Blanc 1943 cùng nhãn hiệu thì không gì sánh bằng”.

Bond mỉm cười. “Vâng thế đi”, anh đồng ý.

“Nhãn hiệu đó không nổi tiếng”, Bond giải thích với cô bạn gái, “nhưng có lẽ là thứ champagne ngon nhất trên thế giới”. Anh đột ngột bật cười vì vẻ huênh hoang trong lời nhận xét của mình.

“Em phải thứ lỗi cho anh”, Bond thốt lên. “Anh có cái thú khoái khẩu lồ bịch trong chuyện ăn uống. Một phần vì độc thân, nhưng phần lớn do thói quen quá chú trọng đến chi tiết. Quả thật là khó tính như bà cô già không chồng, nhưng vì khi làm việc anh thường phải ăn một mình. Điều đó làm cho các bữa ăn thêm thú vị khi người ta phải chuốc lấy rắc rối”.

Vesper mỉm cười với Bond.

“Em thích thế”, nàng lên tiếng. “Em thích làm mọi việc cho trọn vẹn, tận dụng được hầu hết những gì chúng ta làm. Em nghĩ đây là cách sống, nhưng nói như thế lại nghe như trẻ con”, nàng nói thêm, vẻ biết lỗi.

Bình vodka nhỏ đã đến trong xô đá vụn và Bond rót đầy hai ly.

“Phải, dù sao anh cũng đồng ý với em”, anh nói. “Vesper này, bây giờ chúng ta uống lấy hên cho đêm nay”.

“Vâng”, cô gái lặng lẽ trả lời và nâng chiếc ly nhỏ lên, nhìn vào mắt Bond với vẻ thẳng thắn lạ lùng. “Em hy vọng đêm nay mọi việc đều tốt đẹp”.

Bond thấy dường như Lynd vô tình nhún vai trong khi nói, nhưng rồi nàng hấp tấp nghiêng người về phía anh.

“Em có tin của Mathis cho anh. Anh ấy rất muốn được tự nói ra. Tin về quả bom đây. Một câu chuyện thần kỳ”.

9. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 9

Trò chơi là baccarat

Bond nhìn quanh nhưng không thấy khả năng bị nghe lén, món caviar thì phải chờ bánh mì nướng đem ra từ nhà bếp.

“Nói anh nghe đi”. Mắt anh lấp lánh vẻ quan tâm.

“Họ tóm được gã Bulgaria thứ ba trên đường đi Paris. Gã ngồi trên một chiếc Citroen và cho hai người Anh đi nhờ xe làm vỏ bọc. Khi đến rào chắn, tiếng Pháp của gã quá tệ khiến người ta đòi xem giấy tờ. Gã rút súng bắn một trong hai cảnh sát tuần tra đi mô tô, em không biết tại sao nhưng người kia đã bắt được và ngăn không cho gã tự sát. Sau đó họ áp giải gã xuống Rouen và khai thác em cho là theo kiểu cách thông thường của Pháp”.

“Rõ ràng chúng là bộ phận của một nhóm bam trụ o Pháp để giở trò côn đồ, phá hoại, và hơn thế nữa. Bạn bè của Mathis đang nỗ lực bắt giữ số còn lại. Chúng sẽ nhận được hai triệu để giết anh; gã nhân viên tình báo ra lệnh cho chúng đã tuyên bố hoàn toàn không có nguy cơ bị tóm nếu tuân theo những chỉ dẫn một cách chính xác”.

Lynd nhấp một ngụm vodka. “Nhưng sau đây mới là phần thú vị”.

“Gã điệp viên đưa cho chúng hai hộp đựng máy ảnh mà anh đã thấy. Gã nói những màu sáng sẽ làm cho công việc dễ dàng hơn, rằng hộp màu xanh chứa một quả bom khói rất mạnh. Trong hộp màu đỏ là chất nổ. Khi một trong hai tên giết thuê ném xong hộp đỏ, gã kia phải bấm nút trên hộp xanh và cả bọn sẽ tẩu thoát nhờ có làn khói che phủ. Trên thực tế, quả bom khói chỉ thuần túy là bịa đặt để bọn Bulgaria tưởng rằng có thể thoát thân được. Cả hai hộp đều chứa bom có sức công phá lớn như nhau. Chẳng có khác biệt nào giữa hộp xanh và hộp đỏ, với ý đồ tiêu diệt cả anh lẫn bọn ném bom mà không để lại dấu vết. Có lẽ đã có những kế hoạch khác để đối phó với gã thứ ba”.

“Nói tiếp đi”, Bond lên tiếng, lòng đầy thán phục trò lật lọng hai mặt này.

“Dường như bọn Bulgaria nghe lọt lỗ tai nhưng vốn lười đời, chúng quyết định không nên liều lĩnh. Chúng nghĩ tốt hơn nên kích hoạt quả bom khói trước, rồi từ trong đám khói mù mịt sẽ ném bom vào người anh. Hình ảnh anh thấy là gã sát thủ thứ hai ấn cần gạt trên quả bom khói giả; dĩ nhiên cả hai cùng nổ tung một lượt.

Gã Bulgaria thứ ba lúc ấy đang đợi sau khách sạn Splendide để đón đồng bọn. Khi chứng kiến điều đã xảy ra, gã giả định là do cẩu thả. Nhưng cảnh sát nhặt được một vài mảnh vỡ của quả bom màu đỏ chưa nổ và gã phải đối mặt với sự thật. Khi hiểu rằng chúng bị gạt và hai gã đồng bọn cũng bị mưu đồ thủ tiêu cùng với anh, gã bắt đầu khai báo. Em nghĩ giờ này gã vẫn còn đang nói. Nhưng không có điều gì móc nối tất cả vụ việc này với Le Chiffre. Chúng đã được giao việc bởi một trung gian nào đó, có lẽ là một trong số những vệ sĩ của Le Chiffre - danh tính của Le Chiffre hoàn toàn không có ý nghĩa gì với gã giết thuê sống sót”.

Nàng kết thúc câu chuyện đúng lúc những người hầu bàn xuất hiện với món caviar, một núi bánh mì nướng, những chiếc đĩa nhỏ đựng hành băm nhuyễn và trứng luộc chín bào mỏng; lòng trắng và lòng vàng để riêng.

Caviar được đổ lên đĩa và họ ăn trong im lặng.

Sau một lúc, Bond lên tiếng: “Thật hài lòng trở thành một xác chết đổi chỗ với bọn sát nhân. Đối với chúng, chắc chắn là chuyện gây ông đập lưng ông. Mathis hẳn rất thỏa mãn với một ngày làm việc - 5 địch thủ bị vô hiệu hóa trong 24 giờ”. Và anh kể cho nàng nghe vợ chồng Muntz đã bị che mắt như thế nào.

“Tiện đây xin hỏi”, Bond hỏi, “sao em lại dính líu vào vụ này? Em hoạt động ở bộ phận nào?”

“Em là phụ tá riêng của Trưởng trạm S”, Vesper trả lời. “Vì là kế hoạch của mình nên ông ấy muốn bộ phận dưới quyền tham gia chiến dịch. Ông ấy đề nghị em với ngài M. Đường như đây chỉ là nhiệm vụ liên lạc nên M. đồng ý, mặc dù ông ấy có bảo sếp rằng anh sẽ tức giận nếu bị giao cho một phụ nữ để cùng làm việc”. Cô gái ngừng lại, và vì Bond không nói gì, nàng nói tiếp: “Em phải gặp Mathis ở Paris và đi với anh ấy. Em có một cô bạn bán hàng cho hãng Dior; bằng cách nào đó cô ấy đã xoay xở mượn cho em bộ áo này và bộ em mặc sáng nay. Nếu không thế, có lẽ em sẽ không thể ganh đua với tất cả những người này”. Nàng phác một cử chỉ hướng về căn phòng. “Mọi người trong văn phòng rất ganh tị dù họ không biết là công tác gì. Họ chỉ biết rằng em phải làm việc với một nhân viên tình báo Hai số 0. Tất nhiên các anh là anh hùng của bọn em. Em rất vui”.

Bond nhún vai. “Dành được số Hai 0 cũng chẳng khó nếu sẵn sàng giết người”, anh nói. “Ý nghĩa của nó chỉ thế thôi. Không có gì đặc biệt để hãnh diện. Anh đã có xác của một chuyên viên giải mã Nhật ở New York và một điệp viên hai mặt ở Stockholm để cảm ơn vì danh hiệu Hai Số 0. Có lẽ họ là những người tử tế, chỉ tại vướng vào cơn cuồng phong của thế giới như chuyên của Yugoslav vậy. Đây là một công việc rối rắm nhưng nếu là nghề của ai thì người đó phải làm những gì được ra lệnh. Em thích trứng nạo ăn với caviar không?”

“Một kết hợp tuyệt vời”, Lynd trả lời. “Em rất thích bữa ăn tối này. Thật xấu hổ” - Nàng dừng lại, cảnh giác trước ánh mắt lạnh lẽo của Bond.

“Nếu không vì công việc, chúng ta sẽ không đến đây”, Bond thốt lên.

Đột nhiên anh hồi tiếc vì không khí thân mật trong bữa ăn và cuộc trò chuyện của họ. Anh cảm thấy mình đã nói quá nhiều, và cái chỉ là quan hệ làm việc đã trở nên rườm rà.

“Chúng ta hãy xem xét những gì phải làm”, Bond nói bằng một giọng thản nhiên. “Tốt hơn anh sẽ giải thích những gì anh sẽ thử và làm, và em sẽ giúp đỡ như thế nào. E rằng không nhiều lắm”, anh nói thêm. “Nào, đây là các sự kiện căn bản”. Bond tiến hành phác họa kế hoạch và liệt kê những bất ngờ đang chờ họ.

Gã quản lý khách sạn giám sát việc dọn món thứ hai. Trong khi đang ăn ngon, Bond tiếp tục nói.

Lynd lạnh nhạt lắng nghe nhưng với vẻ chăm chú phục tùng. Nàng cảm thấy hoàn toàn cụt hứng vì vẻ gay gắt của Bond, cùng lúc đó tự thú nhận lẽ ra nên lưu ý những cảnh cáo của Trưởng trạm S. nhiều hơn.

“Bond là một người tận tụy”, sếp của Lynd nói khi giao nhiệm vụ cho nàng. “Đừng tưởng chuyện này sẽ vui nhộn. Cậu ấy không nghĩ gì khác ngoài nhiệm vụ và hết sức khó chịu trong quá trình cộng tác. Nhưng cậu ấy là dân chuyên nghiệp - loại người đó không có nhiều, vì vậy cô sẽ không uống phí thời giờ. Cậu ấy đẹp trai nhưng chớ phải lòng. Tôi không nghĩ Bond giàu tình cảm. Dù sao cũng chúc cô may mắn, và đừng để bị thương”.

Tất cả những lời cảnh cáo là một thử thách đồ nào đó, và Lynd hài lòng khi cảm thấy bản thân đã lời cuốn, làm cho Bond chú ý. Bằng trực giác, nàng biết mình đã thành công. Thế rồi trước một dấu hiệu họ đang cùng nhau khám phá lạc thú, một dấu hiệu mới chỉ là những từ đầu tiên của một câu trọn vẹn, đột nhiên Bond lạnh tanh như băng và thô bạo trở mặt, như thể về ám áp là chất độc với anh ta vậy. Nàng cảm thấy tự ái và ngu ngốc, rồi gạt bỏ ý nghĩ và tập trung chú ý vào những điều anh nói. Nàng sẽ không phạm sai lầm lần nữa.

“... và hy vọng chính là cầu nguyện cơ may đến với anh, hoặc vận rủi chống lại gã”.

Bond giải thích cách chơi baccarat.

“Nó cũng giống như bất cứ trò bài bạc nào khác. Tỷ lệ thắng thua cho nhà cái và con bạc ngang ngửa, hơn kém một chút. Bên này hoặc bên kia chỉ có một lần duy nhất mang tính quyết định để ‘vét nhẵn túi’ nhà

cái hoặc con bạc.

Như chúng ta đã biết, đêm nay Le Chiffre mua quyền làm cái từ tay bọn Ai Cập đang điều hành những bàn đánh lớn ở đây. Vì đã trả 1 triệu franc, vốn của gã sụt xuống mức 24 triệu, vốn của anh cũng khoảng đó. Anh nghĩ có 10 con bạc; mọi người sẽ ngồi quanh nhà cái tại một bàn hình bầu dục.

Thông thường bàn này được chia thành hai chiều. Nhà cái đánh hai chiều bạc, một ván với mỗi chiều bên trái và bên phải hẳn. Trong ván đó, nhà cái phải có khả năng thắng bằng cách đánh tráo chiều này với chiều kia và tay nghề kế toán hạng nhất. Nhưng chưa có đủ tay chơi baccarat ở Royale nên Le Chiffre sẽ đánh đổ vận may của gã với những con bạc khác trên chiều duy nhất. Đây là điều bất thường vì tỷ lệ thắng cho nhà cái không cao; nhưng gã có lợi thế và dĩ nhiên kiểm soát được mức tiền cược.

Phải, nhà cái ngồi giữa cùng gã hồ li để cào quân bài và xướng mức tiền đánh của mỗi nhà cái, cùng một người trọng tài tổng quát. Anh sẽ ngồi đối diện Le Chiffre hết mức có thể. Trước mặt gã có một cái hộp đựng sáu cỗ bài đã được xáo kỹ, tuyệt đối không có cơ hội đụng chạm vào. Bài sẽ do hồ li xáo trộn rồi được một con bạc rút ra, đặt vào trong hộp trước mắt mọi người. Bọn anh đã kiểm tra các nhân viên, tất cả đều ổn thỏa. Việc đánh dấu bài sẽ có lợi nhưng hầu như không thể, và như thế chỉ ít phải có sự đồng lõa của gã hồ li. Dù sao chúng ta cũng sẽ theo dõi chuyện đó”.

Bond uống champagne rồi nói tiếp.

“Diễn tiến ở chiều bạc như thế này - nhà cái tuyên bố khai cuộc với 500.000 franc, hoặc 500 pound như bây giờ. Mỗi chỗ ngồi được đánh số từ bên phải nhà cái; con bạc kế tiếp nhà cái, tức số Một, có thể ‘bắt độ’ này và đẩy tiền ra mặt bàn, hoặc bỏ qua nếu quá cao hoặc vì không muốn đánh. Sau đó Số Hai có quyền nhận, nếu anh này bỏ qua thì đến lượt Số Ba, cứ thế giáp vòng quanh bàn. Nếu không có con bạc nào chấp nhận, tiền cược sẽ được mời trọn gói cho cả bàn và mọi người đặt tiền vào, đôi khi kể cả khán giả quanh bàn, cho đến khi đủ khoản tiền 500.000.

Đây là một khoản đánh nhỏ sẽ được đáp ứng tức thì, nhưng khi tăng lên một hoặc hai triệu thì thường khó tìm được người ‘bắt’, hoặc thậm chí một nhóm nếu nhà cái đang vận may. Những lúc ấy anh luôn luôn thử xông vào và chấp nhận cược - thực tế là tấn công túi tiền của Le Chiffre mỗi khi có cơ hội cho đến lúc anh vét sạch tiền của gã, hoặc ngược lại. Có thể mất thời gian nhưng sau cùng một trong hai con bạc buộc phải hạ gục người kia, bất kể những con bạc khác cùng bàn, dù dĩ nhiên họ có thể làm cho hẳn giàu hơn hoặc nghèo đi trước mắt.

Là nhà cái, Le Chiffre có đôi chút lợi thế khi chơi; nhưng vì biết mình đang bắt chết địch thủ, và biết số vốn của mình sẽ khiến gã căng thẳng - mong là thế, anh hy vọng sẽ bắt đầu ngang ngửa”.

Bond dừng lại khi bồi bàn đem dâu tây và quả bơ đến.

Họ ăn trong một lúc im lặng rồi nói những chuyện khác khi cà phê được dọn lên. Họ hút thuốc. Không ai uống brandy hoặc liqueur. Sau cùng Bond cảm thấy đã đến lúc giải thích cơ chế thực tế của trò chơi.

“Một trò chơi đơn giản”, anh nói, “và em sẽ hiểu ngay nếu đã từng đánh ‘21’ mà mục tiêu là moi bài từ nhà cái, cộng thêm đến khi gần 21 nút, hơn số nút của nhà cái. Trong trò này, anh lấy hai lá và nhà cái cũng thế; trừ khi có bất cứ ai thắng ngay, cả anh lẫn gã đều có thể rút thêm một lá. Mục tiêu của trò này là giữ hai hoặc ba lá bài cộng chung lại được 9 nút, hoặc càng gần 9 càng tốt. Các lá hình người và lá 10 không tính; lá xì được một; bất kỳ các lá bài khác tính theo số quy định trên lá. Chỉ con số cuối cùng của dãy mới có giá trị. Như thế 9 cộng 7 bằng 6 - không phải 16”.

“Người thắng cuộc là người có con số gần 9 nhất. Các lá bài sẽ được rút ra chơi lại”.

Vesper chăm chú nghe nhưng đồng thời quan sát vẻ đam mê trù tượng trên mặt Bond.

“Bây giờ”, Bond tiếp tục, “khi nhà cái chia hai lá cho anh, nếu cộng thêm thành 8 hoặc 9, đó là một ‘mặc nhiên’. Anh sẽ lật bài lên và thắng, trừ khi Le Chiffre có số nút tương tự, hoặc một ‘mặc nhiên’ cao hơn. Nếu không có một ‘mặc nhiên’ anh có thể dựa trên con số 7 hoặc 6; có thể yêu cầu rút hoặc không rút một lá nếu là con 5, và chắc chắn sẽ yêu cầu rút một lá nếu số nút của anh thấp hơn 5. Năm là điểm quyết định của ván bài. Theo tỷ lệ thắng thua, cơ hội đánh tốt hay tệ hơn nếu cầm 5 nút là ngang ngửa.”

Chỉ khi anh yêu cầu rút một lá hoặc gõ bài của mình để ra hiệu đánh số nút anh có, lúc ấy nhà cái mới được nhìn vào bài của gã. Nếu có một ‘mặc nhiên’, gã sẽ lật bài và thắng. Ngược lại gã sẽ đối mặt với cùng nguy cơ như anh. Nhưng gã lợi thế ở chỗ quyết định rút hoặc không rút bài tùy theo hành động của anh. Nếu anh dừng, gã phải giả định là anh có 5, 6, hoặc 7 nút; nếu anh rút bài, gã biết rằng anh có ít hơn 6, và có thể cải thiện bài của mình hoặc không với lá bài gã chia cho mình. Mà lá bài đó được lật ngửa. Căn cứ theo số nút ẩn định trên mặt và hiểu biết về tỷ lệ thắng thua, gã sẽ biết nên rút một lá khác hoặc giữ nguyên điểm số.

Vậy gã có thuận lợi hơn anh một chút. Gã được một sự giúp ích nhỏ nhoi về quyết định rút hoặc giữ. Nhưng trò chơi này luôn luôn có một lá bài gây rối: nên rút hay giữ nguyên 5 nút, và dịch thủ sẽ làm gì với 5 nút? Một số con bạc luôn luôn rút hoặc luôn luôn đứng. Anh tuân theo trực giác của mình”.

“Nhưng rất cuộc”, Bond dụi tàn thuốc và gọi tính hóa đơn, “chính các số ‘mặc nhiên’ 8 và 9 mới quan trọng. Anh phải làm sao để có nhiều hơn gã”.

10. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 10

Chiều trên

Trong lúc trò chuyện về lịch sử cờ bạc và dự đoán cuộc chiến sắp đến, nét mặt Bond lại sáng lên. Viễn cảnh được sát phạt với Le Chiffre đã kích thích anh, đẩy nhanh mạch đập. Đường như Bond đã quên hẳn giây phút thoáng lạnh nhạt giữa họ. Vesper thấy nhẹ nhõm, hòa nhập vào tâm trạng của anh.

Bond thanh toán hóa đơn, thưởng một khoản hậu hĩ cho gã quản lý rượu. Vesper đứng lên đi trước, ra khỏi nhà hàng và ra ngoài đến bậc cầu thang khách sạn.

Chiếc Bentley đồ sộ đang chờ và Bond lái xe đưa nàng sang bên kia, dừng sát lối vào hết mức có thể. Trong khi đi qua những phòng ngoài được trang trí lộng lẫy, Bond hầu như không trò chuyện. Lynd nhìn anh và thấy cánh mũi Bond nở ra một chút, về những phương diện khác thì anh vẫn tỏ ra hoàn toàn thoải mái, vui vẻ nhận lời chào hỏi của nhân viên phục vụ. Tại cửa vào phòng dành riêng họ không bị yêu cầu trình thẻ hội viên. Ngón nghề cờ bạc cao tay ẩn của Bond đã làm cho anh trở thành một khách hàng được ưu ái, và bất cứ ai đi với anh cũng được chia sẻ vinh quang.

Trước khi họ vào rất sâu trong phòng chính, Felix Leiter rút ra khỏi một trong những bàn roulette và chào hỏi Bond như một người bạn cũ. Sau khi được giới thiệu với Vesper Lynd và trao đổi một vài nhận xét, Leiter nói: “À, vì tối nay anh đánh baccarat, anh cho phép tôi hướng dẫn cô Lynd cách thắng nhà cái trò roulette chứ? Tôi có ba con số may mắn sẽ phải sớm xuất hiện và hy vọng cô Lynd đây cũng có. Sau đó có lẽ chúng tôi sẽ đến xem anh chơi khi ván bài bắt đầu nóng lên”.

Bond nhìn Vesper, vẻ dò hỏi.

“Em thích thế”, nàng lên tiếng. “Nhưng anh cho em một con số hên để chơi được không?”

“Anh không có con số may mắn nào cả”, Bond lạnh tanh trả lời. “Anh chỉ đánh vào những cơ hội ngang ngửa, hoặc càng sát càng tốt. Phải, anh đi thôi”. Bond cáo lỗi. “Em sẽ được những bàn tay xuất sắc của anh bạn Felix Leiter che chở”. Anh mỉm cười âu yếm với cả hai và bước đi với dáng vẻ thông thả về phía quầy đổi tiền.

Leiter đánh hơi được ý dứt khoát từ chối.

“Cậu ấy là một con bạc nghiêm chỉnh, thưa cô Lynd”, anh ta thốt lên. “Tôi đoán phải thế. Bây giờ mời cô đi cùng tôi và xem Số 17 tuân theo tri giác ngoại cảm của tôi nhé. Cô sẽ thấy nó đúng là một cảm giác không đau đớn khi chi ra tiền mà không được gì”.

Bond được giải thoát để độc hành lần nữa và phải gạt bỏ mọi thứ ra khỏi tâm trí ngoài nhiệm vụ trước mắt. Anh đứng tại quầy đổi tiền và nhận 24 triệu đổi lại tờ biên nhận được giao cho anh chiều hôm ấy. Bond chia

số tiền thành những gói bằng nhau, bỏ nửa số vào túi áo khoác bên phải và nửa kia vào túi trái. Rồi anh nhàn nhả đi qua giữa các dãy bàn chật ních đến đầu căn phòng, nơi chiếc bàn to để đánh baccarat đang chờ sau thanh chắn bằng đồng.

Bàn đang đầy những cỗ bài được trải úp mặt xuống, chậm rãi xoa và trộn theo cách gọi là “xào bài kiểu hồ li” - vốn được xem là cách xào bài hiệu quả nhất và ít bị gian lận nhất.

Gã trọng tài đã nhắc sợi xích bọc nhung để mở lối vào qua thanh chắn bằng đồng.

“Tôi đã giữ Số 6 theo ý ông, thưa ông Bond”.

Vẫn còn ba chỗ trống tại bàn. Bond bước vào bên trong rào chắn có người phục vụ cầm ghế chờ. Anh ngồi xuống, gật đầu chào những con bạc ở bên phải và bên trái mình. Anh rút ra hộp thuốc lá to màu thép sáng cùng chiếc bật lửa đen, đặt lên mặt dạ xanh bên khuỷu tay phải. Gã phục vụ lau một cái khay bằng thủy tinh dày bằng khăn rồi đặt xuống Vig bên cạnh chúng. Bond đốt một điếu thuốc và dựa ngửa ra ghế.

Đối diện với anh là ghế của nhà cái còn bỏ trống. Bond liếc quanh bàn. Anh biết mặt hầu hết những con bạc nhưng tên tuổi thì ít. Tại ghế Số 7 bên tay phải anh có ông Sixte, một người Bỉ giàu có nhờ khai thác kim loại ở Congo. Ở Số 9 là ngài Danvers, một con người cao nhả nhưng dáng vẻ yếu đuối, có những đồng franc được cho là của bà vợ Mỹ giàu có chu cấp, một phụ nữ trung niên với cái miệng háu ăn của loài cá nhồng đang ngồi tại Số 3. Bond nghĩ có lẽ họ sẽ chơi một ván lấu cá lẩn nóng nảy, và sẽ là những người bị thương vong sớm nhất. Ở Số 1 về phía tay phải nhà cái là một con bạc lừng danh người Hy Lạp, chủ một hãng vận tải biển hái ra tiền, theo kinh nghiệm của Bond thì hình như những ai sống ở miền Đông Địa Trung Hải đều thế cả. Ông ta đánh bạc giỏi và lạnh lùng, và sẽ là người còn lại.

Bond yêu cầu gã phục vụ đưa một tấm thiệp, viết lên đấy những con số còn lại - 2, 4, 5, 8, 10 dưới một dấu hỏi rõ nét, rồi bảo đưa cho trọng tài.

Câu trả lời nhanh chóng quay lại với đầy đủ tên tuổi.

Số 2, vẫn còn trống, là Carmel Delane, ngôi sao điện ảnh Mỹ đốt tiền với khoản cấp dưỡng của ba ông chồng và - Bond cho rằng còn một khoản nhiều hơn nữa từ bất cứ anh bạn cùng đi nào của cô nàng hiện có mặt tại Royale. Có tính khí lạc quan, cô ta sẽ vui vẻ đánh bạc với điệu bộ phô trương và có thể gặp may.

Sau đó là quý bà Danvers ở số 3; Số 4 là ông bà Du Pont đáng điệu giàu có, có thể có hoặc không có khoản tiền của Du Pont chính hiệu đỡ sau lưng. Bond đoán họ sẽ là những tay chơi dai sức. Cả hai đều có dáng vẻ thực tế, trò chuyện dễ dàng và vui tươi như thể họ cảm thấy thoải mái với canh bạc to. Bond khá thích thú vì có họ ngồi bên cạnh - Bà Du Pont ngồi ở số 5 - và anh cảm thấy mình sẵn sàng chia sẻ với họ, hoặc với ông Sixte ngồi bên phải nếu họ phải đối phó với một khoản cược quá lớn.

Số 8 là vị Tiểu vương của một bang nhỏ ở Ấn Độ, có lẽ ông này đem tất cả các bản quyết toán đồng sterling thời chiến ra mà đánh bạc. Kinh nghiệm cho Bond biết rất ít người châu Á là con bạc lì lợm, kể cả người Trung Quốc cũng hay mất tinh thần nếu nước bạc xấu. Nhưng có lẽ Tiểu vương sẽ nán lại lâu ở chiếu bạc và chịu nhiều thiệt hại nặng nếu chúng tăng dần.

Số 10 là một người Ý trẻ, đáng đáp thành đạt - ông Tomelli, người có lẽ kiếm nhiều tiền nhờ cho thuê quầy hàng ở Milan, và có lẽ sẽ sát phạt táo bạo, điên rồ. Có thể anh ta sẽ mất bình tĩnh và gây chuyện náo động.

Bond vừa kết thúc bản phác thảo tổng kết các con bạc thì Le Chiffre, với nét cầm nín và tiết kiệm cử động của một con cá lớn, bước qua lối mở vào sau thanh chắn. Với một nụ cười chào mừng lạnh tanh dành cho cả bàn, gã kéo ghế nhà cái ngồi trực diện Bond.

Cũng với vẻ tiết kiệm cử chỉ đó, gã bốc một xấp quân bài mà hồ li đã đặt ngay ngắn trên bàn, giữa đôi bàn tay thô lỗ thoải mái của gã. Sau khi hồ li đã xếp gọn sáu xấp bài vào hộp kim loại và hộp gỗ bằng một cái vung tay nhanh gọn, Le Chiffre lặng lẽ nói điều gì đó với gã.

“Thưa quý ông quý bà, bài đã chuẩn bị. Một ván 500.000”. Và khi con bạc Hy Lạp ở số 1 gõ lên bàn trước mặt đồng phỉnh 100.000 ngàn ngàn: “Ván đã đánh”.

Le Chiffre khom mình trên hộp bài. Gã khoan thai vỗ nhẹ để ổn định các quân bài, lá thứ nhất lộ ra hình lưỡi bán nguyệt màu hồng nhạt qua cái miệng hộp vạt xéo bằng nhôm. Lúc ấy bằng một ngón tay trắng,

Le Chiffre ấn nhẹ lên cái lười màu hồng, rút ra lá bài thứ nhất về phía con bạc Hy Lạp cách khoảng hơn 1 tấc bên phải gã. Rồi gã rút một lá cho gã, một lá nữa cho người Hy Lạp, rồi một lá nữa cho mình.

Gã ngồi bất động, không đụng vào bài của mình.

Gã nhìn mặt tay chơi người Hy Lạp.

Bằng cái xềng gỗ đẹp giống như cái bay của thợ xây gạch, gã hồ li tinh tế nhặt hai lá bài của người Hy Lạp lên, và với một cử động nhanh nhẹn bỏ chúng xuống về bên phải thêm một vài centimét. Như thế hai lá bài nằm ngay trước đôi bàn tay tái xanh đầy lông của con bạc Hy Lạp, vốn đang bất động như hai con cua hồng rình rập trên bàn.

Hai con cua hồng cùng vụt ra và con bạc người Hy Lạp gom các lá bài vào lòng bàn tay trái, thận trọng cúi đầu xuống để nhìn con số ở đáy bài trong bóng bàn tay khum. Rồi ông chậm rãi đút ngón trỏ tay phải vào, đẩy tuột lá bài dưới sang bên một chút để giá trị của lá bài trên cũng vừa đủ thấy.

Nét mặt khá bình thản, ông ta xòe tay trái trên bàn rồi rút về, để lại hai lá bài màu hồng úp sấp trước mặt, không lộ bí mật.

Sau đó ông ta ngẩng đầu lên và nhìn vào mắt Le Chiffre.

“Không”, con bạc người Hy Lạp thẳng thừng từ chối.

Từ quyết định giữ trị giá hai lá bài và không đòi rút thêm, rõ ràng con bạc Hy Lạp có 5, 6, hoặc 7 nút. Để chắc chắn thắng cuộc, nhà cái phải trưng ra một con 8 hoặc 9. Nếu nhà cái không đưa ra được cả hai số, gã cũng có quyền rút thêm một lá khác, vốn có thể hoặc không tăng giá trị của gã.

Le Chiffre đan hai bàn tay vào nhau trước mặt, hai lá bài của gã cách xa gần 1 mét. Bằng tay phải, gã nhặt hai lá bài, bật ngửa lên mặt bàn với một tiếng tách mơ hồ.

Có một số 4 và một số 5 - một con 9 “mặc nhiên” vô địch.

Gã đã thắng.

“Chín nút cho nhà cái”, hồ li lạng lẽ tuyên bố. Gã lấy xềng lật ngửa bài của người Hy Lạp. “Và 7 nút”, gã thốt lên vô cảm, nhẹ nhàng nhắc thi thể của con số 7 và con đầm lên, nhét vào cái khe rộng trong chiếc bàn gần ghế của gã. Khe này dẫn vào trong một hộp kim loại to dùng để chứa những quân bài chết. Hai lá bài của Le Chiffre theo sau với tiếng loạt soạt mơ hồ phát ra từ chiếc hộp vào lúc bắt đầu mỗi ván, trước khi những phé thải chồng chất thành lớp nệm trên nền cái hầm bí mật bằng kim loại.

Tay chơi người Hy Lạp đẩy 5 đồng phỉnh 100.000 ra phía trước để hồ li bổ sung vào số phỉnh trị giá nửa triệu của Le Chiffre nằm giữa bàn. Cứ mỗi ván sòng bạc lấy một khoản phần trăm ít ỏi gọi là tiền “xâu”; nhưng thường thì trong một trận sát phạt lớn nhà cái sẽ tự thỏa thuận trước một khoản trọn gói, hoặc đóng góp vào cuối mỗi ván để tổng số tiền cược của nhà cái luôn luôn là số tròn. Le Chiffre đã chọn cách thứ nhì.

Gã hồ li tuồn một số thẻ qua khe trong bàn để nhận tiền xâu và lạng lẽ tuyên bố:

“Một ván một triệu”.

“Theo”, con bạc người Hy Lạp thì thầm, tỏ ý có quyền đánh tiếp sau ván thua.

Bond đốt một điếu thuốc và sửa thế ngồi trên ghế. Cuộc chơi lâu dài đã được phát động; chuỗi liên tiếp những cử chỉ cùng sự lặp lại của bài kinh cầu khê khằng này sẽ tiếp tục đến khi kết thúc và các con bạc giải tán. Lúc ấy những lá bài bí ẩn sẽ bị đốt hoặc xóa đi, một tấm vải liệm sẽ được phủ lên mặt bàn, và bãi chiến trường bằng dạ xanh sẽ nhuộm máu của các nạn nhân và tỉnh táo lại.

về phần tay cờ bạc người Hy Lạp, sau khi lấy lá bài thứ ba vẫn không thể hơn 4 nút so với 7 nút của nhà cái.

“Một ván 2 triệu”, gã hồ li nói.

Những con bạc bên tay trái Bond im lặng.

“Đánh”, Bond lên tiếng.

11. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 11

Giây phút của sự thật

Le Chiffre thờ ơ nhìn Bond, trông trắng lộ ra quanh con người, tạo cho cái nhìn của gã một thứ gì đó dừng đứng lơ lửng như mắt búp bê.

Gã chậm rãi rút một bàn tay dày mo khỏi mặt bàn, đút vào túi áo khoác dạ tiệc. Bàn tay rút ra với một ống trụ nhỏ bằng kim loại, có nắp đậy mà Le Chiffre vặn ra. Gã thần nhiên một cách dung tục lần lượt đút đầu ống hai lần vào từng lỗ mũi đen xì, hào phóng hít hơi benzedrine.

Gã khoan thai đẩy nắp ống hít; rồi bàn tay lại nhanh chóng trở lại bên trên mặt bàn, vỗ vào hộp đựng bài một cú mạnh và đánh thép.

Trong suốt vở kịch cảm đầy xúc phạm này, Bond đã lạnh lùng chống trả ánh mắt trống rỗng của gã nhà cái, ghi nhận bộ mặt trắng to bệch một chòm tóc đỏ nâu vạt đột ngột, cái miệng ướm át màu đỏ không cười, lòng thông thoáng chiếc áo dạ tiệc đồ sộ.

Nếu không vì những điểm nhấn trên lớp sa-tanh của các ve áo, có lẽ anh đã đối diện với tượng bán thân của con quái vật Minotaur mặc áo khoác đen trời dấy trên cánh đồng cỏ xanh.

Bond đẩy một gói tiền lên mặt bàn mà không đếm lại. Nếu anh thua, hồ 11 sẽ rút ra số cần thiết để trả tiền cược nhưng cử chỉ thoải mái đó hàm ý Bond không chịu thua, rằng đây chỉ là màn trình diễn thể hiện anh có túi tiền dày cộm.

Những con bạc khác cảm nhận được sự căng thẳng giữa hai tay chơi; bầu không khí yên lặng bao trùm khi Le Chiffre rút bốn lá bài ra khỏi hộp.

Gã hồ li đẩy hai lá về phía Bond bằng đầu mũi xẻng, vẫn nhìn vào mắt Le Chiffre, Bond đưa tay phải ra, liếc xuống rất nhanh rồi lại ngược lên nhìn Le Chiffre với vẻ vô cảm. Bằng một cử chỉ khinh thường, anh quăng những lá bài nằm ngửa trên bàn.

Có một số 4 và một số 5 - một con 9 vô địch.

Một tiếng thở hắt nhẹ từ bàn ohát ra, những con bạc bên trái Bond liếc nhìn nhau tiếc rẻ đã không “bắt” ván đánh trị giá 2 triệu franc.

Thoảng nhún vai, Le Chiffre chậm chạp lật ngửa hai lá bài của gã lên rồi búng văng ra xa bằng móng tay. Hai quân “bồi” vô giá trị.

“Baccarat”, gã hồ li vừa đánh tiếng vừa xúc cọc tiền dày đầy về phía Bond.

Bond nhét tiền vào túi áo bên phải chung với gói bạc giấy chưa sử dụng đến. Nét mặt không lộ vẻ xúc cảm nhưng anh hài lòng với thành công của cú đầu tiên, cùng kết quả của cuộc đấu trí cam nín qua mặt bàn.

Người phụ nữ bên trái, bà Du Pont dân Mỹ, quay sang anh với một nụ cười nhăn nhó.

“Lẽ ra tôi không để yên cho anh”, bà ta thốt lên. “Ngay khi bài được chia tôi đã tiếc rẻ”.

“Cuộc chơi mới chỉ bắt đầu”, Bond đáp. “Có thể bà nói đúng nếu bỏ qua ván kế tiếp”.

Từ bên cạnh vợ, ông Dupont chồm ra phía trước: “Nếu ai cũng đúng trong mọi ván thì chúng ta sẽ chẳng có ai ở đây cả”, ông ta triết lý.

“Sẽ có em”, bà vợ bật cười. “Anh không nghĩ em đánh bài chỉ để vui chứ”.

Trong khi cuộc sát phạt tiếp tục, Bond quan sát đám khán giả đang dựa vào thanh chắn đồng quanh bàn. Anh nhận ra ngay hai gã sát thủ của Le Chiffre. Chúng đứng sau lưng và bên này hoặc bên kia gã. Đáng vẻ cũng khá đáng kính nhưng chưa đủ để chúng trở thành một phần của cuộc chơi mà không bị chú ý.

Gã ở sau tay phải Le Chiffre một chút thì cao to; sắc diện ủ dột như đũa đám trong bộ dạ phục. Nét mặt gã trơ như gỗ và xám ngét nhưng ánh mắt lại chớp lóe như mắt phù thủy. Cơ thể dài ngoẵng của gã tỏ ra bồn chồn; bàn tay đặt trên thanh chắn bằng đồng luôn xê dịch. Bond đoán gã sẽ ra tay giết chóc mà không thích thú hoặc quan tâm đến cái gã giết; và gã thích bóp cổ. Có tính cách gì đó của nhân vật Lennie trong tiểu thuyết *Of Mice and Men*, nhưng thú tính của gã không xuất phát vì thiếu năng mà do ma túy - Bond quả quyết.

Gã giết mướn kia nhìn giống như một chủ cửa hàng người Corse, thấp và đen đúa; đầu bẹp với mái tóc chải đầy dầu. Dường như gã bị què. Một cây gậy chống Malacca có đầu bịt cao su treo trên thanh chắn bên cạnh gã. Hẳn gã được phép mang gậy vào sòng bạc - Bond nghĩ, tuy anh biết rằng cả gậy lẫn các vật dụng khác đều bị cầm đem vào trong phòng như một biện pháp phòng ngừa những hành vi bạo lực. Trông gã bóng bẩy và béo tốt. Miệng gã dờ dại hé ra để lộ hàm răng hư. Gã để râu mép rậm, lưng bàn tay đặt trên thanh chắn cũng bện đầy lông đen. Bond giả định khi trần trụi gã sẽ là một cảnh tượng thô tục.

Cuộc chơi tiếp tục vô sự nhưng với khuynh hướng bất lợi cho nhà cái.

Cứ thứ ba là “hàng rào âm thanh” trong trò *chemin-de-fer* và *baccarat*. Vận may có thể thắng các thử nghiệm thứ nhất và thứ nhì, nhưng đến ván thứ ba thì hầu như thường ám ảnh tai họa. Vào thời điểm này người ta thấy mình cứ bị nẩy trở lại mặt đất mãi. Giống như tình hình bây giờ. Có vẻ cả nhà cái lẫn các con bạc không thể “nóng” lên được. Nhưng đã có một sự rò rỉ đều đặn không thăm dò được với nhà cái, sau hai giờ chơi lên đến 10 triệu franc. Bond không biết lợi nhuận của Le Chiffre trong hai ngày qua là bao nhiêu. Anh ước lượng ở mức 5 triệu và đoán giờ đây vốn của nhà cái không hơn 2.0 triệu.

Trên thực tế, Le Chiffre đã thua nặng suốt buổi chiều. Vào lúc này gã chỉ còn 10 triệu.

Ngược lại, đến 1 giờ sáng Bond đã thắng 4 triệu, nâng nguồn vốn lên đến 28 triệu.

Bond thận trọng hài lòng. Le Chiffre tuyệt nhiên không lộ nét xúc cảm. Gã tiếp tục đánh như người máy, không hề mở miệng ngoại trừ ra chỉ thị cho hồ li mỗi khi bắt đầu một ván mới bằng giọng nói khê.

Bên ngoài khu vực lạng lẽ quanh chiếu bạc đánh lớn là tiếng rì rào không ngớt của những bàn khác - *chemin-de-fer*, roulette, và *trente-et quarante*; rải rác tiếng rao trong treo của các hồ li, đôi khi là tiếng cười hoặc tắc nghẹn vì kích động từ những góc khác nhau trong căn phòng mênh mông.

Ở phía sau kia luôn luôn là tiếng thậm thụt đầu mặt của cái máy đánh nhịp đánh dấu cái gia tài một phần trăm nhỏ nhỏ của nó với mỗi tiếng bánh xe quay và mỗi vòng lật bài - một tên nhà giàu đầy sức sống nhưng tâm hồn trống rỗng.

Khi đồng hồ của Bond chỉ 1 giờ 10 là lúc toàn bộ đường hướng cuộc chơi bắt ngờ thay đổi.

Người Hy Lạp ở số 1 vẫn còn vận xấu. Ông ta đã thua ván nửa triệu đầu tiên và thứ nhì, bỏ qua lần thứ ba với ván hai triệu. Carmel Delane ở số 2 từ chối đánh. Phu nhân Danvers, số 3, cũng thế.

Vợ chồng Du Pont nhìn nhau.

“Đánh”, bà Du Pont lên tiếng và nhanh chóng thua con số 8 mặc nhiên của nhà cái.

“Một ván 4 triệu”, gã hồ li rao.

“Đánh”, Bond đáp và đẩy ra một gói bạc.

Một lần nữa anh lại bắt lấy ánh mắt của Le Chiffre. Một lần nữa gã chỉ nhìn lướt qua hai lá bài của mình.

“Không”, gã nói. Gã đang có 5 nút sát giới hạn. Tình thế thật nguy hiểm.

Le Chiffre lật lên một quân bồi và 4 nút. Gã vỗ vào hộp bài một lần nữa và rút ra 3 nút.

“Bảy cho nhà cái”, hồ li rao. “Và năm”, gã nói thêm khi lật ngửa những quân bài thua của Bond lên. Gã cào lấy gói tiền của anh, rút ra 4 triệu franc rồi trả phần còn lại cho Bond.

“Một ván 8 triệu”.

“Theo”, Bond tuyên bố.

Và thua lần nữa trước một con 9 mặc nhiên.

Qua hai cú đánh Bond đã mất 12 triệu franc. Vết sạch mọi thứ, anh chỉ còn 16 triệu franc, vừa đúng khoản cược cho ván tiếp theo.

Đột nhiên Bond cảm nhận mồ hôi trên lòng bàn tay. Khoản tiền của anh đã tan chảy như tuyết phơi mình dưới ánh mặt trời. Với vẻ khoan thai đáng thèm muốn của kẻ thắng bạc, Le Chiffre nhè nhẹ gõ bàn tay phải trên bàn. Bond nhìn qua bàn vào cặp mắt trơ như đá basalt u ám. Cặp mắt đó hàm ý một câu hỏi mỉa mai, dường như thách thức: “Anh muốn chơi toàn diện không?”

“Theo”, Bond khẽ lên tiếng.

Anh lấy một số bạc giấy và đồng phính ra khỏi túi áo phải, cùng toàn bộ gói tiền trong túi trái và đẩy ra trước mặt. Trong cử chỉ của Bond không có dấu hiệu cho thấy đây là lần cược sau cùng.

Miệng anh đột ngột khô đi như giấy dán tường. Anh ngược lên nhìn và thấy Vesper cùng Felix Leiter đang đứng tại nơi gã sát thủ đã đứng với cây cần chống. Bond không biết họ đã ở đây bao lâu. Leiter thoáng vẻ lo ngại nhưng Vesper mỉm cười khuyến khích với anh.

Anh nghe lờ mờ một tiếng lạch cạch trên thanh chắn sau lưng và quay đầu lại. Bộ răng xấu xí dưới chòm râu mép đen há hốc đáp lại.

“Thỏa thuận”, gã hồ li rao và hai lá bài lướt về phía Bond trên mặt dạ xanh - một loại dạ xanh giờ đây không còn mượt mà nữa mà dày cộm, xơ lông và gần như gây ngạt thở, màu sắc xám ngét như cỏ trên ngôi mộ mới đắp.

Ánh sáng hắt ra từ những cái chụp đèn lớn viền sa-tanh vốn có vẻ chào đón, giờ đây nhiễm màu sắc thoát ra từ bàn tay Bond khi anh liếc những lá bài. Rồi anh lại nhìn lần nữa.

Chúng gần như tệt hại hết mức có thể - già cơ và một con ách - ách bích. Con ách liếc nhìn lên Bond như loài nhện “góa phụ đen”.

“Một lá”. Anh vẫn kèm chế cảm xúc trong giọng nói.

Le Chiffre đối mặt với hai lá bài của gã. Gã có một quân đầm và 5 nút đen. Gã nhìn Bond và rút ra một lá khác bằng ngón tay trở to bè. Cả bàn hoàn toàn nín lặng. Le Chiffre nhìn lá bài rồi búng đi. Gã hồ li khẽ nhắc lên bằng xềng và đẩy về phía Bond. Một lá bài tốt - lá 5 cơ nhưng với anh, nó là dấu vân tay khó nhìn trong máu khô. Giờ đây Bond có 6 và của Le Chiffre là 5, nhưng nhà cái đang có một con 5 và vì có 5 nên sẽ và phải rút một lá khác, cố gắng tăng lên với con một, hai, ba, hoặc bốn nút. Rút thêm bất cứ lá nào khác gã sẽ bị đánh bại.

Tỷ lệ thắng nghiêng về phía Bond nhưng bây giờ lại là Le Chiffre. Gã nhìn qua bàn vào mắt Bond, và hầu như không liếc vào lá bài khi gã lật ngửa nó trên mặt bàn.

Nó là quân bài tốt nhất không cần thiết, một con 4 nút khiến nhà cái được 9 nút. Gã đã thắng.

Bond bại trận và nhả túi.

12. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 12

Cây cần chết người

Bond ngồi im, buốt lạnh vì thua cuộc. Anh mở cái hộp đen to và rút ra một điều thuốc. Anh bật nắp chiếc quẹt máy hiệu Ronson, đốt thuốc và bỏ quẹt lên bàn trở lại. Anh rít một hơi thuốc vào sâu trong phổi rồi nhả ra giữa hai hàm răng với một tiếng rít mơ hồ.

Giờ sao đây? Quay về với khách sạn và giường ngủ, tránh né những đôi mắt ái ngại của Mathis, Leiter và Vesper. Quay lại với cú điện thoại gọi London rồi ngày mai đáp máy bay về nhà, đón taxi lên Regent's Park,

với bước chân lên cầu thang và dọc theo hành lang, và với nét mặt lạnh lùng của M. bên kia bàn, sự thông cảm gương ép của ông ấy, câu nói “Lần sau sẽ may mắn hơn”. Và tất nhiên sẽ không có một lần sau, không có một cơ hội nào khác như lần này.

Bond nhìn quanh bàn và nhìn lên đám châu rìa. Rất ít người đang nhìn anh. Họ chờ đợi trong lúc hồ li đếm tiền và xếp những đồng phỉnh thành một chồng ngay ngắn trước mặt nhà cái, chờ để xem ai dám thách thức một cách đáng tin khoản tiền khổng lồ 32 triệu franc này, thách thức vận đỏ tuyệt vời của gã nhà cái.

Leiter đã mất dạng, không muốn nhìn vào mắt mình sau cú đo ván - Bond nghĩ thế. Tuy nhiên Vesper lại có vẻ không xúc động một cách kỳ lạ, nàng mỉm cười cổ vũ với anh. Nhưng rồi Bond ngẫm nghĩ rằng nàng không biết gì về cờ bạc. Có lẽ không chút ý niệm nào về vị cay đắng của thất bại.

Gã hầu bàn đang tiến về phía Bond bên trong thanh chắn. Gã dừng lại bên anh, cúi xuống và đặt một bì thư to lên bàn, bên cạnh Bond. Cái bì thư dày như một quyển từ điển. Gã nói gì đó về kết tiền. Rồi lại bỏ đi.

Tim Bond đập thành thịch. Anh lấy cái gói vô danh xuống gầm bàn, vạch ra bằng ngón cái và để ý thấy vết hồ dán trên nắp vẫn còn ướt.

Không thể tin nổi nhưng biết đây là sự thật, Bond cảm nhận được cọc tiền giấy dày mo. Anh nhét tiền vào túi, để lại nửa tờ giấy viết được cài trên cùng và liếc nhìn trong bóng tối dưới gầm bàn. Trên mặt giấy là một dòng chữ bằng mực: “Chương trình viện trợ Marshall. 32 triệu franc. Với lời khen ngợi của Mỹ”.

Bond nuốt nước bọt. Anh nhìn về phía Vesper. Felix Leiter đã lại đứng bên cạnh cô gái. Anh ta khẽ toét miệng cười; Bond cười đáp lại và giơ tay lên khỏi mặt bàn, phác một cử chỉ ban phúc lành. Rồi định thần gạt bỏ tất cả những vương vấn của cảm giác hoàn toàn thất bại, vốn đã tràn ngập lòng anh trước đó ít phút. Bản án đã được hoãn nhưng chỉ là tạm hoãn. Không thể có thêm phép lạ nữa. Lần này Bond phải thắng - nếu Le Chiffre chưa thắng được 50 triệu. Nếu gã sẽ tiếp tục!

Hồ li đã hoàn thành nhiệm vụ tính tiền xấu, đổi tiền của Bond thành phỉnh và xếp thành một chồng cực to giữa bàn.

Ba mươi hai ngàn pound đang nằm đó. Bond nghĩ - có lẽ Le Chiffre chỉ cần một cú nữa, một cú nhỏ nhoi vài triệu franc để hoàn thành mục tiêu. Lúc ấy gã sẽ vợ được 50 triệu franc và rời bỏ chiếu bạc. Vào ngày mai, ngân sách thâm thủng sẽ được bù đắp và vị thế của gã được củng cố.

Gã không tỏ dấu hiệu rời bỏ; với cảm giác nhẹ nhõm, Bond đoán vì lý do nào đó hẳn anh đã đánh giá quá mức nguồn tài chính của Le Chiffre.

Vậy hy vọng duy nhất, Bond nghĩ, là dẫn đạp lên gã ngay lúc này. Không chia xẻ tiền cược với cả bàn cũng không nhận vai thứ yếu, mà dốc toàn lực ra đòn. Như thế Le Chiffre sẽ hoàn toàn bị choáng váng. Gã sẽ không thích thấy hơn 10 hoặc 15 triệu tiền cược bị chiếm, và có thể gã không ngờ có kẻ dám đánh toàn bộ khoản tiền 32 triệu. Có thể Le Chiffre không biết Bond đã nhả túi nhưng chắc hẳn gã hình dung rằng giờ đây anh chỉ còn nguồn dự trữ ít ỏi. Có thể gã không biết số lượng trong bì thư. Nếu biết, có lẽ hẳn sẽ rút vốn và bắt đầu lại chuyến đi buồn tỏ xuất phát từ khoản cược 500 franc mở màn.

Cuộc phân tích tỏ ra chính xác.

Le Chiffre cần thêm 8 triệu nữa.

Sau cùng gã gạt đầu.

“Một ván 32 triệu”.

Tiếng gã hồ li vang lên. Một bầu không khí im lặng tăng lên quanh bàn.

“Một ván 32 triệu”.

Bằng giọng nói to hơn, tự hào hơn, gã trọng tài chấp nhận tiếng rao; hy vọng sẽ bòn rút được khoản tiền to từ các bàn đánh chemin-de-fer chung quanh. Ngoài ra, sự kiện này còn là một quảng cáo tuyệt vời. Khoản tiền cược mới chỉ một lần đi vào lịch sử trò baccarat ở Deauville năm 1950. Sòng bạc de la Foret địch thủ ở Le Touquet chưa bao giờ môn men tiếp cận được.

Đúng lúc ấy Bond hơi ngả người ra phía trước.

“Theo”, anh lặng lẽ tuyên bố.

Có tiếng rì rào đầy khích động quanh bàn. Tin đồn loan ra khắp sòng. Người ta chen chúc đổ đến xem. Ba mươi hai triệu! Đối với hầu hết trong số họ, khoản tiền cược đó nhiều hơn số tiền họ đã kiếm được cả đời. Nó là khoản tiết kiệm của họ và của gia đình. Quả là một gia tài nhỏ.

Một trong những giám đốc của Casino hội ý với trọng tài. Gã trọng tài quay lại Bond với vẻ biết lỗi.

“Xin lỗi, thưa ông. Ông đặt tiền chứ?”

Đây là dấu hiệu đòi hỏi Bond phải thật sự chứng tỏ anh có đủ tiền để đánh. Họ biết, dĩ nhiên, rằng anh là một người rất giàu, nhưng dù gì đây cũng là 32 triệu! Và đôi khi đã xảy ra chuyện nhiều kẻ tuyệt vọng đánh cược mà không một xu dính túi và hoan hỉ vào tù nếu thua.

“Tôi xin lỗi, thưa ông Bond”, trọng tài khúm núm bổ sung.

Đây là lúc Bond mới đẩy gói tiền vĩ đại ra bàn; và gã Hồ lì bận rộn đếm những xấp bạc giấy 10.000 franc, thứ tiền có mệnh giá cao nhất được phát hành tại Pháp. Đây là lúc anh bắt gặp những cú liếc nhanh trao đổi giữa Le Chiffre và gã giết mướn đang đứng ngay sau lưng Bond.

Ngay tức thì, Bond cảm thấy một vật cứng thúc mạnh vào cuối cột sống, ngay vết lõm giữa hai mông trên ghế đệm.

Cùng lúc đó một giọng nói âm điệu miền Nam nước Pháp cất lên nhỏ nhẹ, khẩn cấp ngay sau tai phải của anh.

“Đây là một khẩu súng, thưa ông. Nó tuyệt đối im lặng. Nó có thể nổ tung đáy cột sống của ông mà không phát ra tiếng ồn. Nhìn ông như người đã bị ngắt. Tôi sẽ biến mất. Hãy rút lại tiền cược trước khi tôi đếm đến 10. Nếu ông kêu cứu, tôi sẽ khai hỏa”.

Giọng nói đầy vẻ tự tin. Bond tin như thế. Loại người này đã từng chứng tỏ chúng không ngần ngại đi quá trớn. Ý nghĩa của cây can đã được giải thích. Bond biết rõ loại súng này. Nòng súng bọc một lớp màng cao su mềm hấp thu tiếng nổ nhưng cho phép đầu đạn xuyên qua. Chúng đã được sáng chế và sử dụng trong chiến tranh để ám sát. Bản thân Bond đã thử nghiệm.

“Một”, giọng nói cất lên.

Bond quay đầu lại. Tên giết mướn đang cúi ra phía trước, sát vào người anh. Gã toét nụ cười dưới bộ ria mép như thể đang chúc Bond gặp may, hoàn toàn an toàn trong tiếng ồn ào và đám đông.

Những cái răng đổi màu đồng loạt phô ra. “Hai”, cái miệng đang nghiêng thốt ra.

Bond nhìn sang bên kia bàn. Le Chiffre đang theo dõi anh. Mắt gã lấp lánh nhìn trả Bond. Miệng gã há hốc và thở gấp. Gã đang chờ, chờ Bond vẩy tay ra hiệu cho hồ lì hoặc là đột nhiên Bond ngã sụm ra sau trên ghế, nét mặt nhăn nhó với một tiếng thét.

“Ba”.

Bond nhìn Vesper và Felix Leiter. Họ đang mỉm cười và trò chuyện. Lũ diên. Mathis đâu rồi? Những nhân viên lừng danh của hắn đâu rồi?

“Bốn”.

Và những khán giả khác nữa. Cái đám đông ngu ngốc lải nhải này. Chẳng lẽ không ai thấy điều gì đang xảy ra sao? Gã trọng tài, gã hồ lì, gã hầu bàn?

“Năm”.

Gã hồ lì đang buộc chặt chông tiền giấy. Tên trọng tài vui tươi cúi đầu về phía Bond. Ngay khi tiền cược đầu vào đó, hắn sẽ tuyên bố “Đánh”, và khẩu súng sẽ khai hỏa dù gã giết mướn đã đếm đến 10 hay không.

“Sáu”.

Bond quyết định. Đây là một may rủi. Anh thận trọng rút tay về và nắm chặt mép bàn, nhích hông ra phía sau, cảm nhận đầu ruồi trên khẩu súng nghiêng vào đốt xương cụt.

“Bây”.

Gã trọng tài quay sang Le Chiffre, lông mày nhướng lên chờ nhà cái gật đầu ra hiệu sẵn sàng chơi.

Đột ngột Bond lùi ra sau bằng tất cả sức mạnh. Trọng lượng tạo ra dè thanh ngang trên lưng ghế xuống nhanh đến mức quất ngang cây gậy Malacca, giật nó tuột khỏi tay gã sát thủ trước khi gã kịp xiết cò.

Bond ngã lăn lông lốc trên mặt đất giữa rừng chân của đám khán giả, hai bàn chân anh quơ trên không. Mặt lưng ghế vỡ vụn với một tiếng rắc đanh gọn. Những tiếng thét mất hồn vía vang lên. Khán giả co rúm ra xa, rồi khi thấy an toàn lại xúm xít vào. Những bàn tay giúp anh đứng lên và phủi bụi. Gã hầu bàn lẳng xằng với trọng tài. Bằng mọi giá phải tránh một vụ tai tiếng.

Bond bám vào thanh chắn đồng. Anh tỏ vẻ lúng túng và ngượng ngập. Anh quệt tay ngang trán. “Một cơn ngất tạm thời thôi”, anh lên tiếng. “Không sao - sự kích động, sức nóng”.

Có những biểu hiện thông cảm. Chuyện tất nhiên trong cuộc chơi kinh thiên động địa này. Ông muốn rút bài, nằm nghỉ, hay về nhà? Có cần mời bác sĩ không?

Bond lắc đầu. Bây giờ anh đã hoàn toàn yên ổn ngổ lờ cáo lỗi với bàn. Cả nhà cái nữa.

Một cái ghế mới được đưa đến và Bond ngồi xuống. Anh nhìn sang Le Chiffre. Qua sự nhẹ nhõm được sống sót, Bond cảm nhận một thoáng đắc thắng trước điều anh thấy - nỗi sợ trên khuôn mặt béo, tái xanh kia.

Có tiếng xì xào bàn tán quanh bàn. Các láng giềng ngồi hai bên Bond cúi gập ra phía trước và quan tâm nói đến sức nóng, thời gian khuya khoắt, khói và tình trạng thiếu không khí.

Bond lịch sự đáp lời. Anh quay người quan sát đám đông. Không có dấu vết của gã giết mướn, nhưng hầu bàn đang tìm người để nhận cây can Malacca. Đường như nó không bị hỏng nhưng không còn đầu bịt cao su. Bond ngoắc gã lại.

“Nếu anh đưa nó cho quý ông đằng kia” - anh chỉ Felix Leiter - “ông ấy sẽ đem trả. Cây can thuộc về một người quen của ông ấy”.

Gã hầu bàn khom người.

Bond dứt khoát nghĩ rằng một cuộc khám xét ngắn sẽ làm cho Leiter hiểu tại sao anh gây ra trò huyền ảo trước công chúng.

Anh quay lại bàn, vỗ lên tấm dạ xanh trước mặt để chứng tỏ đã sẵn sàng.

13. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 13

“Tiếng thầm thì của tình yêu,

tiếng thầm thì của hận thù”

Vẫn tiếp tục”, trọng tài tuyên bố đầy ẩn tượng. “Một ván 32 triệu”.

Khán giả ngهễn cổ ra phía trước. Le Chiffre vô vào hộp bài bằng một cú đập mạnh khiến cái hộp kêu lạch cạch. Như chợt nghĩ lại, gã lôi ra ống benzedrine và hít hơi lên mũi.

“Thô bỉ gớm ghiếc”, bà Du Pont bên trái Bond thốt lên.

Tâm trí Bond lại rõ ràng. Nhờ một phép lạ, anh đã qua được một vết thương tàn phá. Bond có thể cảm nhận nách anh vẫn còn ứa nỗi sợ. Nhưng sự thành công của nước cờ thí với chiếc ghế đã quét sạch tất cả những ký ức của thất bại đáng sợ qua sự kiện mà anh vừa gặp phải.

Bond đã tự biến mình thành trò cười. Cuộc sát phạt đã bị gián đoạn ít nhất mười phút, một trể nải chưa từng nghe nói đến trong một sòng bạc đáng kính. Nhưng giờ đây các lá bài đang chờ anh trong hộp. Chúng không thể làm Bond thất vọng. Anh cảm thấy hào hứng trước viễn cảnh sự kiện sắp đến.

Đã hai giờ sáng. Ngoài đám đông kín mít quanh chiếu bạc lớn, cuộc chơi vẫn tiếp diễn tại ba bàn chemin-de-fer và một con số như thế ở các bàn roulette.

Trong bầu không khí im lặng quanh bàn của mình, đột nhiên Bond nghe giọng một hồ li ở xa vang lên: “Chín. Đỏ thắng”.

Đây là điềm báo cho anh hay Le Chiffre?

Hai lá bài trượt về phía Bond qua mặt biển xanh lục.

Giống như một con bạch tuộc dưới tầng đá, Le Chiffre rình mò anh từ phía bên kia bàn.

Bond vững vàng đưa tay phải ra, kéo các lá bài về phía mình. Liệu sẽ bay bổng nhờ một con 9, hoặc con 8 chăng?

Dưới bóng bàn tay che chắn, anh xòe hai lá bài. Bond nghiêng rằng, cơ bắp quai hàm pháp phòng, toàn thân cứng đờ trong một phản xạ tự vệ.

Anh có hai “đâm”, hai đâm đỏ.

Từ trong bóng tối, hai quân bài lấu cá nhìn trả lại anh. Những quân bài tệ hại nhất Chẳng là gì cả. Số không. Baccarat.

“Một lá”, Bond thốt lên, cố gắng kìm giữ nỗi thất vọng trong giọng nói. Anh cảm thấy ánh mắt Le Chiffre đang xoáy vào óc mình.

Nhà cái chậm rãi lật ngửa hai lá bài của gã lên.

Gã được 3 nút - một lá “già” và một lá 3 nút đen.

Bond khê thở ra một đám mây khói thuốc. Anh vẫn còn cơ hội. Giờ đây Bond hoàn toàn đối mặt với khoảnh khắc của sự thật. Le Chiffre vỗ vào hộp, tuột ra một lá bài - lá bài của Bond, định rriêng của Bond và chậm chạp lật ngửa.

Chín nút, một con 9 “cơ” vốn được giới bói bài Bohemian xem là “tiếng thì thầm của ái tình, tiếng thì thầm của hận thù”, lá bài có nghĩa gần như phần thắng đã thuộc về Bond.

Gã hồ li tinh tế đẩy lá bài qua bàn. Đối với Le Chiffre nó không có ý nghĩa gì. Có thể Bond được một nút - trong trường hợp này thì giờ đây hắn có 10 nút, tức không có gì, hay “baccarat” như tên gọi của nó. Hoặc có thể là 2, 3, 4, thậm chí 5 nút. Trong trường hợp với con 9 này, điểm tối đa của hắn sẽ là 4.

Giữ lại 3 nút và bỏ đi một con 9 là một trong những tình huống để tranh luận trong cờ bạc. Tỷ lệ ăn thua gần như chia đều giữa rút hoặc không rút bài. Bond để mặc cho gã nhà cái lo lắng. Vì số 9 của anh chỉ có thể bằng nhà cái khi gã rút được 6, thông thường anh sẽ trưng ra điểm số nếu là một ván bài hữu nghị.

Bài của Bond nằm trên bàn trước mặt anh, hai mặt lưng có hoa văn hồng nhạt vô thưởng vô phạt và một mặt ngửa 9 cơ. Với Le Chiffre, con 9 có thể nói lên sự thật mà cũng có thể là những lời lẽ giả dối nhiều mặt.

Toàn bộ bí mật nằm bên kia hai cái lưng màu hồng, nơi cặp “đâm” úp vào mặt dạ xanh.

Mồ hôi chảy dài xuống hai bên cái mũi khoằm của nhà cái. Chiếc lưới dày của gã kín đáo thè ra, liếm một giọt ở khước miệng đỏ như một vết cắt dài. Gã nhìn bài của Bond, nhìn bài của mình, rồi nhìn lại anh.

Thế rồi Le Chiffre rùng mình và lôi tuột từ trong hộp ra một lá bài cho gã.

Gã lật bài lên. Cả bàn nghén cổ. Một quân bài tuyệt diệu, một con 5.

“Tám nút cho nhà cái”, hồ li rao.

Trong khi Bond ngồi chết lặng, đột nhiên Le Chiffre nhả nở cười hung ác. Hắn là gã đã thắng.

Lưỡi xẻng của gã hồ li vươn qua bàn gần như áy náy. Không một ai ngồi tại bàn lại không tin rằng Bond bại trận.

“Và 9 nút”.

Một tiếng nắc nhen vang lên quanh bàn, sau đó là tiếng ồn ào huyên náo.

Ánh mắt Bond dán vào Le Chiffre. Gã đàn ông to lớn ngã vật ra sau ghế như thể bị trúng đạn vào tim. Miệng gã há ra và khép lại một hoặc hai lần để phản đối, bàn tay phải sờ vào cổ họng. Sau đó gã giật người trở lại, môi xám ngét.

Trong khi chồng phỉnh ngồn ngộn được chuyển qua bàn về phía Bond, Le Chiffre thọc tay vào túi trong áo khoác và rút ra một xấp tiền giấy, ném lên mặt bàn.

Gã hồ li đếm khoản tiền.

“Một ván 10 triệu”, gã rao, vỗ mạnh 10 đồng phỉnh trị giá một triệu mỗi đồng xuống bàn.

Ván quyết tử đây, Bond nghĩ. Con người này đã tới điểm không thể quay lại. Đây là khoản tiền cuối cùng của gã. Gã đã đến nơi mình đứng một giờ trước đây và đang làm cử chỉ cuối cùng mà mình đã làm. Nhưng nếu con người này thua cuộc, sẽ không có ai đến trợ lực, không có phép lạ nào cứu được gã.

Bond dựa ra sau ghế, đốt một điếu thuốc. Trên mặt bàn nhỏ đặt cạnh anh đã xuất hiện nửa chai Clicquot và một cái ly. Không hỏi xem ai là người hào phóng, Bond rót rượu đầy đến miệng ly và nốc cạn ly trong hai ngụm dài.

Sau đó anh cúi người trở ra, tay khoanh lại hướng về phía trước mặt như những cánh tay của một võ sĩ đang tìm thế cầm nã vào lúc khai cuộc trận đấu nhu đạo.

Những con bạc bên trái anh vẫn nín lặng.

“Ván”, Bond lên tiếng, nói thẳng vào mặt Le Chiffre.

Một lần nữa, hai lá bài được chuyền sang cho anh. Lần này gã hồ li tuồn chúng vào mảng màu xanh giữa đôi cánh tay vươn ra.

Bond khum bàn tay phải vào trong, liếc nhanh xuống và lật ngửa đôi quân bài ra giữa bàn.

“Chín nút”, gã hồ li xướng.

Le Chiffre đang nhìn xuống hai lá “già” đen của mình.

“Baccarat”, rồi gã hồ li vuốt chồng phỉnh cao ngất qua mặt bàn.

Le Chiffre nhìn chồng phỉnh nhập vào con số hàng triệu chen chúc dưới bóng cánh tay trái của Bond; rồi gã chậm chạp đứng dậy và không thốt một lời, lướt qua những con bạc tiến đến khoảng hở ở thanh chắn. Gã nhắc sợi xích bọc nhung lên rồi thả rơi xuống. Đám khán giả nhường đường cho gã. Họ tò mò nhìn Le Chiffre và tỏ vẻ sợ sệt, như thể người gã bốc mùi tử thần. Sau đó gã biến mất khỏi tầm nhìn của Bond.

Bond đứng lên. Anh lấy một đồng mệnh giá 100.000 từ chồng phỉnh bên cạnh mình, đẩy tuột nó qua bàn cho gã trọng tài. Anh cất ngang những lời cảm ơn nồng nhiệt và yêu cầu hồ li đem khoản tiền thắng cuộc đến kết sổ. Những con bạc khác đang rời khỏi chỗ ngồi. Không có nhà cái thì không thể có cuộc chơi, vả lại đã 2 giờ 30 rồi. Bond trao đổi vài lời lẽ dễ chịu với các láng giềng bên trái và bên phải, rồi chui qua thanh chắn đến nơi Vesper và Felix Leiter đang chờ.

Họ cùng nhau tiến đến nơi đặt kết. Bond được mời vào văn phòng riêng của ban giám đốc sòng bạc. Trên bàn giấy là chồng phỉnh khổng lồ của anh. Bond dốc thêm vào đó những gì có trong túi.

Cả thấy hơn 70 triệu franc.

Bond rút khoản của Felix Leiter ra bằng tiền mặt, nhận một chi phiếu để gửi hơn 40 triệu có lẽ còn lại vào Credit Lyonnais. Anh được nồng nhiệt chúc mừng thắng cuộc. Ban giám đốc hy vọng Bond sẽ lại đánh bài vào tối hôm ấy.

Bond mơ hồ đáp lại. Anh bước đến quầy rượu, trả cho Leiter khoản tiền của anh ta. Họ trò chuyện một lúc về ván bài bên chai champagne. Leiter lấy một viên đạn 45 ra khỏi túi, bỏ lên bàn.

“Tôi đã giao khẩu súng cho Mathis”, anh ta nói. “Hắn lấy đi rồi. Hắn cũng ngỡ ngàng như chúng tôi khi anh bị uy hiếp. Hắn đang đứng sau lưng đám đông cùng một nhân viên dưới quyền thì xảy ra chuyện. Thằng sát thủ biến mất không khó khăn. Anh có thể tưởng tượng họ bất ngờ như thế nào khi nhìn thấy khẩu súng. Mathis đưa tôi viên đạn này để anh xem đã thoát khỏi cái gì. Đầu đạn bị cưa cụt theo kiểu đạn dum-dum công phá. Anh đã đâm đầu vào một vụ cực kỳ rối rắm. Nhưng họ không thể gán trách nhiệm cho Le Chiffre. Tên giết mướn đến một mình. Người ta có giấy tờ thủ tục mà gã đã khai báo để được phép vào. Tất nhiên chỉ là giả. Gã có giấy phép mang theo gậy chống. Có giấy xác nhận lĩnh lương thương binh hưu trí. Chắc chắn bọn chúng tổ chức rất chặt chẽ. Người ta đã lấy dấu tay và gửi về Paris, vì thế có lẽ sáng mai chúng ta sẽ biết thêm chi tiết”. Felix Leiter rút một điều thuốc khác. “Dù sao mọi chuyện cũng kết thúc tốt đẹp. Chắc chắn anh đã cho Le Chiffre no đòn vào lúc cuối dù chúng ta phải trải qua những khoảnh khắc tồi tệ. Tôi nghĩ anh cũng thế”.

Bond mỉm cười. “Cái bì thư đó là điều tuyệt vời nhất từng đến với tôi. Tôi đã tưởng mình thật sự tiêu vong rồi. Không hề là cảm giác dễ chịu chút nào. Nói về bạn bè trong lúc nguy cấp, ngày nào đó tôi sẽ cố gắng đáp lại lời khen”.

Anh đứng lên. “Tôi về khách sạn để cất thứ này”, Bond thốt lên, vỗ vào túi. “Tôi không thích đi khắp nơi với bản án tử của Le Chiffre trên người. Có thể gã nảy ra ý đồ. Sau đó tôi muốn ăn mừng một chút. Em nghĩ sao?”

Bond quay sang Vesper. Nàng hầu như không nói một lời từ khi ván bài kết thúc.

“Chúng ta uống một ly champagne ở hộp đêm trước khi đi ngủ chứ? Hộp đêm tên Roi Galant. Em vào đây qua những phòng công cộng. Nhln nó có vẻ khá vui mắt”.

“Em nghĩ mình rất thích”, Vesper lên tiếng. “Em sẽ trang điểm trong lúc anh cất chiến lợi phẩm và gặp lại anh ở hành lang vào”.

“Còn anh, Felix?” Bond hy vọng anh có thể ở một mình với Vesper.

Leiter nhìn Bond và đọc được ý nghĩ của anh.

“Tôi nên nghỉ ngơi một chút trước khi ăn sáng”, anh ta nói. “Ngày hôm nay đã có quá nhiều chuyện và tôi hy vọng ngày mai Paris sẽ muốn cho tôi thu vén một chút. Có nhiều đầu mối lỏng lẻo mà anh không phải lo nghĩ đến. Tôi sẽ đi bộ về khách sạn cùng anh. Tốt hơn nên áp tải con tàu chở kho tàng vào thẳng bến cảng”.

Họ tản bộ đi qua những khoảng bóng tối do ánh trăng rằm ném xuống. Cả hai đều đặt tay vào súng. Đã 3 giờ sáng nhưng chung quanh có nhiều người; sân vườn của Casino vẫn còn xe xếp thành hàng.

Chuyến đi bộ không gặp biến cố nào.

Tại khách sạn, Leiter khẳng khăng tháp tùng Bond vào phòng. Nó vẫn nguyên vẹn như lúc anh rời khỏi đó 6 giờ trước.

“Không có ban tiếp tân”, Leiter nhận xét, “nhưng tôi không cho rằng chúng sẽ không cố gỡ gạc một lần cuối. Anh nghĩ tôi cần ở lại để bầu bạn với hai vị chứ?”

“Anh cứ về ngủ”, Bond đáp. “Đừng lo cho chúng tôi. Chúng sẽ không thêm để ý đến tôi nếu không có tiền. Mà tôi thì có ý định chăm sóc nó. Cảm ơn vì tất cả những gì anh đã làm. Tôi hy vọng ngày nào đó chúng ta sẽ lại cùng làm việc”.

“Đồng ý”, Leiter đáp, “miễn là chừng nào anh còn rút được 9 nút khi cần thiết - và đưa Vesper cùng đi”, anh ta khô khan nói thêm. Leiter ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

Bond quay lại với vẻ thân thiện của căn phòng.

Sau cái vỗ đùi chen chúc của chiếu bạc và sự căng thẳng của 3 giờ sát phạt, Bond vui thích được ở một mình trong một lúc, được bộ pyjama trên giường và chiếc lược trên bàn ngủ chào đón. Anh vào phòng tắm,

vỗ nước lạnh lên mặt và súc miệng bằng thuốc súc mạnh. Anh cảm thấy những vết bầm sau ót và trên vai phải. Bond vui vẻ nghĩ lại sự kiện mình đã hai lần thoát chết trong gang tấc ngày hôm ấy. Anh sẽ phải ngồi suốt đêm chờ chúng đến lần nữa, hoặc thậm chí Le Chiffre giờ đây đang trên đường đi Le Havre hay Bordeaux đón tàu trốn vào xó xỉnh nào đó trên thế giới, ở đó gã có thể thoát khỏi tai mắt và những họng súng của SMERSH?

Bond nhún vai. Cái ác của ngày hôm ấy đã đủ rồi. Anh nhìn ngây một thoáng trong gương và tự hỏi về phẩm hạnh của Vesper. Arth thêm muốn cơ thể lạnh lùng và kiêu ngạo của nàng. Anh muốn nhìn thấy nước mắt và dục vọng trong đôi mắt xanh xa vắng, nắm những lọn tóc đen trong tay và uốn cong tấm thân dài thon của nàng dưới thân mình anh. Mắt Bond nhúu lại, khuôn mặt trong gương nhìn trả với vẻ khao khát.

Anh quay đi, rút ra khỏi túi tấm chi phiếu trị giá 40 triệu franc và gấp lại thật nhỏ. Sau đó anh mở cửa, quan sát đầu cuối hành lang. Anh để ngỏ cửa và đóng tai lắng nghe tiếng chân hoặc tiếng thang máy, bắt tay vào việc với một cái tua-vít nhỏ.

Năm phút sau, Bond khảo sát công trình giây phút chót của mình, bỏ vài điều thuốc mới vào hộp, khóa cửa rồi đi xuống cuối hành lang, băng qua sảnh và ra ngoài dưới ánh trăng.

14. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 14

“Cuộc đời toàn màu hồng?”

Lối vào hộp đêm Roi Galant là một khung ảnh bằng vàng cao hơn 2 mét, có lẽ đã từng bao bọc bức chân dung vĩ đại của một nhà quý tộc châu Âu. Nó nằm trong một góc kín đáo của “nhà bếp” - phòng đánh roulette và boule công cộng, nơi nhiều bàn vẫn đang bận rộn. Trong khi nắm tay Vesper và dẫn nàng bước lên bậc thềm mạ vàng, Bond cưỡng lại nỗi thèm muốn vay tiền thủ quỹ và đánh tới đa ở bàn gần nhất. Nhưng anh biết đây là một cử chỉ rẻ tiền vụn vặt để “lòe bọn trưởng giả”. Dù thắng hoặc thua, điều đó sẽ là một cú đá phản vào vận may mà anh đã nhận được.

Hộp đêm nhỏ và tối, chỉ được thắp nến trong những chân đèn mạ vàng, tỏa ra ánh sáng ấm áp phản chiếu qua những tấm gương bọc khung mạ vàng nhiều hơn nửa trên tường. Các bức tường được phủ sa-tanh đỏ tối, ghế dựa và ghế dài bọc vải mềm màu đỏ hài hòa. Ở góc xa là nhóm tam tấu gồm một đàn piano, một guitar điện và trống đang trình tấu “La Vie en Rose”, tiếng nhạc ngọt ngào trầm lắng. Sự cảm dỗ nhỏ giọt xuống bầu không khí rộn ràng lạnh lẽ. Với Bond, dường như tất cả những đôi tình nhân hân hoan đang say đắm chạm vào nhau dưới gầm bàn.

Họ được mời đến một bàn trong góc gần cửa. Bond gọi một chai Veuve Clicquot, trứng trắng và thịt lợn muối.

Họ ngồi yên thưởng thức âm nhạc một lúc, rồi Bond quay sang Vesper: “Thật tuyệt vời được ngồi đây với em và biết rằng công việc đã xong. Một kết thúc đáng yêu cho một ngày - ngày phát phần thưởng”.

Anh chờ đợi nàng mỉm cười. Vesper trả lời, “Vâng, chẳng phải thế sao?” bằng giọng nói có chút lạnh nhạt. Có vẻ như nàng đang chăm chú nghe nhạc. Một khuỷu tay tì lên bàn đỡ lấy cằm nhưng bằng mu chứ không phải lòng bàn tay; và Bond để ý thấy các khớp đốt ngón tay trắng bệch như thể nàng đang siết chặt nắm tay.

Vesper cầm một điều thuốc của Bond giữa ngón cái và hai ngón đầu tiên tay phải như họa sĩ cầm bút chì; và mặc dù hút thuốc với vẻ điềm tĩnh, thỉnh thoảng nàng lại dụi vào cái gạt tàn trong khi thuốc không có tàn.

Bond nhìn thấy những chuyện nhỏ nhặt này vì anh mạnh mẽ cảm nhận nàng, và bởi vì anh muốn kéo nàng dựa vào cảm xúc âm cúng cùng nỗi khoái cảm thanh thản. Nhưng Bond chấp nhận thái độ dè dặt của

Vesper. Anh nghĩ nó xuất phát từ mong muốn tự bảo vệ trước anh, hoặc là phản ứng trước vẻ lạnh nhạt của anh với nàng vào đầu buổi tối, vẻ lạnh nhạt cố ý của anh mà Bond biết đã bị xem là sự khước từ.

Anh tỏ ra kiên nhẫn, uống champagne và trò chuyện về những sự kiện trong ngày, về cá tính của Mathis và Leister; và về những hậu quả có thể đối với Le Chiffre. Anh kín đáo, chỉ nói về các khía cạnh sự kiện mà hẳn là nàng đã được London chỉ dẫn.

Vesper hời hợt đáp lời. Nàng nói rằng, dĩ nhiên, họ đã nhận diện hai gã sát thủ nhưng không nghi ngờ gì khi gã đàn ông có cây gậy chống đến đứng sau lưng ghế của Bond. Họ không ngờ có toan tính ra tay ngay trong sòng bạc. Ngay sau khi Bond và Leiter rời khỏi đó để đi bộ về khách sạn, Vesper đã gọi điện thoại đến Paris và báo cáo cho đại diện của M biết kết quả cuộc chơi. Nàng đã phải nói năng thận trọng và người nhân viên gác máy mà không bình luận. Vesper đã được chỉ thị làm như thế bất kể kết quả ra sao. M. đã đòi hỏi thông tin cho đích thân ông ta, vào bất cứ lúc nào trong ngày lẫn đêm.

Đây là tất cả những gì cô gái nói. Nàng nhấp nháp champagne, rất ít khi liếc nhìn Bond. Nàng không cười. Bond cảm thấy nản lòng. Anh uống nhiều rượu và gọi thêm một chai. Trứng trắng được dọn ra, họ ăn trong im lặng.

Đến 4 giờ sáng, Bond sắp gọi tính hóa đơn thì gã quản lý khách sạn xuất hiện tại bàn và xin gặp cô Lynd. Gã trao cho nàng một mẫu giấy mà Vesper hấp tấp cầm lấy và đọc.

“Ồ, chỉ là Mathis thôi”, Vesper thốt lên. “Anh ấy nói mời em ra lối vào. Anh ấy có tin nhắn cho anh. Có lẽ anh ấy không mặc dạ phục hay gì đó. Em không đi lâu đâu. Sau đó có lẽ chúng ta sẽ về nhà”.

Nàng gượng cười với Bond. “Em e rằng tối nay không hứng thú lắm với anh bên cạnh. Một ngày khá căng thẳng, em rất tiếc”.

Bond chiếu lệ đáp lại rồi đứng dậy, đẩy bàn ăn lùi lại. “Anh sẽ lấy hóa đơn”, Bond nói và nhìn cô gái đi vài bước đến lối vào.

Anh ngồi xuống, đốt một điếu thuốc. Anh cảm thấy thất bại. Đột nhiên Bond nhận ra mình rất mệt mỏi. Không khí ngột ngạt của căn phòng đập vào anh cũng như nó đã đập anh tại Casino vào những giờ đầu ngày hôm trước. Bond gọi tính hóa đơn và uống đầy miệng ngụm champagne cuối cùng. Rượu có vị đắng, đúng như cảm giác ly đầu tiên luôn luôn gây ra sau khi uống quá nhiều. Hẳn anh sẽ thích nhìn khuôn mặt vui tươi của Mathis và nghe tin tức của anh ta, thậm chí có thể là một lời chúc mừng.

Đột nhiên mẫu giấy nhắn Vesper có vẻ lạ thường đối với Bond. Mathis sẽ không hành động như thế. Hẳn anh ta sẽ yêu cầu cả hai đến gặp anh ta ở quầy rượu trong Casino, hoặc anh ta sẽ gặp họ ở hộp đêm, bất kể kiểu cách y phục. Họ sẽ cùng vui cười và Mathis sẽ hào hứng. Anh ta có nhiều điều để kể cho Bond nghe, nhiều hơn những gì Bond phải nói: việc bắt giữ gã Bulgaria, kẻ có lẽ đã khai báo thêm nữa; cuộc săn đuổi gã giết mướn có cây gậy chống; những hành vi của Le Chiffre khi gã rời Casino.

Bond rùng mình. Anh hấp tấp thanh toán hóa đơn mà không chờ lấy tiền thối, đẩy lùi bàn ăn và nhanh nhẹn bước qua lối vào, không ghi nhận những lời chúc ngủ ngon của quản lý khách sạn và người gác cửa.

Bond vội vã băng qua phòng đánh bạc, thận trọng nhìn xuôi ngược lối vào dài. Anh nguyên rửa và bước nhanh hơn. Chỉ có một hoặc hai nhân viên, hai hoặc ba người đàn ông và phụ nữ diện dạ phục đang lấy vật dụng ở phòng giữ quần áo.

Không có Vesper. Không có Mathis.

Bond gần như vùng chạy. Anh ra đến lối vào, nhìn xuống dọc theo những bậc thềm bên trái và bên phải và trong số ít ôi xe còn lại.

Người gác cửa tiến về phía Bond.

“Thưa, ông gọi taxi?”

Bond xua anh ta sang một bên và chạy xuống thềm, nhìn chăm vào những bóng tối, khí trời ban đêm lạnh ngắt trên thái dương đỏ mờ hoi.

Được nửa đường thì Bond nghe một tiếng kêu mơ hồ, rồi tiếng cửa xe đóng sầm bên tay phải. Với một tiếng gầm và lốp bắt phát ra từ ống xả, một chiếc Citroen cau có phóng ra khỏi bóng tối, lọt vào ánh trăng, bánh xe trước trượt khô khốc trên lớp sỏi lỏng lẻo của sân trước.

Đuôi xe lắc lư trên những chiếc lò xo nhún như thể có một vụ vật lộn đang diễn ra trên băng ghế sau.

Gầm lên một tiếng, chiếc xe ào ra đến cánh cổng vào rộng rãi trong làn sỏi vung vãi. Một vật nhỏ màu đen bắn ra ngoài cửa xe sau, rơi phịch xuống bồn hoa. Có tiếng lốp cao su rít lên khi bánh xe cạ vào đại lộ trong một cú cua trái gắt, tiếng vọng điếc tai từ ống xả của một chiếc Citroen đang chạy số hai, một cú giạt vào số tốc độ lớn nhất. Rồi tiếng răng rắc nhanh chóng giảm xuống khi chiếc xe phóng đi giữa các cửa hàng trên trục đường chính về phía đường ra biển.

Bond biết anh sẽ tìm ra túi xách của Vesper giữa những bụi hoa.

Anh chạy ngược về cùng với túi xách, băng qua lối đi trải sỏi đến những bậc thềm được chiếu sáng rõ và lục lại cái túi trong khi người gác cửa xun xoe quanh anh.

Mảnh giấy bị vò nát ở đây, giữa những vật dụng nữ tính:

“Em có thể ra hành lang một lúc không? Anh có tin tức cho bạn cùng đi với em.

René Mathis”.

15. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 15

Thỏ đen và chó săn xám

Mảnh giấy là thứ giả mạo thô bạo nhất.

Bond nhảy vào chiếc Bentley, cảm ơn sự bốc đồng đã xúi bẩy anh lái nó sau bữa tối. Với bộ điều khí đầy đủ, động cơ đáp ứng tức thì với bộ khởi động và tiếng gầm át mất lời lẽ ấp úng của người gác cửa. Gã này nhảy vội sang bên khi bánh xe sau quất những viên sỏi vào ống chân khăng khiêu của gã.

Trong khi chiếc xe lắc lư sang trái ra ngoài cổng, Bond phiền muộn trông ngóng chiếc Citroen có tay lái điều khiển bánh trước và khung xe thấp. Rồi anh nhanh chóng sang số và ngồi yên để rượt đuổi, thoảng ném tiếng vọng của làn khí thoát khi nó va vào anh từ hai bên con đường chính ngăn ngòi xuyên thị trấn.

Chẳng bao lâu Bond ra đến đường bờ biển, một xa lộ rộng rãi vượt qua những đụn cát mà anh đã biết trong chuyến đi sáng, có mặt đường và sơn phản quang rất tốt ở những khúc quanh. Anh nhấn ga lên mãi, thúc xe tăng tốc 80 rồi 90, hai đèn mũi to hiệu Marchal phóng ra một đường hầm trắng an toàn, dài gần nửa dặm giữa những bức tường bóng đêm.

Bond biết chiếc Citroen phải theo lộ trình này. Anh đã nghe tiếng ống xả bên kia thị trấn và một chút bụi vẩn phảng phất ở những khúc quanh. Bond hy vọng sẽ sớm bắt gặp cột sáng của đèn mũi ở phía xa. Trời đêm tĩnh mịch và trong trẻo. Chỉ ở ngoài khơi mới có làn sương nhẹ mùa hè, bởi cứ cách quãng anh lại nghe tiếng còi báo hiệu sương mù rống lên như tiếng trâu bò bằng sắt phía dưới bờ biển.

Trong khi điều khiển xe và thúc nó càng lúc càng phóng nhanh hơn xuyên qua màn đêm, phân nửa tâm trí kia của Bond nguyên rủa Vesper, nguyên rủa M. đã phân công tác cho cô.

Tình huống này chính là điều anh đã lo ngại. Những cô ả ba hoa cứ tưởng họ có thể đảm nhiệm công việc của đàn ông. Thế quái nào mà họ không thể ở nhà lo chuyện nôi niêu, bảm lấy chuyện vấy yếm và ngồi lê đôi mách; để chuyện đàn ông cho đàn ông lo? Giờ đây thế là biến cố xảy ra cho anh đúng lúc công việc giải quyết tốt đẹp: thế là Vesper vướng một cái bẫy cũ rích như vậy và bản thân cô ả bị bắt cóc, có lẽ để đòi tiền chuộc giống như một nhân vật nữ khốn kiếp trong truyện hoạt hình.

Bond sôi máu khi nghĩ đến tình thế khó khăn mà anh đang mắc phải.

Tất nhiên đây là ý đồ trao đổi trắng trợn. Cô gái đổi lấy tấm chi phiếu 40 triệu của Bond. Phải, anh sẽ không đánh bạc; sẽ không nghĩ đến chuyện đánh bạc. Cô ta thuộc đội ngũ của Sở và biết mình đối đầu với cái gì. Thậm chí Bond cũng sẽ không hỏi M. Công tác này quan trọng hơn cô ta. Quả thật quá tệ. Cô ta xinh đẹp nhưng anh sẽ không sa vào cái mảnh lưới ấu trĩ này. Không thể. Anh sẽ cố gắng bắt kịp chiếc Citroen và bắn hạ chúng; nếu cô ả bị bắn trong lúc dừng độ thì cũng là điều quá tệ. Hẳn anh sẽ làm việc của mình - cố gắng giải cứu cô gái trước khi bọn bắt cóc kịp đưa đi đâu - nhưng nếu không đuổi kịp chúng, anh sẽ quay về khách sạn, đi ngủ và không nói gì thêm về biến cố. Sáng hôm sau, Bond sẽ hỏi Mathis xem điều gì đã xảy ra cho cô ta và đưa cho anh ta xem mảnh giấy. Nếu Le Chiffre nhấc anh giao tiền đổi lấy Vesper, anh sẽ không làm gì cả và không tiết lộ với ai. Cô ta phải cam chịu thôi. Nếu gã gác cửa nhúng tay vào với câu chuyện về những gì gã chứng kiến, Bond sẽ nói trở rằng anh đã cãi cọ với Vesper trong cơn say.

Tâm trí Bond bưng bưng thịnh nộ vì trở ngại này trong lúc anh tổng ga chiếc xe to xác phóng theo đường bờ biển, máy móc rẽ vào những khúc quanh và dè chừng các loại xe thô sơ hoặc xe đạp đang trên đường đến Royale. Trên những đoạn đường thẳng, bộ phận siêu nạp thúc đẩy 25 mã lực của Bentley và cỗ máy rít lên một tiếng thét đau đớn trong đêm. Sau đó các vòng quay tăng dần đến khi vượt quá 110 và tiếp tục lên 120 dặm/giờ trên đồng hồ vận tốc.

Anh biết mình phải nhanh chóng đuổi kịp. Tải một trọng lượng như thế, chiếc Citroen khó lòng vượt tốc độ 80 dặm/giờ, ngay cả trên con đường này. Trong một phút bốc đồng, Bond giảm tốc xuống 70, bật đèn rọi sương mù và tắt hai ngọn Marchal đôi. Chắc chắn khi không có màn ánh sáng lóa mắt của cặp đèn mũi, anh có thể thấy ánh đèn của một chiếc xe khác, cách một hoặc hai dặm phía dưới bờ biển.

Bond sờ soạng dưới băng đồng hồ và từ một bao súng ngụy trang rút ra một khẩu colt 45 Army Special nòng dài, bỏ lên ghế bên cạnh. Với khẩu súng này, nếu gặp may với mặt đường, anh có thể hy vọng bắn trúng bánh xe hoặc bình xăng của bất cứ thứ gì trước mặt chừng 100 mét.

Rồi Bond bật đèn mũi trở lại và rú ga đuổi theo. Anh cảm thấy bình tĩnh và thoải mái. Vấn đề sự sống của Vesper không còn là vấn đề nữa. Khuôn mặt của anh dưới ánh sáng xanh lam trên băng đồng hồ nghiêm trọng nhưng bình thản.

* * * * *

Phía trước trong chiếc Citroen là ba gã đàn ông và cô gái.

Le Chiffre đang lái xe, cái xác to béo linh hoạt chúi ra trước, bàn tay nhẹ nhàng và thanh nhã. Bên cạnh gã là tên béo lùn, kẻ đã mang chiếc gậy chống vào sòng bạc. Bàn tay trái gã này nắm một thanh đòn bẩy dày thò ra bên cạnh gã, gần như ngang mặt sàn xe. Có lẽ là đòn bẩy điều chỉnh ghế tài xế.

Trên ghế sau là gã sát thủ cao gầy. Gã thoải mái dựa người, nhìn chằm chằm trần xe, có vẻ không quan tâm đến tốc độ lóng lộn của xe. Bàn tay phải của gã vuốt ve trên đùi trái của Vesper đang khóa thân nằm dài bên cạnh.

Ngoại trừ đôi chân để trần đến tận hông, Vesper chỉ là một gói hàng. Chiếc váy nhung đen dài của cô gái bị kéo trùm lên tay và đầu, cột lại bằng một sợi dây. Nơi là mặt nàng có một lỗ hở được khoét ra để thở. Không bị trôi theo cách nào khác nữa, cô gái nằm yên, thân mình lơ lửng lơ theo chuyển động của xe.

Le Chiffre tập trung một nửa chú ý vào con đường trước mặt, nửa kia vào ánh đèn xe của Bond đang ào đến trong gương chiếu hậu. Gã không có vẻ lo ngại khi khoảng cách giữa thỏ và chó săn chưa đầy một dặm, thậm chí còn hạ tốc độ từ 80 xuống 60 dặm một giờ. Giờ đây khi rẽ một khúc quanh, gã còn giảm vận tốc hơn nữa. Vài trăm mét trước mặt là một cột quảng cáo Michelin, minh họa giao điểm giữa một con đường địa phương nhỏ với xa lộ.

“Chú ý”, gã gắt giọng với tên ngồi bên cạnh.

Bàn tay gã này bóp chặt thanh đòn bẩy.

Còn cách giao lộ 100 yard, Le Chiffre giảm tốc xuống 30 dặm. Trong gương chiếu hậu, ánh đèn xe của Bond đang chiếu sáng khúc quanh.

Le Chiffre có vẻ quyết định.

“Ra tay đi”.

Gã đàn ông bên cạnh giật mạnh đòn bẩy lên trên. Ngăn hành lý sau xe mở bung ra như miệng cá voi. Có tiếng loảng xoảng trên mặt đường, rồi tiếng leng keng đều đặn như thể chiếc xe đang lồi theo sau nó những sợi xích.

“Cát”.

Gã đàn ông mạnh tay ấn đòn bẩy xuống. Âm thanh loảng xoảng ngưng bật với tiếng leng keng cuối cùng.

Le Chiffre liếc nhìn gương chiếu hậu lần nữa. Xe của Bond vừa tiến vào khúc quanh. Le Chiffre đổi lộ trình thật nhanh, ngoặt chiếc Citroen sang trái vào một con đường phụ hẹp, đồng thời tắt đèn xe.

Xe của Le Chiffre dừng lại với một cú giật mạnh; cả ba gã đàn ông nhanh nhẹn ra ngoài và khom người nấp sau một bờ bụi kéo dài đến giao lộ, giờ đây bị chiếu sáng rõ bởi ánh đèn xe Bentley. Mỗi gã đều đem theo súng; gã cao gầy còn có một vật nhìn giống như quả trứng to trên bàn tay phải.

Chiếc Bentley rít lên xông về phía chúng như một chuyến xe hỏa tốc hành.

16. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 16

Nổi da gà

Bond ngoặt hết tốc lực vào khúc quanh, lướt chiếc xe to kèn cường lại mặt đường vòng bằng một cú lắc người và tay dễ dàng. Anh đang vạch kế hoạch hành động thì khoảng cách giữa hai xe rút ngắn hơn nữa. Anh hình dung gã tài xế địch thủ sẽ cố thoát thân vào một đường nhánh nếu có cơ hội. Vì thế khi rẽ vào khúc quanh và không nhìn thấy ánh đèn trước mặt, phản ứng bình thường của Bond là nhấn ga tăng tốc và khi nhìn thấy cột quảng cáo Michelin thì chuẩn bị đạp thắng.

Bond đang chạy khoảng 60 dặm một giờ khi tiếp cận khoảng tối đen vắt qua đầu đường bên phải, mà anh cho là bóng cây ven đường. Dù đúng thế cũng không kịp tự cứu nữa rồi. Đột nhiên xuất hiện một tấm thảm dày dính thép lấp lóe ngay dưới mạn phải xe. Thế rồi xe cán hẳn lên trên.

Bond đạp thắng một cách máy móc và gồng hết gân cốt giữ vững tay lái để chỉnh lại cú xoay gắt sang trái không thể tránh. Nhưng anh chỉ có thể kiểm soát trong một thoáng. Khi lớp cao su bị lột ra khỏi bánh xe bên phải và vành bánh cày trên mặt đường trong khoảnh khắc, chiếc xe nặng nề trượt sang bên kia đường với một tiếng rít khô khốc, va vào gờ trái, hất tung Bond từ trên ghế lái xuống sàn xe. Thế rồi nó xoay mũi về phía đường trên, từ tốn dựng đứng lên, hai bánh trước quay tít và ánh đèn mũi quét lên nền trời. Trong một giây ngắn ngủi dựng đứng trên bình xăng, chiếc Bentley có vẻ như một con bọ ngựa đang cào cào bầu trời. Rồi nó chậm chạp ngã ra sau và đổ vật, phát ra tiếng va đập vụn nát của thân và kính xe.

Trong phút yên lặng dính tai, bánh trước thoáng xào xạc rồi dừng lại trong tiếng rít.

Le Chiffre và hai gã đồng bọn chỉ cần bước ra vài mét từ nơi phục kích.

“Cát súng rồi lòi nó ra”, gã cộc cằn ra lệnh. “Tao sẽ bắn che cho tụi mày. Cẩn thận coi chừng nó. Tao không muốn có xác chết. Và gấp lên, sắp sáng rồi”.

Hai gã đàn ông quỳ xuống. Một trong hai thằng rút ra con dao dài, khoét một lớp vải bên hông mui chiếc Bentley rồi chụp lấy vai Bond. Anh đã ngất và bất động. Gã kia len vào giữa chiếc xe lật ngửa và gờ đường, cổ chui qua khung cửa xe vỡ nát. Gã gỡ chân của Bond kẹt giữa tay lái và chiếc mui vải, sau đó chúng lòi anh nhích dần ra khỏi cái lỗ trên mui xe.

Chúng toát mồ hôi, người đầy bụi bặm và dầu mỡ dơ bẩn khi đặt anh nằm xuống đường.

Gã cao gầy sờ ngực Bond rồi tát mạnh vào hai bên má anh. Bond cầu nhàu, bàn tay cử động. Gã cao gầy tát anh lần nữa.

“Đủ rồi”, Le Chiffre lên tiếng. “Trói tay nó lại rồi bỏ vào xe. Đây”. Gã ném một cuộn dây mềm cho đồng bọn. “Lục túi lấy đồ và đưa cho tao khẩu súng của nó. Biết đâu nó còn vũ khí khác nhưng chúng ta có thể lấy sau”.

Le Chiffre nhận những vật dụng do tên cao gầy đưa, nhét chúng cùng với khẩu Beretta của Bond vào túi áo rộng mà không kiểm tra. Gã bỏ hai tên đồng bọn ở lại, quay về xe. Nét mặt gã không lộ vẻ thỏa mãn hoặc kích động.

Dây thép mềm xiết vào cổ tay Bond gây đau đớn khiến anh hồi tỉnh. Toàn thân anh nhức nhối như thể bị đập bằng gậy gỗ. Nhưng khi bị giật đứng lên và xô đẩy về hướng con đường phụ nhỏ hẹp, nơi máy xe Citroen đã khởi động khê khàng, anh nhận thấy mình không bị gãy xương. Nhưng Bond không có cảm hứng nỗ lực tuyệt vọng để thoát thân, anh mặc cho chúng lôi vào ghế sau mà không chống cự.

Bond cảm thấy hoàn toàn chán nản và yếu ớt trong quyết tâm cũng như thể xác. Anh đã phải chịu đựng quá nhiều trong 24 giờ qua, giờ đây cú đánh sau cùng của địch thủ xem như cú kết thúc. Lần này không thể có phép lạ nữa. Không ai biết anh đang ở đâu và sẽ không ai nhớ đến anh cho đến sáng mai. Xác xe của Bond sẽ sớm được phát hiện nhưng sẽ phải mất hàng giờ để lần ra sở hữu chủ là anh.

Còn Vesper nữa. Bond nhìn sang bên phải, qua gã gầy đang dựa ngửa, mắt nhắm tịt. Phản ứng đầu tiên của anh là một phản ứng chế nhạo. Đứa con gái khờ khạo chết tiệt bị trói gô như gà, vấy kéo qua đầu như thể toàn bộ hình ảnh này là một mảnh giẻ rách ký túc xá. Nhưng rồi anh cảm thấy tiếc cho cô ta. Đôi chân trần của cô ta quá ngây thơ và thiếu tự vệ biết bao.

“Vesper”, Bond thì thào.

Không có câu trả lời từ cái đồng thù lù trong góc và đột nhiên Bond có cảm giác ớn lạnh. Nhưng rồi cô gái khê cựa quậy.

Cùng lúc đó, gã đồng bọn cao gầy giáng một quả dâm vào phía trên tim của Bond.

“Im”.

Bond gập người xuống vì đau và để che chắn một đòn đánh nữa, chỉ để nhận lãnh một cú đâm vào gáy khiến anh lại cong người, hơi thở rít lên qua hàm răng.

Gã gầy đã dùng cạnh bàn tay chặt Bond một nhát rất chuyên nghiệp. Có điều gì đó khá chết người về tính chính xác và không cần nỗ lực của gã. Bây giờ gã sát thủ đã lại dựa ngửa ra sau và nhắm mắt. Gã là một kẻ khiến người khác phải sợ, một đứa ác độc. Bond hy vọng sẽ có cơ hội giết được gã.

Đột nhiên ngăn hành lý trên xe bị mở tung rồi có tiếng va đập loảng xoảng. Bond đoán chúng đang chờ gã thứ ba thu hồi tấm thảm dính. Anh giả định đó là bản mô phỏng thứ vũ khí gắn dính được lực lượng Kháng Chiến dùng để chống lại xe của lính Đức.

Một lần nữa Bond ngẫm nghĩ về năng lực của bọn người này và mức tinh xảo của thứ thiết bị mà chúng sử dụng. Liệu M có đánh giá thấp tài xoay xở của chúng không? Anh cố nén nỗi thèm khát đồ tộ cho London. Lẽ ra chính anh phải biết. Lẽ ra anh phải cảnh giác trước những dấu hiệu lật vạt và có các biện pháp vô cùng thận trọng hơn. Bond cảm thấy tuyệt vọng khi nghĩ đến cảnh tượng bản thân ngồi nốc champagne tại Roi Galant trong lúc kẻ địch bận rộn chuẩn bị đòn đánh trả. Anh nguyên rửa bản thân, nguyên rửa thói ngạo mạn xui khiến anh an tâm đã thắng cuộc và kẻ thù đang chạy trốn.

Le Chiffre không hé răng nói nửa lời trong suốt thời gian đó. Ngay sau khi ngăn để hành lý được đóng lại, gã thứ ba, kẻ mà Bond nhận diện lập tức, leo vào bên cạnh anh; và Le Chiffre hùng hổ lùi xe trở ra đường chính. Sau đó gã tổng ga lao qua cổng, nhanh chóng phóng 70 dặm một giờ xuống dưới bờ biển.

Lúc này trời đã sáng - Bond đoán khoảng 5 giờ và nghĩ còn một hoặc hai dặm nữa là đến nơi rẽ vào biệt thự của Le Chiffre. Anh đã không ngờ chúng sẽ bắt Vesper đến đó. Giờ đây khi nhận ra Vesper chỉ là con tép thả để câu mồi to hơn, toàn bộ bức tranh trở nên rõ ràng.

Một bức tranh cực kỳ khó chịu. Lần đầu tiên kể từ khi bị bắt, nỗi sợ ập đến, len lỏi vào cột sống của Bond.

Mười phút sau chiếc Citroen lắc lư sang trái, chạy thêm vài trăm mét trên đoạn đường phụ bị cỏ mọc lẩn át một phần rồi chui giữa hai cột nhà tô vữa xiêu vẹo, lọt vào trong một cái sân trước nhếch nhác, chung

quanh có tường cao. Họ dừng lại trước một cánh cửa trắng đã bong sơn. Phía trên ổ chuông nhấn rỉ sét trên khung cửa có hàng chữ bằng chì trên đế gỗ đề “Les Noctambules”, bên dưới là “Xin bấm chuông”.

Từ những gì có thể nhận xét về mặt tiền xi-măng, Bond thấy ngôi biệt thự này mang phong cách kiến trúc tiêu biểu của miền duyên hải Pháp. Anh có thể hình dung những con nhặng xanh đã chết bị vôi vàng hốt đi để cho thuê vào mùa hè, những căn phòng hồi hám được văn phòng địa ốc ở Royale gửi một bà quét dọn đến làm thông thoáng sơ sài. Năm năm một lần, những căn phòng và phần bằng gỗ bên ngoài lại được phết lên một lớp vôi, và chỉ vài tuần sau căn biệt thự sẽ phô diễn một bộ mặt tươi tắn với thể giới. Sau đó mùa đông sẽ ra tay, rồi đến những con nhặng bị nhốt kín và tòa nhà lại nhanh chóng khoác bộ mặt hoang phế.

Nhưng, Bond nghĩ, tình trạng đó sẽ có lợi đáng kể cho ý đồ của Le Chiffre sáng hôm ấy, nếu anh giả định đúng điều sắp xảy ra. Họ không đi qua một ngôi nhà nào từ khi anh bị bắt, và theo những gì tìm hiểu được từ hôm trước, anh biết rằng chỉ có một nông trại lạc lõng nhiều dặm về hướng Nam.

Khi bị gã cao gầy lừa ra khỏi xe bằng một cú khuỷu tay hích mạnh vào sườn, Bond biết Le Chiffre có thể giam giữ cả hai cho một mình gã, không bị quấy rầy trong nhiều giờ. Một lần nữa anh lại nổi da gà.

Le Chiffre lấy chìa khóa mở cửa và mất dạng vào bên trong. Vesper, đáng vẻ khiếm nhã không ngờ, bị đẩy vào sau Bond cùng một tràng tiếng Pháp thô tục thốt ra bởi gã mà anh biết tên là “người Corse”. Bond đi theo, không cho gã cao gầy có cơ hội xô đẩy anh.

Chìa khóa cửa trước xoay trong ổ.

Le Chiffre đang đứng ở bậc cửa một căn phòng bên phải. Gã im lặng ngoắc ngón tay khều khào như chân nhện gọi Bond ra về triệu tập.

Vesper được đưa xuống một lối đi về phía sau nhà. Đột ngột Bond quyết định.

Bằng một cú đá ngược ra sau dữ dội vào ống quyển khiến gã cao gầy rít lên vì đau, Bond phóng xuống lối đi theo sau Vesper. Chỉ có đôi bàn chân làm vũ khí, trong đầu anh không có kế hoạch nào ngoại trừ gây thương tích tối đa cho hai gã sát thủ, và có thể trao đổi vài lời gắp gáp với cô gái. Không có kế hoạch khả thi nào khác. Anh chỉ muốn bảo cô đừng đầu hàng.

Trong lúc tên người Corse còn choáng váng, Bond xông vào và mũi giày phải của anh phóng một cú đá bay thẳng vào bụng dưới của gã.

Nhanh như chớp, gã người Corse ngã người ra sau, va vào bức tường trên lối đi. Và khi mũi giày sượt qua hông, gã rất nhanh nhẹn, tuy có phần thận trọng, vung tay chụp mũi giày của Bond, vặn mạnh.

Hoàn toàn mất thăng bằng, bàn chân còn lại của Bond hẫng lên khỏi mặt đất. Thân mình anh xoay trên không, và vì còn đà phóng tới trước, Bond văng sang bên rồi rơi xuống sàn nhà.

Trong thoáng chốc, Bond nằm dài, hoàn toàn ngạt thở. Thế rồi gã cao gầy tiến đến, nắm cổ áo lôi anh đứng lên dựa vào tường. Trong tay gã là một khẩu súng. Gã nhìn vào mắt Bond vẻ dò hỏi. Sau đó gã thông thả cúi xuống và quật nòng súng một cách ác hiểm vào ống quyển của Bond. Anh rên lên, quỳ sụm xuống.

“Nếu giở trò lần nữa sẽ đến lượt hàm răng của mày”, gã cao gầy đe dọa bằng một thứ tiếng Pháp tồi.

Một cánh cửa đóng sầm. Vesper và gã người Corse đã biến mất. Bond quay đầu sang bên phải. Le Chiffre đã đi trước vài bước trên lối vào. Gã giơ ngón tay lên ngoắc lần nữa. Sau đó là lần đầu tiên gã mở miệng nói.

“Đến đây, anh bạn thân mến. Chúng ta đang chờ thời điểm của chúng ta”.

Le Chiffre nói tiếng Anh không có âm sắc. Giọng gã thấp, nhẹ nhàng và khoan thai. Gã không lộ vẻ xúc cảm. Cứ như gã là một bác sĩ gọi bệnh nhân kế tiếp trong phòng đợi, một bệnh nhân cuồng loạn đã yếu ớt bày tỏ bất đồng với y tá.

Một lần nữa Bond lại cảm thấy nhỏ nhoi và bất lực. Không ai ngoại trừ một cao thủ judo có thể khuất phục anh với sự tiết kiệm, không ồn ào của gã người Corse. Mức chính xác lạnh lùng mà gã cao gầy đáp trả anh cũng khoan thai, thậm chí nghệ thuật không kém.

Gần như ngoan ngoãn, Bond bước trở xuống lối đi. Anh không bị tổn hại gì trừ một ít vết bầm để phô bày hành vi vùng vẫy về khi chống đối những con người này.

Khi đi trước gã cao gầy bước qua bậc cửa, Bond biết mình đã dứt khoát và tuyệt đối nằm trong tay của chúng.

17. Sòng Bạc Hoàng Gia - Chương 17

“Cậu bé thân mến của tôi”

Đây là một căn phòng rộng, trần trụi, bày biện sơ sài theo phong cách “tân nghệ thuật” Pháp rẻ tiền. Thật khó mà nói nó được dự định làm phòng khách hay phòng ăn, bởi cái tủ gương mỏng manh trưng bày một đĩa đựng trái cây bằng sứ men rạn, cùng hai cây nến bằng gỗ sơn đã choán gần trọn bức tường đối diện cửa vào, mâu thuẫn với bộ ghế sofa màu hồng phai đặt bên kia phòng.

Không có bàn ở giữa phòng bên dưới bóng đèn trần bằng alabasterine, chỉ một mảnh thảm vuông nhỏ ố bẩn, trang trí theo trường phái tương lai bằng những màu nâu đối chọi.

Bên cửa sổ là một cái ghế đáng vẻ không thích hợp, giống như ngai vàng bằng gỗ sồi chạm trổ, có nệm bọc nhung đỏ; một cái bàn thấp, trên bàn có một bình đựng nước đã cạn và hai cái ly; một ghế nệm cùng một ghế tre ống không nệm.

Những tấm sáo Venetian khép một nửa che tầm mắt nhìn từ cửa sổ nhưng lại ném những vệt sáng ban mai lên một số đồ đạc, lên một phần bức tường dán giấy hoa màu sáng và ván nền nhà có những vết nâu.

“Cái đó rất tuyệt”, gã nói với tên cao gầy. “Chuẩn bị nó nhanh lên. Nếu kháng cự, chỉ dể thương một chút thôi”.

Le Chiffre quay sang Bond. Trên khuôn mặt to bè không có nét biểu hiện, cặp mắt tròn thờ ơ. “Cởi quần áo ra. Cứ mỗi cố gắng chống cự, Basil sẽ bẻ gãy một ngón tay của mày. Bọn tao là những người nghiêm chỉnh, sức khỏe của mày không phải là mối quan tâm của bọn tao. Mày được sống hay phải chết tùy thuộc vào kết quả cuộc nói chuyện sắp đến”.

Gã phác tay ra hiệu cho tên cao gầy và rời khỏi phòng.

Hành động đầu tiên của gã cao gầy là một hành động kỳ lạ. Gã bật con dao găm đã sử dụng trên mui xe của Bond, lấy chiếc ghế nệm nhỏ, và với một cử chỉ lệ làng cắt đứt mặt ghế tre của nó.

Sau đó gã trở lại với Bond, gài con dao còn mở lưỡi vào túi áo của gã như một cây bút mực. Gã xoay Bond quay ra ánh sáng, tháo dây trói ở cổ tay anh. Rồi gã lệ làng đứng sang một bên và con dao lại nằm trong bàn tay phải của gã.

“Nhanh lên”.

Bond đứng chà xát cổ tay sưng phồng cửa mình, tự tranh luận với bản thân có thể mất bao nhiêu thời gian nếu kháng cự. Anh chỉ trì hoãn được một thoáng. Bằng một bước nhanh và cú quét bàn tay trái còn rảnh, tên cao gầy đã nắm được cổ áo dạ hội của Bond và kéo xuống, ghim chặt tay Bond ra sau. Bond tung ngón đòn truyền thông chống lại thể nắm giữ cũ kỹ này bằng cách quỳ một gối xuống; nhưng khi anh khụy xuống thì gã kia cũng khụy xuống theo, đồng thời vòng tay dao đưa xuống sau lưng anh. Bond cảm nhận được sống dao lướt xuống cột sống của anh. Có tiếng rít của lưỡi dao xuyên qua vải và tay anh đột nhiên được tự do khi hai nửa áo khoác tuột ra phía trước.

Anh nguyên rủa và đứng dậy. Tên cao gầy đã trở lại tư thế trước, lưỡi dao lại sẵn sàng trong bàn tay thoải mái của gã. Bond để cho hai nửa của chiếc áo dạ hội rơi từ tay anh xuống sàn nhà.

“Làm đi”, gã cao gầy ra lệnh, sắc mặt thoảng vẻ nôn nóng.

Bond nhìn vào mắt gã rồi bắt đầu cởi áo.

Le Chiffre đã lặng lẽ trở vào phòng. Gã đem theo một cái bình tỏa mùi cà phê, đặt lên mặt bàn nhỏ gần cửa sổ. Gã cũng đặt bên cạnh bình hai vật thô kệch khác - một cây chổi giữ thảm cán bằng tre xoắn dài khoảng gần 1 mét và một con dao chặt thịt.

Gã thoải mái ngồi vào cái ghế giống ngai vàng và rót cà phê vào một trong những cái ly. Bằng một bàn chân, Le Chiffre khều chiếc ghế nhỏ mà mặt ngồi giờ đây là một khung gỗ tròn trống rỗng, đưa ra phía trước đến khi nó nằm ngay trước mặt gã.

Bond khỏa thân đứng giữa phòng, các vết bầm thâm tím phô bày trên làn da trắng, sắc diện như một chiếc mặt nạ xám chứa đựng nỗi kiệt sức và sự hiểu biết về những gì sắp đến.

“Ngồi xuống đó”. Le Chiffre gạt đầu ra hiệu chỉ chiếc ghế trước mặt gã.

Bond bước đến và ngồi xuống.

Tên cao gầy lấy ra một sợi dây mềm, trói cổ tay Bond vào tay ghế và mắt cá vào chân ghế. Gã luồn một sợi dây vắt qua ngực vào dưới nách Bond, xuyên qua lưng ghế. Gã không phạm sai sót với các gút dây, không để thừa bất cứ đầu mối nào. Tất cả đều thắt chặt vào da thịt anh. Các chân ghế cách xa nhau khiến Bond thậm chí không thể lúc lắc.

Anh đã hoàn toàn là tù nhân, lơ lửng và bất lực, không thể tự vệ.

Mông và phần thân dưới của Bond thò ra dưới mặt chiếc ghế nhỏ về phía sàn nhà.

Le Chiffre gạt đầu với tên cao gầy, gã này lặng lẽ ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

Trên bàn có một gói thuốc hiệu Gauloises và hộp quẹt. Le Chiffre đốt một điếu thuốc, nốc một miệng đầy cà phê. Sau đó gã nhặt cây chổi giữ thảm lên, đặt cán tre trên đầu gối và để cho phần lưỡi hình ba lá phẳng nằm trên sàn nhà ngay dưới ghế của Bond.

Gã chăm chú nhìn vào mắt Bond, gần như là âu yếm. Thế rồi cổ tay gã đột ngột vung ra trên đầu gối.

Hiệu quả thật sững sốt.

Toàn thân Bond uốn cong trong cơn co thắt ngoài ý muốn. Nét mặt anh rúm rỏ, hét không ra tiếng, môi bị kéo giật hở răng. Cùng lúc ấy đầu anh bật ngửa ra sau, gân cổ căng lên. Trong thoáng chốc, các bắp thịt nổi lên từng khối cục khắp người, ngón chân và ngón tay quắp chặt đến khi đổi màu trắng bệch. Rồi thân mình Bond nhũn xuống, mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên lớp da. Anh thốt ra một tiếng rên.

Le Chiffre chờ anh mở mắt.

“Thấy chưa, cậu bé?” Gã toét miệng cười khê. “Tình thế bây giờ khá rõ rồi chứ?”

Một giọt mồ hôi rơi từ cằm xuống bộ ngực trần trụi của Bond.

“Bây giờ chúng ta bàn công việc để xem có thể kết thúc sớm đến đâu chuyện bát nháo xúi quẩy này do chú em tự dẫn xác vào”. Le Chiffre vui vẻ bập thuốc lá và đập nhẹ một cú cảnh cáo dưới mặt ghế của Bond bằng cái dụng cụ kỳ quái và rùng rợn của gã.

“Chú bé của ta này” - Le Chiffre nói năng như một ông bố - “trò chơi Da Đỏ đã kết thúc, gần kết thúc rồi. Chú em đã rủ ro sẩy chân vào trò chơi của người lớn, và chú em đã thấy đó là một trải nghiệm đau đớn. Chú em ạ, chú đã không được trang bị để đánh bạc với người trưởng thành; mụ vú em của chú ở London quả là đại đột khi sai chú em đem xẻng và xô xúc cát đến đây. Đại đột thật đấy và khá xui xẻo cho chú em”.

“Nhưng thôi, chúng ta nên ngưng nói giỡn, hỡi anh chàng thân mến, mặc dù ta biết chú em sẽ rất thích đi theo ta trong việc phát triển câu chuyện cảnh giác nhỏ đầy vui nhộn này”.

Đột ngột Le Chiffre bỏ giọng điệu bốn cột và gay gắt nhìn Bond, vẻ hiểm độc.

“Tiền đâu?”

Ánh mắt đỏ ngầu của Bond trống rỗng nhìn trả lại.

Một cú xoay cổ tay nữa và một lần nữa toàn thân Bond quằn quại, méo mó.

Le Chiffre chờ đến khi quả tim bị tra tấn giảm nhọc nhằn bơm máu và đôi mắt lơ lơ mở ra.

“Có lẽ tao phải giải thích”, Le Chiffre nói. “Tao có ý định tiếp tục tấn công những phần nhạy cảm trên người mày cho đến khi mày trả lời câu hỏi của tao. Tao không có lòng thương hại và sẽ không có thông cảm. Không có ai để dằn dặt cuộc giải cứu vào phút chót, và không có khả năng trốn thoát cho mày. Ở đây không phải là chuyện phiêu lưu lãng mạn, trong đó kẻ ác rốt cuộc bị tiêu diệt, người anh hùng được thưởng huy chương và cưới cô gái. Rủi thay những trò này không xảy ra trong đời thật. Nếu tiếp tục cứng đầu, mày sẽ bị tra tấn đến mức phát điên, sau đó con nhỏ sẽ được đưa vào đây và bọn tao sẽ hành hạ nó trước mắt mày. Nếu vẫn chưa đủ, cả hai đứa mày sẽ bị giết một cách đau đớn, còn tao thì miễn cưỡng bỏ lại xác bọn mày và chuồn ra nước ngoài, về lại ngôi nhà êm ấm đang chờ tao. Ở đó tao sẽ có một sự nghiệp hữu ích và có lợi nhuận, sẽ sống đến tuổi già chín chắn và bình an trong lòng một gia đình mà chắc chắn tao sẽ tạo dựng. Vậy mày thấy đây, chú bé thân mến, tao không mất gì cả. Nếu mày giao tiền cho tao thì tốt. Nếu không tao sẽ nhún vai và lên đường thôi”.

Gã ngừng nói, cổ tay khẽ nhấc lên trên đầu gối. Da thịt Bond rúm lại khi bề mặt cây chổi chạm vào anh.

“Nhưng này, anh bạn thân mến, mày chỉ có thể hy vọng tao sẽ tha hành hạ đau đớn thêm và tha mạng cho mày. Không có hy vọng nào khác ngoài điều đó. Tuyệt đối không”.

“Sao?”

Bond nhắm mắt lại chờ cơn đau. Anh biết lúc bắt đầu bị tra tấn là lúc tệ hại nhất. Cơn đau có đường biểu diễn hình parabol. Cường độ tăng lên cực đại, rồi khi dây thần kinh sẽ trở ra và phản ứng càng lúc càng kém cho đến khi bất tỉnh và chết. Tất cả những gì anh có thể làm là cầu nguyện cho cực đại này, cầu nguyện cho tinh thần anh sẽ chịu đựng lâu như thế, và rồi chấp nhận chuyển thả dốc dài vào bóng tối cuối cùng.

Bond từng được các đồng nghiệp sống sót sau những cuộc tra tấn của người Đức và Nhật kể rằng gần đến giây phút cuối, có một giai đoạn ảm áp và suy nhược đem lại một thứ “hoàng hôn” tình dục; lúc ấy cơn đau trở thành khoái cảm, nỗi sợ bị tra tấn hóa thành một thứ đam mê khổ dâm. Anh hiểu rằng đây là bài thử thách ý chí tối cao để tránh lộ ra tình trạng say đòn. Lập tức anh ngờ rằng, hoặc chúng sẽ hạ sát nạn nhân ngay để khỏi phải cố gắng thêm một cách vô ích, hoặc bỏ mặc cho anh hồi sức đủ để dây thần kinh trở lại phía bên kia đường biểu diễn parabol. Sau đó chúng sẽ lại bắt đầu ra tay.

Bond hé mắt nhìn.

Le Chiffre chỉ chờ có thế, và như một con rắn đuôi chuông, cái dụng cụ bằng tre nẩy bật từ sàn lên. Nó quật liên tục đến mức Bond phải gào thét, thân mình co giật trên ghế như một con rối.

Le Chiffre chỉ ngừng tay khi những cơn co giật của Bond có dấu hiệu đỡ dần. Gã ngồi yên một lúc, nhắm nháp cà phê và khẽ cau mày như bác sĩ giải phẫu quan sát điện tâm đồ trong một cuộc phẫu thuật khó khăn.

Khi mất Bond chấp chới rồi mở ra, gã lại nói với anh nhưng giờ đây thoáng vẻ mất kiên nhẫn.

“Bọn tao biết số tiền ở đâu đó trong phòng mày”, gã thốt ra. “Mày đã rút chi phiếu gửi 40 triệu franc tiền mặt. Tao còn biết mày trở về khách sạn để cất giấu”.

Trong thoáng chốc, Bond tự hỏi sao gã dám quả quyết như thế.

“Ngay sau khi mày đi khỏi để xuống hộp đêm”, Le Chiffre tiếp tục nói, “phòng mày đã bị bốn người trong bọn tao lục soát”.

Hắn vợ chồng Muntz đã tiếp tay, Bond nghĩ.

“Bọn tao tìm được rất nhiều ở những nơi cất giấu ấu trĩ. Cái phao trong bồn cầu cung cấp một quyển mật mã nho nhỏ, và bọn tao phát hiện thêm một ít giấy của mày dán vào mặt sau ngăn kéo. Tất cả bàn ghế đã bị xé thành từng mảnh; quần áo, màn cửa và vải trải giường bị cắt nát. Từng centimet một trong phòng đều bị lục soát, tất cả đồ đạc bị dời chỗ. Thật rủi cho mày khi bọn tao không tìm ra tấm chi phiếu. Nếu tìm được, giờ này mày đã chần ìm nệm ấm trên giường; có lẽ cùng với cô Lynd xinh đẹp kia thay vì chuyện này”. Gã quất cây chổi lên.

Qua làn sương đau đớn màu đỏ, Bond nghĩ về Vesper. Anh có thể hình dung cô gái đang bị hai thằng sát thủ sử dụng như thế nào. Chúng sẽ khai thác cô gái tối đa trước khi gửi đến cho Le Chiffre. Anh nghĩ đến cặp môi dày ướt nhẹp của gã người Corse và tính chất tàn bạo khoan thai của tên cao gầy. Tội nghiệp cô nhóc bị lôi kéo vào chuyện này. Tội nghiệp con thú nhỏ.

Le Chiffre lại đang nói nữa.

“Tra tấn là một điều tồi tệ”, gã vừa nói vừa hít một hơi thuốc, “nhưng là một vấn đề đơn giản đối với người tra tấn, đặc biệt khi bệnh nhân” - gã mỉm cười trước từ ngữ - “là đàn ông. Chú mày biết không, Bond thân mến của ta, với một tên đàn ông, quả là không cần thiết đáp ứng sự tinh vi. Với dụng cụ đơn giản này, hoặc với hầu hết bất kỳ vật nào khác, người ta có thể gây đau đớn tối đa hoặc đủ mức cần thiết cho một con người. Chớ tin những gì chú mày đọc trong tiểu thuyết hoặc sách viết về chiến tranh. Không gì tệ hại hơn. Nó không chỉ là sự đau đớn trực tiếp, mà còn là ý nghĩ rằng nhân cách của chú mày đang bị dần dần tiêu diệt. Và rằng đến phút cuối cùng, nếu không khuất phục, chú mày sẽ không còn là đàn ông nữa”.

“Bond thân mến, đó là một ý nghĩ khủng khiếp và đáng buồn - một chuỗi dài đau đớn cho thể xác và cũng là cho tâm trí. Và sau đó là khoảnh khắc gào thét cuối cùng khi chú mày van xin được tao kết liễu. Tất cả những điều đó không thể tránh được, trừ khi mày nói cho tao biết nơi giấu tiền”.

Le Chiffre rót thêm cà phê vào ly và uống cạn, để lại những vệt nâu ở khóe mép.

Môi của Bond mấp máy. Anh đang cố nói điều gì đó. Sau cùng anh thốt ra được trong tiếng rên khàn đục - “Nước”. Bond nói và thè lưỡi khuấy ngang qua đôi môi khô khốc.

“Tất nhiên, chú em. Tao vô ý quá đi mất!” Le Chiffre rót một ít cà phê vào ly kia. Mồ hôi rơi xuống sàn thành một vòng quanh ghế Bond đang ngồi.

“Chắc chắn bọn tao phải bôi trơn lưỡi của mày chứ”.

Le Chiffre đặt cán chổi giữ thảm xuống sàn nhà giữa đôi chân dày mỡ, đứng dậy. Gã vòng ra sau ghế của Bond, nắm một mớ tóc ướt đầm và giật ngược đầu Bond ra sau. Gã đổ từng ngụm nhỏ cà phê vào họng Bond để anh không bị sặc. Sau đó gã buông tay khiến đầu Bond gục xuống ngực trở lại. Gã quay về ghế của mình và nhặt cái chổi giữ thảm lên.

Bond ngẩng đầu lên nói, giọng khàn đặc.

“Tiền không tốt cho mày” Giọng anh vỡ ra, khó nhọc. “Cảnh sát sẽ lần ra dấu vết”.

Kiệt sức vì cố gắng, đầu Bond lại gục xuống. Anh cường điệu mức độ suy sụp thể chất một chút, nhưng chỉ một chút thôi. Bất cứ điều gì để trì hoãn thời gian, bất cứ điều gì để trì hoãn cơn đau cháy bỏng tiếp theo.

“A, anh bạn thân mến, tao đã quên nói với mày”, Le Chiffre mỉm cười hung ác. “Chúng ta gặp nhau sau ván bài nhỏ ở sòng bạc và chú mày hào hiệp đến mức đồng ý chơi một ván nữa giữa hai chúng ta. Một cử chỉ ga-lăng. Tiêu biểu quý tộc Anh”.

“Rủi thay chú mày thua, điều đó làm chú mày tức tối đến mức quyết định rời khỏi Royale ngay tức thì để đi tới một nơi vô định. Đúng như bản chất quý tộc, chú mày đã tử tế viết giấy giải thích tình huống để tao không gặp khó khăn khi rút tiền của chú mày. Mày thấy đấy, chú em thân mến, tất cả đã được tính toán và mày không cần phải sợ cho tao”. Gã khúc khích cười nhạt.

“Bây giờ chúng ta tiếp tục chứ? Tao có đủ thời giờ, và thú thật là tao khá quan tâm muốn xem một con người có thể chịu đựng hình thức - ừm, động viên này được bao lâu”. Gã khua lạch cạch cái chổi tre trên sàn nhà.

Thọ đây, Bond nghĩ với nỗi thất vọng cuối cùng. “Nơi vô định” sẽ là dưới mặt đất hoặc mặt biển, hay có lẽ đơn giản hơn là dưới gầm chiếc xe Bentley vỡ nát. À, nếu phải chết, nên cố gắng chết theo cách khó chịu. Anh không hy vọng Mathis hoặc Leiter đến kịp nhưng ít nhất cũng có cơ hội để họ tóm được Le Chiffre trước khi gã bỏ trốn. Chắc chắn đã qua 7 giờ. Giờ đây có lẽ cái xe đã được tìm thấy.

Đây là một lựa chọn tàn khốc, nhưng Le Chiffre càng kéo dài cuộc tra tấn thì anh càng có cơ hội được trả thù.

Bond ngẩng đầu nhìn vào mắt Le Chiffre.

Màu trắng sứ của tròng trắng giờ đây có những gân máu. Nhìn chúng như hai quả nho đen nhúng vào máu. Phần còn lại của khuôn mặt rộng nhuộm sắc vàng, ngoại trừ một túm lông chồm màu đen che lớp da ướt. Những vết cà phê đen ở hai bên mép tạo thành nét mỉm cười giả tạo, và toàn bộ khuôn mặt bị ánh sáng vạch những đường kẻ qua bức màn cửa.

“Không”, Bond dứt khoát thốt lên, “... mày”.

Le Chiffre cầu nhàu và bắt đầu ra tay trong cơn thịnh nộ hung bạo. Đôi khi gã gầm lên như một loài thú hoang.

Sau 10 phút, Bond đã bất tỉnh, lạnh thay.

Le Chiffre dừng lại tức thì. Gã dùng bàn tay còn rỗi xoa tròn trên mặt chùi mồ hôi, rồi nhìn đồng hồ và có vẻ quyết định.

Gã đứng lên, ra sau lưng cái cơ thể bất động, máu nhỏ giọt. Không có sắc hồng trên mặt Bond hoặc bất cứ nơi nào ở phần thân trên eo lưng. Mảng da trên tim thoắtïng phập phồng, nếu không hẳn anh đã chết.

Le Chiffre nắm tai Bond, cay nghiệt vặn chúng. Rồi gã cúi xuống tát mạnh vào má anh nhiều lần. Đầu Bond ngoẹo từ bên này sang bên kia theo mỗi cú đánh. Hơi thở của anh dần dần sâu hơn. Một tiếng rên động vật phát ra từ cái miệng thè lè lưỡi.

Le Chiffre lấy ly cà phê, đổ một ít vào miệng và hất phần còn lại vào mặt Bond. Mắt Bond chậm chạp mở ra.

Le Chiffre quay trở lại ghế và chờ đợi. Gã đốt một điếu thuốc, ngắm nghía vũng máu vương vãi trên sàn nhà, dưới cái thân xác bất động trước mặt.

Bond lại rên rỉ một cách đáng thương. Đây là một thứ âm thanh dã man. Mắt anh mở to, lơ mơ nhìn kẻ tra tấn mình.

Le Chiffre lên tiếng.

“Đủ rồi, Bond. Giờ đây bọn tao sẽ kết thúc với mày. Mày hiểu không? Không giết mày nhưng kết thúc với mày. Bọn tao sẽ đưa con nhỏ vào đây để xem có moi được gì từ tàn tích còn lại của hai đứa mày”.

Gã tiến về phía bàn.

“Chào từ biệt nó đi, Bond”.

18. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 18

Một bộ mặt như đá

Thật tuyệt vời được nghe giọng nói thứ ba. Nghi lễ trong giờ chỉ đòi hỏi một cuộc đối thoại tay đôi trước âm thanh tra tấn rùng rợn. Ý thức mờ đục của Bond hầu như không nhận ra. Rồi đột nhiên anh hồi tỉnh nửa phần. Anh phát hiện mình lại thấy và nghe được. Anh có thể nghe được sự yên lặng đầy chết chóc sau giọng nói lặng lẽ phát ra từ bậc cửa. Anh có thể thấy đầu Le Chiffre chậm chạp ngược lên và nét sững sờ vô hồn, vẻ ngạc nhiên ngây thơ dần dà nhường chỗ cho nỗi sợ.

“Dừng lại”, giọng nói cất lên, lặng lẽ.

Bond nghe tiếng bước chân chậm rãi đến gần sau lưng ghế của anh.

“Bỏ xuống”, giọng nói tiếp tục.

Bond thấy bàn tay của Le Chiffre ngoan ngoãn mở ra, con dao rơi loảng xoảng xuống sàn nhà.

Bond cố gắng đọc trên nét mặt gã những gì đang xảy ra sau lưng anh, nhưng tất cả những gì anh thấy là sự khó hiểu và nỗi kinh hoàng tăm tối. Miệng Le Chiffre hoạt động nhưng chỉ có một tiếng “íc” chói tai phát ra. Cặp má nặng nề của gã run rẩy như thể đang cố thu thập đủ nước bọt trong miệng để nói điều gì đó, hỏi điều gì đó. Bàn tay của gã run lẩy bẩy trong lòng. Một bàn tay thoáng cử động đưa về túi quần nhưng ngay tức thì bỏ xuống. Cặp mắt tròn xoe trên trố đã sụp xuống trong tích tắc và Bond đoán một khẩu súng đang chĩa vào gã.

Một khoảnh khắc yên lặng bao trùm căn phòng.

“SMERSH”.

Từ ngữ phát ra gần như đồng thời với tiếng thở dài. Nó được nói ra với ngữ điệu đi xuống, như thể không còn gì khác để nói. Nó là câu giải thích cuối cùng. Từ ngữ sau cùng hết.

“Không”, Le Chiffre thốt lên. “Không, tôi...” Giọng gã nhỏ dần.

Có lẽ gã sắp giải thích, xin lỗi, nhưng cái gã nhìn thấy trên khuôn mặt người kia cho thấy là vô ích.

“Hai thằng tay em của mày. Cả hai đã chết. Mày là một thằng khùng, thằng ăn cắp và phản bội. Tao được Đất Đỏ cử sang đây để trừ khử mày. May cho mày là tao chỉ có đủ thời gian để bắn. Tao được chỉ thị nếu có thể, phải cho mày một cái chết đau đớn nhất. Bọn tao không thấy được kết cục của sự rắc rối do mày gây ra”.

Giọng nói ồm ồm ngừng lại. Không khí trong phòng yên lặng, ngoại trừ tiếng thở khò khè của Le Chiffre.

Nơi nào đó ngoài kia một con chim bắt đầu cất tiếng hót, và có những tiếng động nhỏ khác của vùng quê đang tỉnh giấc. Mồ hôi trên mặt Le Chiffre sáng lấp lánh.

“Mày nhận tội chứ?”

Bond vật lộn với ý thức của mình. Anh nhìn xoáy mắt Le Chiffre, cố lắc đầu cho tỉnh táo nhưng hệ thần kinh đã tê dại. Không có tín hiệu nào truyền đến các bắp thịt. Bond chỉ có thể giữ tập trung vào khuôn mặt to tái xanh và cặp mắt lồi đối diện anh.

Một dòng nước bọt mỏng bò ra từ cái miệng há hốc, treo lủng lẳng dưới cằm.

“Vâng”, cái miệng nói.

Một tiếng “phụt” thanh gọn, không to hơn tiếng không khí thoát ra từ ống kem đánh răng. Không có tiếng động nào khác cả, và thỉnh thoảng Le Chiffre mọc thêm một con mắt khác, một con mắt thứ ba ngang hàng với hai mắt kia, đúng ngay vị trí cái mũi dày nhô ra bên dưới trán. Đó là một con mắt đen nhỏ, không có lông mi hoặc lông mày.

Trong một giây, ba con mắt nhìn ngang qua phòng, và rồi toàn bộ khuôn mặt dường như tuột đi và quỳ xuống bằng một đầu gối. Hai mắt ngoài ngược lên nhìn trần nhà. Thế rồi cái đầu nặng nề ngoẹo sang một bên, vai phải, và sau cùng toàn bộ thân trên gục xuống tay ghế dựa, như thể Le Chiffre sắp nôn mửa. Nhưng chỉ có một tiếng khua gót giày lách cách trên nền nhà, và sau đó không có cử động nào nữa.

Mặt lưng chiếc ghế cao thẳng nhiên nhìn qua xác chết trong tay dựa của nó.

Sau lưng Bond, thoáng có tiếng chuyển động. Một bàn tay xuất hiện từ phía sau, nắm lấy cằm anh và kéo quay lại.

Trong một thoáng, Bond ngược nhìn vào cặp mắt lấp lánh đằng sau một cái mặt nạ hẹp màu đen. Có ấn tượng của một khuôn mặt như đá dưới vành nón, cổ áo mackintosh màu nâu vàng. Anh không ghi nhận thêm được gì trước khi bị ấn đầu xuống lần nữa.

“May cho mày đây”, giọng nói cất lên. “Tao không được lệnh giết mày. Mạng sống của mày đã được cứu hai lần trong một ngày. Nhưng mày có thể báo cáo với tổ chức của mày rằng SMERSH chỉ khoan dung vì may mắn hoặc sai lầm. Trong trường hợp của mày, lần đầu mày được cứu thoát nhờ vận may, giờ đây là do sai lầm, bởi lẽ ra tao nên được lệnh giết bất cứ tên gián điệp ngoại quốc nào lằng xằng quanh quẩn phần bội này như ruồi bu phân chó.”

Nhưng tao sẽ để lại danh thiếp cho mày. Mày là tay cờ bạc. Mày đánh bạc. Có lẽ ngày nào đó mày sẽ chơi với một người của bọn tao. Cần phải biết mày là một tên gián điệp, đó là điều tốt đẹp”.

Có tiếng chân đi vòng ra sau vai phải của Bond. Có tiếng lưỡi dao bật mở kêu lách cách. Một cánh tay dưới lớp vải xám xuất hiện trong tầm nhìn của anh. Một bàn tay to, lông lá hiện ra từ cổ tay áo gài măng-sét màu trắng, lơ lửng đang cầm con dao nhỏ như bút máy. Mũi con dao vạch ba nhát nhanh thẳng. Nhát thứ tư giao cắt chúng tại điểm kết thúc, vừa khít khớp ngón tay. Máu trong khuôn cắt hình chữ “M” lộn ngược túa ra và bắt đầu chậm rãi nhỏ giọt xuống sàn.

Cơn đau không đáng kể so với những gì Bond đã chịu đựng nhưng đủ sức để chìm anh vào vô thức lần nữa.

Tiếng chân bước đi lặng lẽ ngang qua căn phòng. Cửa được nhẹ nhàng đóng lại.

Trong sự yên lặng, những âm thanh nhỏ vui tươi của ngày hè len lỏi vào trong phòng qua cửa sổ đóng kín. Cao trên bức tường bên trái lơ lửng hai đốm ánh sáng màu hồng. Chúng là những phản chiếu từ sàn nhà lên bởi những sọc nắng thẳng Sầu, phản chiếu lên từ hai vũng máu cách nhau vài chục centimet.

Ngày càng dài ra thì hai đốm màu hồng chậm rãi di chuyển dọc theo tường. Và chúng chậm rãi lan rộng hơn.

19. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 19

Căn lều màu trắng

Khi mơ thấy mình đang mơ là lúc người ta sắp tỉnh giấc.

Suốt hai ngày sau đó, James Bond thường trực ở trong trạng thái này mà không hồi tỉnh. Anh ngấm nhìn cuộc diễu hành của những giấc mơ đi qua mà không nỗ lực khuấy động trật tự của nó, mặc dù số nhiều rất kinh hoàng và tất cả đều đau đớn. Anh biết mình đang ở trên giường, rằng anh đang nằm ngửa không thể cử động. Và vào một trong những khoảnh khắc tranh tối tranh sáng, anh nghĩ có người chung quanh mình nhưng không cố gắng mở mắt ra và bước trở lại thế giới.

Bond cảm thấy an toàn hơn trong bóng tối, và anh đã ôm chặt nó vào lòng.

Vào sáng ngày thứ ba, một cơn ác mộng kinh khủng đã lay anh tỉnh dậy, run rẩy và ướt đầm mồ hôi. Có một bàn tay đặt trên trán mà anh liên kết với giấc mơ của mình. Anh gắng sức nhấc một cánh tay lên để tung cú đấm nghiêng vào chủ nhân bàn tay đó, thế nhưng tay anh bất động vì bị cột vào hai bên giường. Toàn thân anh bị trói bằng đai da, một thứ gì đó giống vải liệm trắng phủ từ ngực xuống chân và che khuất tầm nhìn đến chân giường. Anh quát to, thốt ra một tràng từ ngữ thô tục nhưng nỗ lực đó đã lấy đi tất cả sức lực, và lời lẽ nhỏ dần thành tiếng nức nở. Nước mắt cô đơn và tự thán ứa ra.

Một giọng nói phụ nữ cất lên, những ngôn từ dần dà thâm nhập vào tâm trí Bond. Dường như là một giọng nói tử tế; dần dà anh hiểu mình đang được an ủi, rằng đây là một người bạn, không phải kẻ thù. Bond khó lòng tin được điều này. Anh đã đoán chắc mình vẫn còn bị cầm tù, rằng cuộc tra tấn lại sắp bắt đầu. Anh cảm thấy đang được nhẹ nhàng lau mặt bằng một mảnh khăn mát tỏa mùi hoa oải hương, rồi chìm đắm trở lại vào những giấc mơ của mình.

Vài giờ sau, khi tỉnh lại lần nữa, tất cả những nỗi hãi hùng đã biến mất và Bond cảm thấy ấm áp, uể oải. Ánh nắng đang tràn vào căn phòng sáng sủa, âm thanh ngoài vườn vọng qua cửa sổ. Trên nền phía sau có tiếng những ngọn sóng nhỏ vỗ lên bờ. Khi quay đầu lại, Bond nghe tiếng sột soạt. Một nữ y tá đang ngồi bên gối của anh đứng dậy và hiện ra trong tầm nhìn. Một cô gái xinh xắn, vừa mỉm cười vừa bắt mạch cho anh.

“Vâng, rất mừng vì rốt cục anh đã tỉnh lại. Tôi chưa bao giờ nghe thứ ngôn ngữ khủng khiếp như thế trong đời”.

Bond mỉm cười đáp lại.

“Tôi đang ở đâu?” anh hỏi và ngạc nhiên khi nghe giọng nói của mình vững vàng, trong trẻo.

“Anh đang ở trong nhà nuôi dưỡng ở Royale; tôi được cử từ Anh sang đây để săn sóc. Chúng tôi có hai người và tôi là y tá Gibson. Bây giờ anh cứ nằm yên, tôi sẽ đi báo bác sĩ là anh đã tỉnh. Anh đã bất tỉnh từ lúc người ta đưa anh vào và chúng tôi rất lo”.

Bond nhắm mắt, thăm thẳm dò cơ thể. Con đau tệ hại nhất là ở cổ tay, mắt cá chân và bàn tay phải. Ở thân giữa thì không có cảm giác. Anh cho là đã được tiêm thuốc tê cục bộ. Phần thân thể còn lại nhứt nhối ngằm như bị đánh đập khắp người. Bond cảm nhận được sức ép của băng y tế ở khắp nơi, râu cổ và cảm chưa cạo đâm vào vải đắp. Từ cảm giác của những sợi râu, anh biết ít nhất đã ba ngày không cạo. Điều đó có nghĩa đã qua hai ngày kể từ buổi sáng bị tra tấn.

Bond đang chuẩn bị lựa ra những câu hỏi trong tâm trí thì cửa mở và bác sĩ bước vào, cô y tá nổi gót. Và ở phía sau là khuôn mặt thân mến của Mathis, một Mathis có nét lo lắng đằng sau nụ cười nở rộng. Anh ta đặt ngón tay lên môi ra hiệu, rón rén bước đến cửa sổ và ngồi xuống.

Bác sĩ, một người Pháp có khuôn mặt trẻ trung và thông minh, đã được tách ra khỏi bốn phận với Phòng Nhì để chăm sóc trường hợp của Bond. Anh ta đến đứng bên cạnh Bond, đặt tay lên trán anh trong lúc nhìn vào biểu đồ thân nhiệt treo sau giường.

Khi phát biểu, anh ta nói thẳng.

“Anh có rất nhiều thắc mắc, anh Bond thân mến”, vị bác sĩ nói bằng thứ tiếng Anh hoàn hảo, “và tôi có thể trả lời hầu hết. Tôi không muốn anh hao phí sức khỏe, vì thế tôi sẽ cho anh biết những điểm quan trọng nhất. Sau đó anh có thể ở bên ông Mathis vài phút, người muốn lấy một hoặc hai chi tiết từ anh Thật sự hãy còn quá sớm để nói chuyện, nhưng tôi muốn anh ổn định tâm trí để có thể tiến hành tác nghiệp chính hình cơ thể mà không gây nhiều phiền hà cho anh”.

Y tá Gibson kéo ghế cho vị bác sĩ rồi ra khỏi phòng.

“Anh đã ở đây khoảng hai ngày”, bác sĩ nói tiếp. “Xe của anh được một nông dân phát hiện trên đường đến chợ ở Royale. Ông ta đi báo cảnh sát. Sau một vài chậm trễ, ông Mathis nghe nói là xe của anh và lập tức đến Les Noctambules với người của mình. Họ tìm được anh và Le Chiffre, cả bạn anh nữa, cô Lynd. Cô gái không bị tổn thương, và theo lời cô ta thì không bị gạ gẫm. Cô ta kiệt sức vì bị sốc nhưng giờ đây đã hoàn toàn bình phục và ở tại khách sạn. Cô đã nhận chỉ thị từ London ở lại Royale dưới quyền anh đến khi anh đủ phục hồi để trở về Anh”.

“Hai tên giết thuê của Le Chiffre đã chết, mỗi tên bị giết bởi một viên 35 ly vào gáy. Vì trên mặt chúng không có nét biểu lộ, rõ ràng chúng không hề nhìn hoặc nghe thấy kẻ tấn công. Chúng được phát hiện ở cùng phòng với cô Lynd. Le Chiffre đã chết, bị bắn vào giữa hai mắt cũng bằng vũ khí tương tự. Anh chứng kiến gã chết phải không?”

“Phải”. Bond trả lời.

“Những vết thương của anh rất nặng nhưng mạng sống không bị nguy hiểm, mặc dù anh mất nhiều máu. Nếu mọi việc diễn tiến tốt đẹp, anh sẽ bình phục hoàn toàn, không có chức năng của bộ phận nào trong cơ thể bị tổn hại”. Vị bác sĩ mỉm cười, vẻ trầm trọng. “Nhưng tôi e rằng anh sẽ tiếp tục bị đau trong nhiều ngày, và nỗ lực của tôi là tạo cho anh sự thoải mái tối đa. Vì đã tỉnh lại, tay anh sẽ được tự do nhưng không được cử động thân thể; và khi ngủ, y tá đã có lệnh cột tay anh lại. Trên tất cả, việc nghỉ ngơi và lấy lại sức khỏe là rất quan trọng. Trước mắt anh đang phải chịu cơn sốc nặng nề về thể chất và tinh thần”. Bác sĩ ngừng lại. “Anh bị hành hạ trong bao lâu?”

“Khoảng một giờ”, Bond đáp.

“Quả là khác thường khi anh còn sống sót. Tôi chúc mừng anh. Rất ít người có thể chịu đựng được những gì anh đã trải qua. Có lẽ đó là chút an ủi. Như ông Mathis có thể nói với anh, tôi đã từng chữa trị một số bệnh nhân cũng chịu đựng hoàn cảnh tương tự, và không một ai qua khỏi như anh đã làm được”.

Vị bác sĩ nhìn Bond một lúc rồi gay gắt quay sang Mathis.

“Anh có 10 phút rồi buộc phải ra ngoài. Nếu để cho thân nhiệt bệnh nhân tăng lên, anh sẽ chịu trách nhiệm”.

Anh ta toét miệng cười với cả hai và rời khỏi phòng.

Mathis bước đến lấy ghế của bác sĩ.

“Một người tốt”, Bond nói. “Tôi thích anh ta”.

“Anh ấy gắn bó với Phòng”, Mathis đáp. “Anh ấy rất tốt. Ngày nào đó tôi sẽ kể về anh ấy. Anh ấy nghĩ anh là một nhân vật phi thường - tôi cũng thế”.

“Tuy nhiên chuyện đó có thể chờ. Như anh có thể hình dung, có nhiều điều phải làm rõ, mà tôi thì bị Paris thúc giục, và tất nhiên cả London. Thậm chí cả Washington qua trung gian anh bạn tốt Leiter của chúng ta. Ngẫu nhiên”, anh ta ngừng nói, “tôi nhận được thông điệp cá nhân của M. Đích thân ông ấy gọi điện thoại cho tôi. Ông ấy chỉ nhắn tôi nói với anh rằng ông ấy rất có ấn tượng. Tôi hỏi chỉ thế thôi sao, ông ấy trả lời: ‘Bảo cậu ấy rằng Kho Bạc thở phào nhẹ nhõm’. Rồi ông ấy gác máy”.

Bond toét miệng hài lòng. Điều khiến anh ấm lòng nhất là đích thân M gọi điện cho Mathis. Chuyện này hiếm khi xảy ra. Sự hiện hữu của M chưa bao giờ được xác nhận, nói gì đến danh tính con người. Anh có thể hình dung cử chỉ này hẳn là gây xôn xao trong tổ chức siêu tình báo ở London.

“Một người đàn ông cao gầy có một tay từ London đến đây cùng ngày chúng tôi tìm ra anh”, Mathis tiếp tục, vốn nhờ kinh nghiệm riêng biết rằng những chi tiết nhỏ nhặt này sẽ làm Bond hài lòng hơn bất cứ điều gì khác và thỏa mãn nhất, “ông ta sắp xếp các y tá và chăm sóc mọi việc. Thậm chí xe của anh cũng đang được sửa chữa. Có vẻ là sếp của Vesper. Ông ấy bỏ nhiều thời giờ bên cô ấy, đưa ra những chỉ thị nghiêm ngặt về việc chăm sóc anh”.

Trưởng trạm S., Bond nghĩ. Chắc chắn người ta đang trải thảm đỏ tiếp đãi anh.

“Bây giờ”, Mathis lên tiếng, “nói chuyện công việc. Ai đã giết Le Chiffre?”

“SMERSH”, Bond trả lời.

Mathis khê huýt gió.

“Chúa ơi”, anh ta kính cẩn nói. “Vây là họ đã theo dõi gã. Tên đó hình dáng ra sao?”

Bond vẫn tất giải thích những gì đã xảy ra đến thời điểm cái chết của Le Chiffre, lược bỏ tất cả trừ những chi tiết cốt yếu nhất. Anh phải cố gắng để thuật lại và vui mừng khi kể xong. Quay lại với cảnh tượng hải hùng đã gọi dậy toàn bộ cơn ác mộng; mồ hôi bắt đầu tuôn ra trên trán và cơn đau quặn phập phồng bắt đầu hoành hành trong người.

Mathis nhận ra mình đã quá tớn. Giọng nói của Bond đang yếu dần, mắt anh mờ đi. Mathis gấp mạnh quyển sổ ghi chú lại và đặt tay lên vai Bond.

“Tha lỗi cho tôi, anh bạn”, Mathis nói. “Mọi chuyện giờ đây đã kết thúc, và anh đang ở trong những bàn tay an toàn. Tất cả đều tốt đẹp, toàn bộ kế hoạch diễn tiến tuyệt vời. Chúng tôi đã tuyên bố Le Chiffre đã bắn chết hai đồng lõa rồi tự sát vì gã không dám đối mặt với một cuộc điều tra quỹ công đoàn. Strasbourg và phương Bắc đang om sòm. Gã được xem là một anh hùng vĩ đại và trụ cột của Tổ Chức Quá Khích ở Pháp. Chuyện nhà thổ và sòng bạc đã hoàn toàn lật nhào gốc rễ tổ chức của gã và cả bọn đang nháo nhác chạy quanh như mèo bị phồng. Trước mắt, Tổ Chức Quá Khích tuyên bố Le Chiffre đã mất trí. Nhưng điều đó chẳng gỡ gạc gì nhiều sau cú đột kích của Thorez trước đây không lâu. Chỉ khiến cho tất cả bọn tai to mặt lớn của chúng có vẻ lấm cấm. Chúa biết chúng sẽ phục hồi toàn bộ đường dây ra sao”.

Mathis thấy sự hăng hái của mình đã có hiệu lực mong muốn. Mắt Bond sáng hơn.

“Một bí mật cuối cùng”, Mathis nói, “rồi tôi hứa tôi sẽ đi”. Anh ta nhìn đồng hồ. “Bác sĩ sẽ lột da tôi trong nháy mắt thôi. Nào, khoản tiền thì sao? Ở đâu? Anh giấu nó ở đâu? Chúng tôi đã đến phòng anh với một cái lược chải chỉ. Không có ở đó”.

Bond toét miệng cười.

“Ở đó chứ”, anh thốt lên, “nhiều hoặc ít. Trên cánh cửa mỗi phòng đều có một mảnh nhựa hình vuông màu đen ghi số phòng. Dĩ nhiên là mặt quay ra hành lang. Đêm đó sau khi Leiter đi khỏi, tôi chỉ đơn giản mở cửa, tháo ốc trên bảng số của tôi, nhét tấm chỉ phiếu vào bên dưới rồi vặn ốc gài bảng số trở lại. Nó vẫn

còn ở đó”. Bond mỉm cười. “Tôi rất vui khi có thứ để người Anh ngốc nghếch có thể dạy cho người Pháp khôn ngoan”.

Mathis cười thích thú.

“Tôi cho rằng anh nghĩ như thế là ăn miếng trả miếng vì tôi đã biết ý đồ của vợ chồng nhà Muntz. A, thế là xong. Ngẫu nhiên mà chúng ta tóm được họ. Họ chỉ là thứ tép riu được thuê theo thời vụ. Chúng tôi sẽ lo cho họ nằm tù vài năm”.

Mathis vội vã đứng lên khi bác sĩ xông vào trong phòng và nhìn Bond.

“Ra”, anh ta ra lệnh cho Mathis. “Ra ngoài và chờ quay lại”.

Mathis chỉ đủ thời gian để vui nhộn vẫy tay với Bond và gấp rút nói vài lời tạm biệt trước khi bị xua ra khỏi cửa. Bond nghe được một tràng tiếng Pháp nóng nảy nhỏ dần xuống dưới hành lang. Anh nằm xuống lại, kiệt sức nhưng phấn khởi vì tất cả những gì đã nghe. Anh thấy mình nghĩ đến Vesper khi nhanh chóng chìm vào một giấc ngủ không yên.

vẫn còn những câu hỏi phải trả lời, nhưng chúng có thể chờ.

20. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 20

Bản chất của cái ác

Tình trạng sức khỏe của Bond tiến triển tốt. Ba ngày sau, khi Mathis đến thăm, anh đang chồm người trên giường, tay được tự do. Thân dưới vẫn còn băng gạc dài nhưng Bond tỏ ra vui vẻ, và chỉ thỉnh thoảng cơn nhói đau mới khiến anh nhú mắt.

Mathis có vẻ thất vọng.

“Chi phiếu của anh đây”, anh ta nói với Bond. “Tôi thích đi khắp nơi với 40 triệu franc trong túi nhưng tôi cho là anh nên ký tên, rồi tôi sẽ gửi vào tài khoản của anh ở Credit Lyonnais. Không có dấu hiệu nào của anh bạn chúng ta đến từ SMERSH. Không một dấu vết chết tiệt. Hẳn là gã đã đến biệt thự bằng xe đạp hoặc đi bộ, vì anh không nghe được gì khi gã xuất hiện. Hai tên sát thủ rõ ràng cũng không biết. Tức thật. Chúng tôi không nắm được điều gì đáng giá về tổ chức SMERSH và London cũng thế. Washington nói họ có, nhưng hóa ra là thứ dòng dài thường lệ vẫn khai thác được khi phỏng vấn tị nạn. Anh biết chuyện đó cũng hay ho như phỏng vấn một người Anh bình thường về Sở Tình báo, hoặc một người Pháp về Phòng Nhì vậy”.

“Có lẽ gã từ sào huyệt đến Berlin qua ngã Warsaw”, Bond lên tiếng. “Từ Berlin chúng có nhiều lộ trình dẫn đến phần còn lại của châu Âu. Giờ này gã đã bị đuổi về nhà vì tội không bắn tôi luôn thể. Tôi mừng tượng chúng có hồ sơ khá đủ về tôi vì một hoặc hai điệp vụ mà M giao phó kể từ khi chiến tranh. Rõ ràng gã tưởng mình thông minh khi rạch tên họ viết tắt của gã vào bàn tay tôi”.

“Đó là cái gì?” Mathis hỏi. “Bác sĩ nói vết cắt giống như một chữ M vuông vắn có móc trên đầu. Anh ta bảo nét chữ đó không có ý nghĩa”.

“À, tôi chỉ kịp liếc qua trước khi ngắt nhưng tôi đã thấy nó nhiều lần trong lúc được băng bó. Tôi khá chắc chắn chúng là tiếng bản xứ, tương đương với SH. Hơi giống chữ M lộn ngược với một cái móc. Điều đó có lý. SMERSH là chữ viết tắt của ‘Tiêu Diệt Bọn Gián Điệp’; và gã nghĩ đã dán cho tôi một cái móc ‘gián điệp’. Quả là phiền phức vì có lẽ M sẽ bảo tôi phải đến bệnh viện sau khi trở lại London để cấy ghép da lên toàn bộ mu bàn tay. Không thành vấn đề. Tôi đã quyết định từ chức”.

Mathis nhìn Bond, miệng há hốc.

“Từ chức?” anh ta hỏi, vẻ ngờ vực. “Để làm quái gì?”

Bond nhìn ra chỗ khác. Anh ngấm ngĩa những bàn tay bị băng gạc.

“Khi tôi bị đánh đập”, anh đáp, “đột nhiên tôi ưa thích ý tưởng được sống. Trước khi Le Chiffre bắt đầu, gã nói một câu mà giờ đây in đậm trong tâm trí tôi: ‘chơi trò Da Đỏ’. Gã bảo đó là điều tôi đang làm. Phải, đột nhiên tôi nghĩ gã nói đúng”.

“Anh thấy đấy”, Bond nói tiếp, mắt nhìn xuống băng gạc, “khi người ta còn trẻ, việc phân biệt đúng sai dường như rất dễ dàng; nhưng khi già đi, điều đó trở nên khó khăn hơn. Ở nhà trường, nhận diện kẻ xấu và anh hùng là việc dễ dàng; và người ta lớn lên với ước muốn trở thành anh hùng tiêu diệt kẻ xấu”.

Anh bướng bỉnh nhìn Mathis.

“Vài năm gần đây tôi đã giết hai kẻ xấu. Nhờ hai điệp vụ đó mà tôi được thưởng hai số 0 trong Sổ Tình báo. Tôi cảm thấy khá láu lỉnh, được tiếng là giỏi và bản lĩnh. Một số 0 ‘đúp’ ở Sổ có nghĩa anh phải lạnh lùng giết người trong quá trình công tác nào đó”.

“Nào”, anh lại ngược lên nhìn Mathis, “đó là chuyện hết sức tốt đẹp - vị anh hùng giết chết hai kẻ xấu. Nhưng khi người anh hùng Le Chiffre bắt đầu giết tên Bond vô lại, mà tên Bond vô lại biết mình không hề vô lại thì anh thấy mặt trái của tấm huy chương. Kẻ vô lại và người anh hùng, tất cả đều lẫn lộn”.

“Dĩ nhiên”, anh nói thêm khi Mathis bắt đầu phản đối, “tinh thần ái quốc xuất hiện làm cho điều đó có vẻ ổn thỏa. Nhưng chuyện đất nước-đúng-hay-sai này đang lỗi thời. Ngày nay chúng ta đang chiến đấu chống lại chủ nghĩa quá khích. Được thôi. Nếu tôi sống sót cách 50 năm trước, cái nhãn chủ nghĩa bảo thủ của chúng tôi ngày nay sẽ gần như là chủ nghĩa quá khích. Và ắt hẳn chúng tôi sẽ được yêu cầu lên đường chiến đấu chống lại nó. Thời buổi này lịch sử chuyển động khá nhanh, kẻ xấu và anh hùng tiếp tục thay đổi vai trò”.

Mathis trân trối nhìn Bond, đầy vẻ kinh hãi. Rồi anh ta vỗ vào đầu mình, đặt một bàn tay trấn an lên cánh tay Bond.

“Ý anh muốn nói cái gã Le Chiffre quý báu đó, kẻ đã làm hết sức để biến anh thành thái giám, không đáng là kẻ xấu?” anh ta hỏi. “Ai nghe những lời lẽ nhảm nhí anh đang nói cũng sẽ ngờ rằng Le Chiffre đã đập đầu anh chứ không phải bộ phận...” anh ta phác tay xuống giường. “Anh cứ chờ đến khi M. chỉ thị cho anh săn đuổi một Le Chiffre khác. Tôi cá là anh sẽ lại săn đuổi bình thường thôi. Thế còn SMERSH? Có thể nói tôi không thích viễn cảnh bọn chúng rảo quanh nước Pháp, giết hại bất cứ ai mà chúng cảm thấy là phản bội hệ thống chính trị quý giá của chúng. Anh đúng là một lên vô chính phủ khốn kiếp”.

Mathis giơ hai tay lên trời rồi tuyệt vọng buông thông xuống.

Bond bật cười.

“Được rồi”, anh nói. “Hãy lấy anh bạn Le Chiffre của chúng ta làm thí dụ. Nói gã là kẻ độc ác thì đơn giản thôi; chỉ ít cũng đơn giản với tôi, bởi gã đã gây ra nhiều điều ác độc cho tôi. Nếu lúc này gã có mặt ở đây, tôi sẽ không ngần ngại giết gã - nhưng vì trả thù cá nhân, e rằng không phải vì lý do cao đạo nào đó hay vì tổ quốc”.

Anh nhìn lên Mathis để xem anh ta ngao ngán đến mức nào với những nhận định nội tâm trước điều mà đối với Mathis, chỉ là một câu hỏi đơn giản về bốn phận.

Mathis cười đáp lại.

“Nói tiếp đi, bạn thân mến của tôi. Thật thú vị được nhìn thấy anh chàng Bond mới này. Người Anh quả là lập dị. Họ giống như thứ đồ chơi hộp-trong-hộp của Trung Hoa. Phải rất lâu mới vào được trung tâm. Vào được rồi thì kết quả lại không đáng kể, tuy nhiên quá trình diễn ra có tính chất dạy dỗ và giải trí. Tiếp tục đi. Hãy phát triển những lý lẽ của anh. Tôi có thể sử dụng điều gì đó với sếp của tôi nhe răng cười, về hiểm ác”.

Bond làm ngơ với anh ta.

“Để phân biệt cái thiện và cái ác, chúng ta đã sáng chế ra hai hình ảnh đại diện cho hai thái cực- đại diện cho màu đen nhất và màu trắng tinh khiết nhất - và chúng ta gọi là Chúa và Quỷ. Nhưng trong khi làm điều đó, chúng ta đã bịp bợm đôi chút. Chúa là một hình ảnh rõ rệt, anh có thể nhìn thấy từng sợi râu của Ngài. Nhưng còn Quỷ. Hình dáng hẳn ra sao?” Bond đắc thắng nhìn Mathis.

Mathis cười mỉa mai.

“Đàn bà”.

“Hay lắm”, Bond đáp, “nhưng tôi vẫn suy nghĩ về những điều đó và tự hỏi mình phải đứng về phía nào đây. Tôi đang hối tiếc cho Quỷ và đồ đệ của hắn, như Le Chiffre tốt bụng chẳng hạn. Quỷ mang tiếng là tồi tệ, mà tôi thì luôn luôn thích bênh vực kẻ thua thiệt. Chúng ta không cho gã đáng thương đó một cơ hội. Có một quyển Thánh Kinh viết về cái thiện và cách thức để tốt v.v..., nhưng không có Ma Kinh nói về cái ác và cách thức để xấu. Quỷ không có các tiên tri để viết Mười Điều Răn, không có đội ngũ tác giả để viết tiểu sử của hắn. Cảnh đời của hắn diễn ra hoàn toàn mặc định. Chúng ta không biết gì về Quỷ ngoại trừ rất nhiều chuyện cổ tích do cha mẹ và thầy cô giáo kể lại. Hắn không có kinh để từ đó chúng ta có thể hiểu bản chất của cái ác dưới mọi hình thức của nó với truyện ngụ ngôn về kẻ ác, tục ngữ về kẻ ác, văn học dân gian về kẻ ác. Tất cả những gì chúng ta có là thí dụ sống động về những người tốt ít hơn, hoặc là trực giác của chính chúng ta”.

“Vậy thì”, Bond nói tiếp, sôi nổi lên với lý lẽ của mình, “Le Chiffre phục vụ một mục đích tốt đẹp, một mục đích hết sức thiết yếu, có lẽ là mục đích cao nhất và tốt đẹp nhất. Bằng sự hiện hữu ác độc của gã mà tôi đã ngu ngốc tiếp tay hủy diệt, gã đã tạo ra một tiêu chuẩn của cái xấu, thông qua đó và chỉ qua đó mà tiêu chuẩn cái tốt đối nghịch mới có thể hiện hữu. Trong mức hiểu biết hạn chế của chúng ta về Le Chiffre, chúng ta đã có đặc quyền chứng kiến và đánh giá mức độ thâm độc của gã, và chúng ta xuất hiện từ mối quan hệ như những con người tốt đẹp hơn, đạo đức hơn”.

“Hoan hô”, Mathis đáp. “Tôi tự hào về anh. Cần phải tra tấn anh mỗi ngày. Tối nay tôi thật sự phải nhớ làm điều ác độc gì đó. Tôi phải bắt đầu ngay. Tôi chỉ ủng hộ một vài điểm - hơi ời, chỉ một vài điểm nhỏ”. Anh ta rầu rĩ nói thêm, “nhưng giờ đây tôi sẽ làm nhanh vì đã thấy được ánh sáng. Thời kỳ sắp đến của tôi huy hoàng biết bao! Xem nào, tôi sẽ bắt đầu từ đâu - ám sát, đốt nhà, hay cưỡng dâm? Không được, đó là những lỗi lầm kinh tởm. Tôi thật sự phải vắn kể Bá tước de Sade thôi. Tôi là một đứa trẻ, hoàn toàn là một đứa trẻ trong những vấn đề này”.

Nét mặt Mathis sa xuống.

“A, còn lương tâm của chúng ta nữa. Chúng ta làm gì với anh chàng này trong lúc nhúng tay vào tội ác tày đình nào đó? Đây là một vấn đề. Cái anh chàng lương tâm này là kẻ xảo quyệt và rất già, già như họ khỉ dạng người đầu tiên, vốn là những kẻ đã sinh ra anh ta. Chúng ta phải suy nghĩ thật cẩn thận về vấn đề này, nếu không chúng ta sẽ làm hỏng niềm vui của chúng ta. Tất nhiên chúng ta nên ám sát lương tâm trước, nhưng hắn là một tay cứng cựa. Sẽ khó khăn đấy, nhưng nếu thành công, chúng ta có thể tệt hại thậm chí hơn cả Le Chiffre”.

“James thân mến, phần anh cũng dễ thôi. Anh có thể bắt đầu bằng cách từ chức. Đây là một ý tưởng sáng chói của anh, một khởi đầu tuyệt vời của sự nghiệp mới. Và quá đơn giản. Ai cũng có một khẩu súng từ chức trong túi. Tất cả những gì anh phải làm là bóp cò, cùng lúc bắn thủng một lỗ đạn to vào đất nước cũng như lương tâm của anh. Một cuộc giết người và tự sát bằng một viên đạn! Huy hoàng thật. Một nghề nghiệp khó khăn và vinh quang biết bao! Về phần mình, tôi phải bắt đầu ôm hôn lý tưởng mới này ngay”.

Anh ta nhìn đồng hồ.

“Tốt. Tôi bắt đầu rồi. Đã trễ hẹn nửa giờ với sếp cảnh sát”.

Mathis vừa đứng dậy vừa cười.

“Thú vị lắm, anh James thân mến của tôi. Anh thật sự phải tiến hành đi. Về vấn đề nhỏ của anh, chuyện không phân biệt được người tốt và kẻ xấu, đám vô lại và các vị anh hùng v.v... Dĩ nhiên đây là một vấn đề khó trong sự trừu tượng. Bí mật nằm trong kinh nghiệm cá nhân, dù anh là người Trung Hoa hay người Anh”.

Anh ta dừng lại ở cửa.

“Anh công nhận rằng Le Chiffre đối xử tàn ác với anh, rằng anh sẽ giết gã nếu gã xuất hiện trước mặt anh lúc này, phải không?”

“Khi trở về London, anh sẽ thấy ở đó có những gã Le Chiffre khác đang tìm diệt anh, bạn bè và đất nước của anh. M. sẽ cho anh biết về chúng. Giờ đây vì anh đã nhìn thấy một con người thật sự ác độc, anh sẽ biết họ ác độc như thế nào, anh sẽ theo dõi và tiêu diệt chúng để tự bảo vệ và bảo vệ những người anh yêu. Anh sẽ không chờ đợi hoặc tranh cãi về điều đó. Anh biết diện mạo của chúng và những gì chúng có thể gây ra cho dân chúng. Có thể anh hơi kén chọn về những công việc mà anh đảm nhận. Có thể anh muốn biết chắc mục tiêu thật sự là màu đen, nhưng những mục tiêu đen thật sự thì có khắp nơi. vẫn còn nhiều thứ để anh làm. Và anh sẽ làm. Khi anh phải lòng và có tình nhân hoặc vợ con để chăm sóc, điều đó có vẻ dễ dàng hơn”.

Mathis ra mở cửa, dừng lại ở ngưỡng cửa.

“Hãy vây quanh bản thân anh bằng con người, James thân mến ạ. Đấu đá với người dễ hơn với nguyên tắc”.

Anh ta cười to. “Nhưng đừng làm tôi thất vọng và chính anh trở thành con người. Chúng ta sẽ mất một cỗ máy tuyệt vời cỡ đó”.

Bằng một cái vẫy tay Mathis đóng cửa lại.

“Này”, Bond gọi.

Nhưng tiếng bước chân đã nhanh chóng khuất ở cuối hành lang.

21. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 21

Vesper

Cách một ngày sau, Bond yêu cầu được gặp Vesper.

Trước đó anh đã không muốn thấy cô gái. Anh nghe nói hàng ngày cô ta đều đến bệnh xá hỏi thăm anh. Hoa được cô ta gửi đến. Bond không thích hoa, anh bảo y tá đem tặng cho bệnh nhân khác. Sự việc diễn ra được hai lần thì không còn hoa gửi đến nữa. Bond không cố ý xúc phạm Vesper. Anh vốn không ưa những vật dụng đầy nữ tính quanh mình. Dường như hoa đòi hỏi sự thừa nhận người gửi, dai dẳng truyền đạt lời nhắn nhủ thông cảm và tình cảm. Bond thấy khó chịu. Anh không thích được nâng niu. Điều đó khiến anh có cảm giác bị vây hãm.

Bond ngao ngán trước ý nghĩ phải giải thích một vài điều cho Vesper hiểu. Và anh thấy bối rối khi phải hỏi một hoặc hai câu vốn đã làm anh hoang mang, những câu hỏi về thái độ ứng xử của Vesper. Câu trả lời hầu như chắc chắn sẽ làm cho cô gái hóa ra kẻ đại đột. Khi ấy Bond sẽ báo cáo toàn bộ về M. cân nhắc. Trong chuyện này, anh không muốn buộc lòng chỉ trích Vesper. Điều đó có thể khiến cô ta mất việc làm.

Nhưng trên hết, Bond tự thú nhận với bản thân, anh lẩn tránh câu trả lời cho một câu hỏi đau lòng hơn.

Vị bác sĩ thường xuyên trò chuyện với Bond về các vết thương của anh. Anh ta luôn nói rằng sẽ không có hậu quả nặng nề sau trận đòn mà cơ thể Bond đã nhận lãnh. Anh ta bảo sức khỏe của Bond sẽ hồi phục toàn diện, rằng anh không mất đi chút sức mạnh nào. Nhưng dấu chứng trong mắt và thần kinh vẫn bác bỏ những lời lẽ trấn an đó. Bond vẫn còn sưng phù đau đớn, mỗi khi thuốc chích tan đi là anh lại vật vờ. Trên hết, trí tưởng tượng của anh đã bị tổn thương. Bởi qua một giờ trong căn phòng với Le Chiffre, một mức độ bất lực nào đó đã hằn sâu trong người Bond; một vết sẹo đã bị để lại trong tâm trí anh mà chỉ có thể chữa lành bằng kinh nghiệm.

Từ ngày đầu tiên gặp gỡ Vesper tại quán rượu Hermitage, Bond đã cảm nhận cô gái đáng để thêm khát. Anh biết nếu sự việc trong hộp đêm khác đi, nếu Vesper đáp ứng bằng bất cứ cách nào, và nếu không xảy ra vụ bắt cóc, hẳn đêm ấy anh đã tìm cách ngủ với cô. Thậm chí sau đó, khi ở trong xe và bên ngoài ngôi biệt thự, trong lúc không có gì để suy nghĩ, Bond đã lao rục như thiêu đốt trước cảnh tượng hờ hững lạnh lẽo của Vesper.

Giờ đây, khi có thể gặp lại cô gái, Bond đâm ra sợ. Sợ giác quan và thể xác của mình không đáp ứng nổi vẻ đẹp gợi dục của cô. Sợ không có cảm giác khuấy động của sự thêm muối, rằng máu của anh sẽ nguội lạnh. Trong tâm tư, Bond đã biến cuộc gặp gỡ lần đầu thành một bài trắc nghiệm, bây giờ anh đang lẩn tránh câu trả lời. Đây mới là lý do thật sự, Bond tự thú nhận, tại sao anh đã chờ đợi cho thể xác một cơ hội đáp ứng, tại sao anh đã bỏ qua cuộc gặp gỡ đầu tiên sau hơn một tuần. Ất hẳn Bond muốn trì hoãn cuộc gặp lâu hơn nữa nhưng anh tự giải thích với bản thân rằng phải viết báo cáo, rằng một phái viên của London có thể sẽ đến vào bất cứ thời điểm nào để lắng nghe toàn bộ sự việc, rằng ngày mai cũng tốt đẹp như hôm nay, rằng dù sao thì anh cũng biết điều tồi tệ nhất.

Vậy là anh yêu cầu được gặp Vesper vào ngày thứ tám vì anh đang cảm thấy tươi tỉnh, khỏe khoắn vào sáng sớm, sau một đêm nghỉ ngơi.

Bond đã mong đợi cô gái biểu lộ dấu hiệu chịu đựng nào đó mà không vì lý do nào cả, rằng cô sẽ có dáng vẻ tái xanh, thậm chí yếu bệnh. Anh không sẵn sàng gặp mặt cô gái da nâu bóng, dáng cao trong bộ áo tussore màu kem với dây lưng đen đang vui mừng bước qua cửa, đứng đó mỉm cười với anh.

“Ôi trời, Vesper”, Bond thốt lên với một cử chỉ chào đón gượng gạo, “trông em thật lộng lẫy. Hẳn là em đã phát triển nhờ tai họa. Làm sao mà em có làn da rám nắng tuyệt đến thế?”

“Em thấy mình có lỗi”, nàng vừa đáp vừa ngồi xuống cạnh Bond. “Nhưng em đã đi tắm mỗi ngày trong lúc anh nằm ở đây. Bác sĩ bảo phải làm như thế, trưởng trạm S bảo thế; do đó - phải, em nghĩ nếu rầu rĩ quanh quẩn trong phòng suốt ngày cũng chẳng giúp ích gì cho anh. Em tìm được một bãi cát tuyệt vời dưới bờ biển, đến đây ăn trưa và đọc sách hàng ngày, chỉ trở về vào buổi tối. Có xe buýt chở đi và về, chỉ phải đi bộ một quãng ngắn qua các đồi cát. Em đã phải cố gắng để thoát khỏi sự thật rằng bãi tắm nằm trên đường đến ngôi biệt thự đó”.

Giọng nàng nhỏ đi.

Lời cô gái nhắc đến căn biệt thự khiến Bond chớp mắt.

Nàng gan góc nói tiếp, từ chối lùi bước trước vẻ thiếu phản ứng đáp lại của Bond.

“Bác sĩ nói không lâu nữa anh sẽ được phép đi lại. Em nghĩ có lẽ... Em nghĩ lúc ấy có lẽ em sẽ đưa anh đến bãi tắm. Bác sĩ nói tắm nắng rất tốt cho anh”.

Bond cầu nhàu.

“Chúa mới biết khi nào anh có thể tắm”, anh đáp. “Bác sĩ nói cho qua chuyện đây thôi. Và khi có thể, có lẽ tốt hơn để anh tắm một mình. Anh không muốn làm mọi người sợ. Ngoài những chỗ nào khác”, Bond liếc xuống cuối giường, “người anh là một núi sọ và thâm tím. Em cứ vui chơi. Không có lý do gì mà em không được quyền vui”.

Vesper choáng người vì vẻ cay đắng và bất công trong giọng nói của Bond.

“Xin lỗi”, nàng nói. “Em nghĩ... em chỉ cố gắng...”

Đột nhiên cô gái ứa nước mắt. Nàng gượng nuốt vào.

“Em muốn...em muốn giúp anh chóng hồi phục”.

Giọng Vesper nghẹn đi. Nàng nhìn Bond với vẻ thê lương, đối mặt với lời buộc tội trong ánh mắt và lời lẽ của anh. Rồi nàng xúc động vùi mặt vào lòng bàn tay, nức nở.

“Em rất tiếc”, cô gái nghẹn ngào thốt lên. “Em thật sự rất tiếc”. Nàng lục tìm khăn tay trong ví. “Tất cả là lỗi của em”, cô gái lấy khăn chạm mắt. “Em biết tất cả do lỗi của em”.

Đột nhiên Bond mỉm lòng. Anh đặt một bàn tay còn băng bó lên đầu gối nàng.

“Không sao, Vesper. Anh xin lỗi đã nặng lời với em. Chỉ tại anh ganh tị em được đi tắm nắng trong lúc anh bị kẹt ở đây. Ngay khi khỏe lại anh sẽ đi cùng em, em phải chỉ cho anh biết bãi tắm của em. Dĩ nhiên đúng là điều anh muốn. Được trở ra ngoài trời thật tuyệt”.

Vesper bóp tay anh, đứng dậy và bước đến bên cửa sổ. Sau một khoảnh khắc, nàng bận rộn với việc trang điểm rồi quay lại giường.

Bond dịu dàng nhìn cô gái. Như tính cách những người đàn ông lạnh lùng, cục cằn, anh dễ dàng chuyển sang tình cảm lãng mạn. Vesper rất đẹp và Bond cảm thấy ấm lòng với nàng. Anh quyết định đặt ra những câu hỏi càng dễ càng tốt.

Anh đưa một điều thuốc cho cô gái, và trong một lúc lâu họ trò chuyện về chuyến thăm của Trưởng trạm S. và phản ứng của London trước thất bại thảm hại của Le Chiffre.

Từ những gì nàng nói, rõ ràng mục tiêu của kế hoạch đã hơn cả hoàn thành. Sự kiện vẫn âm ỉ khắp thế giới, phóng viên của hầu hết giới báo chí Anh và Mỹ đổ xô đến Royale để săn tin về nhà triệu phú Jamaica đã đánh bại Le Chiffre trên chiếu bạc. Họ mò ra Vesper nhưng nàng che giấu sự thật rất khéo. Câu chuyện của nàng là Bond tuyên bố sẽ đến Cannes và Monte Carlo thử vận may với khoản tiền thắng cuộc. Cuộc săn lùng chuyển hướng xuống miền Nam nước Pháp. Mathis và Cảnh sát đã xóa sạch tất cả những dấu vết khác; báo giới buộc phải tập trung vào các khía cạnh của Strasbourg và cơn hỗn loạn trong hàng ngũ lực lượng quá khích Pháp.

“Vesper này, nhân tiện xin hỏi”, Bond nói sau một lúc, “điều gì đã thật sự xảy ra sau khi em để anh ở lại hộp đêm? Tất cả những gì anh thấy là một vụ bắt cóc thực sự”. Anh vẫn tắt kể lại cảnh tượng bên ngoài sòng bạc.

“E rằng em đã mất hồn vía”, Vesper đáp, lảng tránh ánh mắt của Bond. “Khi không thấy Mathis trong hành lang vào hộp đêm, em đi ra ngoài. Người gác cửa hỏi em có phải là Lynd không, rồi cho biết người gửi mẫu giấy nhắn tin đang chờ trong xe bên phải bậc cầu thang. Một cách nào đó em đã không ngạc nhiên. Em chỉ mới biết Mathis được một hai ngày, và không biết cách thức hoạt động của anh ấy. Vì thế em cứ đi về phía chiếc xe ở phía xa bên phải, ít nhiều khuất trong bóng tối. Ngay khi em đến bên xe, hai gã tay sai của Le Chiffre đã từ phía sau một chiếc xe khác cùng dây nhẩy ra, và đơn giản kéo ngược váy của em trùm lên đầu”.

Vesper đỏ mặt.

“Nghe như trò trẻ con”, nàng nhìn Bond với vẻ ăn năn, “nhưng hiệu quả thật đáng sợ. Em hoàn toàn bị cầm tù và mặc dù đã la hét, em không trông mong tiếng kêu cầu cứu nào thoát ra từ bên dưới lớp váy. Em co chân lấy hết sức đá nhưng vô ích vì không nhìn thấy, hai cánh tay thì hoàn toàn bất lực. Em chỉ là một con gà bị trói chặt. Chúng lôi em đi giữa, đẩy em vào ghế sau xe. Dĩ nhiên em tiếp tục vùng vẫy. Khi xe khởi động và trong lúc chúng đang cố buộc dây trói hay thứ gì đó quanh lớp váy trên đầu, em đã xoay sở rút được một tay và ném cái ví qua cửa sổ. Em hy vọng như thế sẽ có lợi”.

Bond gật đầu.

“Đúng là phản ứng bản năng. Anh chỉ nghĩ em không biết chuyện gì xảy ra cho anh và anh rất sợ. Anh làm điều đầu tiên có thể nghĩ ra”.

Bond biết chính anh mới là người chúng theo đuổi, rằng nếu Vesper không ném ví ra ngoài, chúng cũng sẽ tự tay ném ngay khi thấy anh xuất hiện trên bậc thềm.

“Chắc chắn có lợi”, Bond nói. “Nhưng tại sao em không ra dấu lúc chúng tóm được anh sau khi xe lật? Anh quá sức lo ngại. Anh nghĩ có thể chúng đã đánh em bất tỉnh hoặc gì đó”.

“E rằng em đã ngất”, Vesper trả lời. “Em bất tỉnh một lần vì thiếu không khí, khi tỉnh lại chúng khoét một lỗ trống trước mặt em. Chắc em đã bất tỉnh lần nữa. Erh không nhớ gì nhiều trước khi đến ngôi biệt thự. Em chỉ thật sự biết anh đã bị bắt khi nghe tiếng anh cố gắng đi theo em trong lối đi”.

“Và chúng không động đến em?” Bond hỏi. “Chúng không sàm sỡ với em trong lúc anh bị tra tấn sao?”

“Không”, Vesper đáp. “Chúng chỉ bỏ mặc em ngồi trên ghế. Chúng uống rượu và đánh bạc - từ những gì nghe được, em nghĩ là trò belotte - sau đó chúng đi ngủ. Em cho rằng vì thế SMERSH đã hạ được bọn sát thủ. Chúng trói chân và để em ngồi trên ghế trong góc nhà, quay mặt vào tường nên không thấy gì về SMERSH. Em nghe những tiếng động kỳ lạ nghe được đã đánh thức em. Sau đó là một thứ gì nghe như tiếng một tên trong bọn ngã ra khỏi ghế. Rồi có tiếng chân bước nhẹ, tiếng cửa đóng; và không xảy ra điều gì nữa”.

cho đến khi Mathis và cảnh sát xông vào vài giờ sau đó. Phần lớn thời gian em thiếp ngủ. Em không biết chuyện gì xảy ra cho anh, nhưng” - nàng ấp úng - “Quả thực em có một lần nghe tiếng thét khủng khiếp. Nghe nó như rất xa. Chỉ ít em cũng nghĩ hẳn đó là tiếng thét. Lúc ấy em tưởng có lẽ là một cơn ác mộng”.

“E rằng chắc hẳn đó là anh”, Bond nói.

Vesper đưa tay ra chạm vào tay anh, lệ tràn trên mắt.

“Thật khủng khiếp”, nàng thốt lên. “Những thứ mà chúng đã gây ra cho anh. Tất cả là lỗi của em. Giá như...”

Nàng vùi mặt vào lòng bàn tay.

“Không sao”, Bond an ủi. “Than thở chuyện đã rồi chỉ vô ích. Giờ đây tất cả đã kết thúc, và cảm ơn Chúa chúng đã để yên cho em”. Anh vỗ nhẹ đầu gối cô gái. “Chúng sẽ bắt đầu ra tay với em sau khi anh đã thực sự thâm đôn. Chúng ta phải cảm ơn SMERSH nhiều. Coi nào, quên chuyện đó đi. Chắc chắn em không liên can gì đến chuyện này. Bất cứ ai cũng có thể sa bẫy vì mẩu giấy nhắn tin đó. Dù sao cũng là nước tràn đập thôi”, Bond vui vẻ nói thêm.

Vesper nhìn Bond với lòng biết ơn qua làn nước mắt. “Anh hứa thật không?” nàng hỏi. “Em nghĩ anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em. Em... em sẽ cố gắng đền bù cho anh. Bằng cách nào đó”. Nàng nhìn anh.

Bằng cách nào đó? Bond tự nhủ. Anh nhìn Vesper. Nàng đang cười với anh. Bond cười đáp lại.

“Em nên thận trọng”, anh thốt lên. “Anh có thể ràng buộc em vì lời nói đó”.

Vesper nhìn vào mắt Bond, không nói gì nhưng vẻ thách thức bí ẩn đã trở lại. Nàng bóp tay anh và đứng dậy. “Lời hứa là lời hứa”, cô gái đáp.

Lần này cả hai đều biết là lời hứa gì.

Vesper nhặt ví trên giường lên và bước ra cửa.

“Ngày mai em đến chứ?” Vesper nghiêm nghị nhìn Bond.

“Được, mời em, Vesper”, Bond trả lời. “Anh thích thế. Hãy thăm dò thêm nữa. Nghĩ về những gì chúng ta có thể làm sau khi anh bình phục quả là vui. Em sẽ nghĩ ra vài điều chứ?”

“Vâng”, Vesper đáp. “Xin anh nhanh chóng hồi phục”.

Họ nhìn nhau trong một giây phút ngắn ngủi, rồi cô gái bước ra ngoài và đóng cửa. Bond lắng nghe đến khi tiếng chân nàng tắt lịm.

22. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 22

Quán rượu thúc giục

Từ hôm ấy Bond hồi phục rất nhanh.

Anh ngồi dậy trên giường, viết báo cáo cho M. Anh giảm nhẹ những gì vẫn được xem là cách ứng xử nghiệp dư về vai trò của Vesper. Tung hứng với giọng điệu nhấn mạnh, Bond làm cho vụ bắt cóc nghe có chất Machiavel hơn cả sự thật. Anh ca ngợi nét lạnh nhạt và điềm tĩnh của Vesper trong suốt thời gian qua, không nói đến việc anh đã phát hiện một số hành vi không phù hợp của Vesper.

Vesper đến gặp Bond mỗi ngày và anh háo hức trong đợi những cuộc viếng thăm này. Nàng vui vẻ nói về những chuyến phiêu lưu của ngày hôm trước, những khảo sát dọc bờ biển, và những nhà hàng nơi nàng đã vào ăn. Nàng đã đánh bạn với Cảnh sát trưởng và một trong những giám đốc của sông bạc; chính họ là những người đưa nàng đi chơi vào buổi tối và thỉnh thoảng còn cho nàng mượn xe trong ngày. Vesper theo dõi công việc sửa chữa chiếc Bentley, vốn đã được kéo về xưởng xe ở Rouen; thậm chí nàng còn dàn xếp để

người ta gửi đến một số quần áo mới từ căn hộ của Bond ở London. Không một bộ nào nguyên vẹn trong tủ trang phục nguyên thủy của anh. Từng đường chỉ khâu đều bị cắt vụn để tìm khoản tiền 40 triệu franc.

Vụ Le Chiffre không bao giờ được nhắc đến giữa hai người. Đôi khi Vesper kể Bond nghe những câu chuyện hoạt kê về bộ phận của Trưởng trạm S. Hiên nhiên nàng được chuyển từ W.R.N.S. đến đây. Và anh kể cho cô gái về một vài chuyện phiêu lưu trong công tác tình báo.

Bond ngạc nhiên thấy mình dễ dàng trò chuyện với cô gái.

Với hầu hết phụ nữ, kiểu cách của anh là một hỗn hợp giữa vẻ lạnh lùng và đam mê. Những cuộc tiếp cận dài dòng với sức cám dỗ khiến anh buồn chán chẳng kém việc gỡ rối mớ bong bóng hậu quả. Anh nhận thấy có điều gì đó kinh khủng trong cái không thể tránh được của mô hình từng vụ ái tình. Đường biểu diễn tọa độ parabol quy ước - tình cảm, chạm tay, nụ hôn, nụ hôn say đắm, cảm nhận thể xác, cao trào trên giường, rồi lại thêm giường, rồi ít giường đi, rồi cảm giác nhàm chán, nước mắt, và nỗi cay đắng sau cùng - đối với Bond thật đáng xấu hổ và giả dối. Hơn thế nữa, anh cố ý lãng tránh cảnh dàn dựng cho mỗi màn diễn xuất trong vở kịch - cuộc gặp gỡ tại một buổi tiệc, nhà hàng, xe taxi, căn hộ của Bond, của cô gái, rồi cuối tuần ra biển, rồi lại những căn hộ, sau đó là những chứng cứ ngoại phạm ngấm ngấm và cuộc chia tay đầy giận dữ ở bậc cửa nào đó dưới cơn mưa.

Nhưng với Vesper điều này có thể không xảy ra.

Trong căn phòng ảm đạm với cuộc điều trị buồn chán, sự hiện diện của nàng mỗi ngày là một ốc đảo lạc thú, một điều gì đó để mong đợi. Trong câu chuyện của họ không có gì khác ngoài tình bạn với một cảm xúc đam mê xa cách. Sâu bên trong là hương vị của lời hứa không nói ra mà vào thời điểm thích hợp và riêng tư sẽ gặp nhau. Vượt lên trên hết là bóng tối âu lo của những vết thương và cái tủ nhốt kín tốc độ hồi phục chậm chạp.

Dù Bond thích hay không thích, cành cây đã thoát được con dao của anh và sẵn sàng bùng nổ thành hoa.

Bond hồi phục với những bước tiến triển đáng thích thú. Anh đã được phép đứng dậy, sau đó được ra vườn ngồi. Rồi anh có thể đi một quãng ngắn, rồi một đoạn đường dài. Thế rồi một buổi chiều bác sĩ xuất hiện trên chuyến bay thăm viếng đến từ Paris và tuyên bố anh đã bình phục. Y phục được Vesper mang đến, những lời chào tạm biệt được trao đổi với các y tá và một chiếc xe thuê đưa họ đi.

Ba tuần lễ trôi qua kể từ ngày Bond mấp mé bên bờ vực tử thần, giờ đây đã là tháng Bảy, mùa hè nóng nực lung linh trên bờ biển và phả ra khơi. Bond đang vòng tay ôm lấy khoảnh khắc vào lòng.

Nơi họ đến được dành làm một ngạc nhiên cho Bond. Anh đã không muốn quay lại một trong những khách sạn to ở Royale, và Vesper bảo sẽ tìm một nơi xa thành phố. Nhưng nàng nhất quyết giữ bí mật, chỉ nói đã tìm được một địa điểm mà Bond sẽ ưa thích. Anh hạnh phúc được phụ thuộc vào cô gái nhưng che giấu sự đầu hàng bằng cách gọi nơi đó là “Cái Lỗ trên Biển” (nàng thú nhận địa điểm này ở bờ biển), và tán dương những thú vui thôn dã như kiểu đi vệ sinh ngoài trời, rận rệp và gián.

Chuyến đi của họ bị gián đoạn bởi một biến cố kỳ lạ.

Trong lúc xuôi đường bờ biển theo hướng về Les Noctambules, Bond mô tả cuộc săn đuổi trên chiếc Bentley, sau cùng chỉ cho nàng thấy khúc quanh trước khi xe lật, và địa điểm chính xác nơi đặt những chiếc cốc hiểm ác. Anh giảm tốc độ xe, thò đầu ra ngoài để chỉ cho nàng những vết cắt sâu trên mặt đường do cọ sát với mâm bánh xe, cùng những cành cây gãy ở bờ gậu và vết dầu nơi xe dừng lại.

Nhưng Vesper tỏ ra lơ đãng và bồn chồn, chỉ bình luận bằng những từ cộc lốc. Đã một hoặc hai lần Bond bắt gặp nàng liếc nhìn gương chiếu hậu; nhưng khi có cơ hội nhìn ngược ra sau qua cửa kính sau thì họ đã vào một khúc quanh, và Bond không nhìn thấy gì.

Sau cùng anh nắm lấy tay cô gái.

“Em đang bận tâm điều gì, Vesper”, Bond nói.

Nàng cười tươi nhưng có vẻ căng thẳng. “Có gì đâu. Hoàn toàn không có gì. Em có cảm giác ngớ ngẩn rằng chúng ta bị theo dõi. Có lẽ do căng thẳng. Con đường này đầy bóng ma”.

Thốt tiếng cười ngắn để che giấu, nàng ngoái nhìn ra sau lần nữa.

“Kia”. Giọng nói của cô gái có nét hoảng hốt.

Bond chiều lòng quay đầu lại. Quả thật cách đó một phần tư dặm là một chiếc xe đen đang theo sau với tốc độ nhanh.

Bond bật cười.

“Chúng ta không phải là những người duy nhất sử dụng con đường này”, anh thốt lên.

“Vả lại, ai muốn theo dõi chúng ta? Chúng ta có làm gì sai đâu”. Bond vỗ vào tay Vesper. “Đó là một tay lái buôn dầu chùi bóng xe đứng tuổi trên đường đến Havre. Có lẽ ông ta đang nghĩ đến bữa ăn trưa và cô tình nhân ở Paris. Thật đây, Vesper, em không được nghĩ xấu cho người tốt”.

“Em mong anh nói đúng”, nàng bẽn lẽn đáp. “Dù sao chúng ta cũng gần đến nơi rồi”.

Vesper rơi trở lại tình trạng câm nín và ngậy người nhìn ra cửa sổ xe.

Bond vẫn còn cảm nhận được sự căng thẳng của nàng. Anh mỉm cười với chính mình trước điều anh cho rằng đơn giản chỉ là cơn chệnh choáng sau chuyến phiêu lưu mới đây của họ. Nhưng Bond quyết định làm cho nàng vui, và khi họ đến một làn đường nhỏ dẫn về phía biển và chạy chậm lại để quan vào, anh bảo tài xế dừng xe ngay nơi họ rời đường chính.

Khuất sau bờ gậu cao, họ cùng quan sát bằng kính chiếu hậu.

Qua tiếng rì rào khe khàng của những tiếng động mùa hè họ nghe tiếng xe đến gần. Vesper bấm móng tay vào tay Bond. Tốc độ của chiếc xe kia không đổi khi đến gần nơi họ ẩn nấp và họ chỉ thoáng thấy nét mặt nhìn nghiêng của một người đàn ông khi chiếc xe màu đen phóng qua.

Thật ra người đàn ông có liếc nhanh về phía họ, nhưng trên đầu họ trong bờ gậu lại có một bảng sơn màu vui nhộn chỉ đường, có hàng chữ “Nhà trọ Fruit Détendu, tôm cua, các món rán”. Theo Bond, rõ ràng chính tấm bảng là cái đã lôi kéo ánh mắt của tài xế.

Khi tiếng ống xả lốp bóp mờ dần xuống dưới đoạn đường, Vesper ngồi phịch xuống góc ghế. Mặt nàng tái xanh.

“Hắn nhìn chúng ta”, cô gái thốt lên. “Em khẳng định với anh. Em đã biết chúng ta bị theo dõi. Bây giờ họ biết chúng ta ở đâu”.

Bond không còn kiên nhẫn được nữa. “Vớ vẩn”, anh gắt. “Hắn nhìn tấm bảng kia”. Anh chỉ tấm bảng cho Vesper thấy.

Cô gái có vẻ nhẹ nhõm hơn một chút. “Anh thực sự nghĩ như vậy?” nàng hỏi. “Vâng, em thấy. Dĩ nhiên anh nói đúng. Thôi nào, em xin lỗi đã quá ngốc nghếch. Em không biết điều gì ám ảnh em”.

Vesper chồm ra phía trước, nói với tài xế qua lớp kính ngăn và xe tiếp tục chạy. Nàng ngồi lại, quay sang Bond với nét mặt rạng rỡ. Sắc hồng hào gần như đã tái hiện trên má. “Em rất tiếc. Chỉ vì - chỉ vì em không thể tin là tất cả đã kết thúc và không còn phải sợ ai nữa”. Nàng bóp tay Bond. “Hắn anh nghĩ em rất ngốc nghếch”.

“Tất nhiên là không”, Bond nói. “Nhưng chắc chắn lúc này không thể có ai quan tâm đến chúng ta. Quên hết đi. Toàn bộ vụ việc đã chấm dứt, xóa sạch. Đây là chuyến đi nghỉ của chúng ta và không có mây ám trên trời. Đúng thế không?” anh nhấn mạnh.

“Không, dĩ nhiên là không”. Vesper khẽ rùng mình. “Em điên mất. Chúng ta sẽ đến nơi trong thoáng nữa. Em hy vọng anh thích”.

Cả hai cúi ra phía trước, vẻ linh hoạt đã trở lại trên nét mặt cô gái, biến cố chỉ để lại dấu hỏi nhỏ nhất lơ lửng trên không trung. Thậm chí nó cũng tan biến khi họ đi qua những đụn cát và nhìn thấy biển, cùng ngôi nhà trọ nhỏ, khiêm tốn giữa rừng thông.

“Em e nhà trọ không được rộng”, Vesper lên tiếng. “Nhưng rất sạch, thức ăn thì tuyệt vời”. Nàng lo lắng nhìn Bond.

Vesper không cần phải lo lắng. Bond ưa thích ngôi nhà từ cái nhìn đầu tiên - lối đi nhỏ dẫn ra tận mép thủy triều cao, căn nhà thấp hai tầng lầu với mái che cửa sổ màu đỏ gạch tươi vui, vịnh nước xanh và cát vàng hình bán nguyệt. Đã lần nào trong đời anh bỏ tất cả, rẽ khỏi con đường chính để tìm một xó xỉnh bị lãng quên như chốn này, nơi anh có thể mặc cho thế giới trôi qua và sống với biển từ bình minh đến hoàng hôn? Thế mà giờ đây anh có cả một tuần lễ. Và Vesper nữa. Trong tâm trí, Bond đang vùn vụt về chuỗi hạt những ngày vàng ngọc sắp đến.

Họ dừng xe trong sân sau nhà và được chủ nhà cùng vợ bước ra tiếp đón.

Ông Versoix là một người đàn ông đứng tuổi. Một cánh tay của ông đã mất khi chiến đấu trong lực lượng Nước Pháp Tự Do ở Madagascar. Ông là bạn của Cảnh sát trưởng Royale. Chính người Quản lý đã giới thiệu địa điểm với Vesper và nói chuyện với chủ nhân qua điện thoại. Kết quả là không gì tốt hơn hể với họ.

Bà Versoix đã bị cắt ngang việc sửa soạn bữa tối, trên người còn khoác tạp dề và cầm trong tay một cái muỗng bằng gỗ. Bà ta trẻ hơn chồng, bầu bĩnh và mộc mạc, ánh mắt ấm áp. Theo linh tính, Bond đoán vì không có con nên họ đã dành mỗi tình cảm bị ngăn trở đó cho bạn bè và một số khách quen, có lẽ cho cả một vài con vật cưng nữa. Anh nghĩ cuộc sống của họ có lẽ là một thứ đấu tranh, rằng quán trọ của họ hẳn rất cô độc vào mùa đông bên đại dương, với tiếng gió thổi qua các rặng thông.

Chủ quán trọ đưa Vesper và Bond đến phòng của họ.

Phòng của cô gái là một phòng đôi, Bond ở phòng kế bên trong góc nhà với một cửa sổ nhìn ra biển, và một cửa sổ khác có tầm nhìn ra cánh tay vịnh ở phía xa. Giữa họ là một phòng tắm. Mọi thứ đều sạch không một vết bẩn và tiện nghi rải rác.

Chủ nhân tỏ ra hài lòng khi cả hai biểu lộ thích thú. Ông ta nói bữa tối sẽ được dọn vào 7 giờ 30, và rằng bà chủ đang làm món tôm hùm nướng với bơ. Ông ta rất tiếc thời điểm lúc ấy quá vắng vẻ. Mới là thứ Ba. Sẽ có thêm khách vào cuối tuần. Mùa kinh doanh này không được khá. Nói chung họ có nhiều khách người Anh ở trọ, nhưng có những thời điểm khó khăn bên ấy và người Anh chỉ đến nghỉ cuối tuần ở Royale rồi về nhà, sau khi thua bạc ở Casino. Không được như ngày xưa. Ông ta nhún vai với vẻ triết lý. Nhưng mà chẳng có ngày nào giống như trước kia, không có thể kỷ nào giống như thế kỷ trước, và...

“Quả đúng thế”, Bond nói.

23. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 23

Thủy triều đam mê

Họ trò chuyện trên bậc cửa phòng Vesper. Khi chủ quán đã đi khỏi, Bond đẩy nàng vào trong, đóng cửa lại. Rồi anh đặt tay lên vai nàng và hôn vào hai bên má. “Đây quả là thiên đường”, Bond thốt lên.

Thế rồi anh thấy ánh mắt nàng sáng rỡ, tay đưa lên tựa vào tay anh. Bond bước ngay lên trước, bỏ tay xuống ôm quanh eo lưng cô gái. Nàng ngả đầu ra sau, môi hé mở dưới môi anh.

“Em yêu”, Bond nói. Anh ép môi xuống môi Vesper và cảm nhận đáp ứng, thoát tiên còn rụt rè, rồi nồng nhiệt hơn. Bàn tay anh vuốt xuống dưới lưng cô gái, mãnh liệt ép sát người nàng vào mình. Thở hổn hển, Vesper rời môi ra và họ bám vào nhau; Bond lướt môi qua tai nàng, cảm nhận bộ ngực săn chắc, ấm áp trên ngực anh. Rồi anh đưa tay nắm tóc cô gái, kéo ngửa ra sau để có thể hôn lần nữa. Vesper đẩy anh ra và ngồi phịch lên giường, kiệt sức. Trong một thoáng, họ nhìn nhau khao khát.

“Anh xin lỗi, Vesper”, Bond thốt lên. “Anh không cố ý”.

Cô gái lắc đầu, tê dại vì cơn bão đã quét qua nàng.

Bond bước đến ngồi cạnh và họ nhìn nhau với vẻ dịu dàng lưu luyến khi ngọn thủy triều đam mê dịu xuống trong huyết mạch.

Cô gái cúi xuống hôn vào khoe môi của Bond rồi vuốt lọn tóc đen hình dấu phẩy trên vầng trán ẩm ướt của anh.

“Anh yêu”, Vesper lên tiếng. “Cho em một liều thuốc. Em không biết túi xách để đâu”. Nàng mơ hồ nhìn quanh phòng.

Bond đốt một liều thuốc và đặt vào môi cô gái. Nàng hít một hơi dài, nhả ra khỏi miệng với một tiếng thở dài chậm chạp.

Bond quàng tay ôm Vesper nhưng cô gái đứng dậy và bước đến cửa sổ. Nàng đứng đó quay lưng lại anh.

Bond nhìn xuống đôi bàn tay của mình và thấy chúng vẫn còn run rẩy.

“Phải mất thời giờ để sửa soạn cho bữa tối đây”. Vesper thốt lên nhưng vẫn không nhìn Bond. “Sao anh không đi tắm đi? Em sẽ soạn hành lý cho anh”.

Bond rời khỏi giường, đến đứng sát vào cô gái. Anh ôm nàng và đặt bàn tay lên ngực nàng. Bộ ngực vừa đầy tay anh, căng sát vào những ngón tay. Vesper đặt tay nàng lên tay Bond và kéo sát vào người nhưng vẫn nhìn ra cửa sổ.

“Bây giờ thì chưa”, Vesper thấp giọng nói.

Bond cúi xuống dụi môi vào gáy Vesper. Trong thoáng chốc, anh kéo căng nàng vào người, sau đó buông cô gái ra.

“Thôi được, Vesper”, anh nói.

Bond bước ra cửa và ngoái lại nhìn. Cô gái vẫn không nhúc nhích. Vì lý do nào đó, anh nghĩ nàng đang khóc. Anh bước một bước về phía nàng rồi nhận ra rằng lúc ấy họ không có gì để nói với nhau.

“Tình yêu của anh”, Bond thốt lên.

Sau đó anh ra ngoài và đóng cửa lại.

Bond đi về phòng của mình, ngồi xuống giường. Anh cảm thấy yếu đuối sau cơn đam mê đã quét qua cơ thể. Anh bị giằng xé giữa nỗi thèm muốn nằm dài ra giường và sự khát khao được biến cả làm mất mẻ, tươi tỉnh lại. Phân vân với sự chọn lựa trong chốc lát, rồi Bond tiến đến chỗ để va-li, lấy ra bộ quần áo tắm bằng vải trắng và một bộ pyjama màu xanh đậm.

Bond vốn luôn thù ghét mặc pyjama, nhưng giờ đây rất cần cho anh. Đó là một thứ áo khoác pyjama dài xuống gần đầu gối không nút nhưng có một dây thắt lỏng quanh lưng. Tay áo rộng và ngắn trên khuỷu tay. Khi khoác ra ngoài quần áo tắm, tất cả những vết thâm tím và vết sẹo đều được giấu kín, ngoại trừ những vòng đeo tay mỏng màu trắng trên cổ tay, mắt cá chân, và cái dấu SMERSH trên bàn tay phải.

Bond xỏ chân vào một đôi sandal da màu xanh đậm, xuống cầu thang và băng qua thềm ra bãi biển. Khi đi qua mặt tiền ngôi nhà, anh nghĩ đến Vesper nhưng kiềm chế không nhìn lên để xem cô gái còn đứng bên cửa sổ hay không. Nếu có nhìn thấy anh thì nàng cũng không bày tỏ dấu hiệu.

Anh bước dọc theo mép nước trên nền cát vàng cứng cáp đến khi khuất tầm nhìn từ quán trọ. Sau đó anh cởi áo khoác pyjama, chạy một quãng ngắn và phóng nhanh vào những làn sóng nhỏ. Bãi biển nhanh chóng lặn ra và anh ở dưới nước chừng nào còn có thể, bơi bằng những cú sải tay mạnh mẽ và cảm nhận được vẻ tươi mát mềm mại trên khắp người. Rồi anh trôi lên, vuốt tóc ra khỏi mắt. Đã gần 7 giờ và mặt trời đã mất đi hầu hết sức nóng. Không lâu nữa nó sẽ chìm xuống bên dưới cánh tay bên kia của vịnh; nhưng lúc này ánh nắng chiếu thẳng vào mắt anh. Bond quay lưng lại, bơi ra xa để có thể giữ lấy nó với anh càng lâu càng tốt.

Khi Bond lên bờ ở khoảng cách gần một dặm cuối vịnh, bóng tối đã nuốt chửng bộ pyjama ở xa nhưng anh biết mình còn đủ thời gian để nằm trên nền cát cứng, phơi khô người trước khi dòng chảy hoàng hôn chạm đến anh.

Bond cởi quần áo tắm, nhìn xuống thân mình. Chỉ còn lại một ít dấu vết của những thương tổn. Anh nhún vai và nằm xuống, xải rộng chân tay thành hình ngôi sao, trần trối nhìn bầu trời xanh trắng rỗng và nghĩ về Vesper.

Cảm giác của Bond với nàng thật lẫn lộn, mà anh vốn thiếu kiên nhẫn với sự hỗn loạn. Những cảm giác đó thật ra rất đơn giản. Anh đã có ý định chần gối với nàng ngay khi có thể, bởi anh thèm muốn nàng và cũng bởi vì - Bond tự thú nhận với chính mình - anh muốn đưa những sửa chữa cơ thể của anh vào cuộc thử nghiệm cuối cùng. Bond nghĩ họ sẽ chần gối với nhau vài ngày, sau đó có thể anh sẽ thấy được điều gì đó về nàng ở London. Rồi sẽ là chuyện gỡ rối không thể tránh, vốn dễ hơn nữa nhờ vị trí của họ trong Sở Tình báo. Nếu khó khăn, anh có thể ra đi với một công tác hải ngoại, hoặc - điều này cũng nằm trong dự tính - anh có thể từ chức và ngao du đến những nơi khác nhau trên thế giới như hằng mong muốn.

Nhưng bằng cách nào đó, Vesper đã len lỏi vào da thịt Bond, và qua hai tuần cuối cùng cảm giác của anh đã dần dần thay đổi.

Anh thấy sự kề cận với cô gái là điều dễ dàng và không phiền nhiễu. Có cái gì đó bí ẩn về nàng mà lại là tác nhân kích thích lâu bền. Nàng cho đi rất ít cá tính thật sự của nàng, và anh cảm thấy dù họ ở bên nhau bao lâu, trong nàng vẫn luôn có một căn phòng riêng mà anh không bao giờ xâm nhập được. Nàng ân cần, đầy chu đáo nhưng không lệ thuộc và gây tổn thương đến tính khí kiêu ngạo của mình. Và giờ đây Bond biết nàng gợi cảm một cách sâu sắc, cuồng nhiệt nhưng đây là sự chinh phục thể xác, bởi vẻ kín đáo trung tâm trong nàng sẽ mỗi lần lại ném vị cường bức. Yêu đương nàng về mặt thể xác sẽ mỗi lần là một chuyến phiêu lưu đầy cảm xúc mà không có phần - khoái cảm của sự đạt ngưỡng. Nàng sẽ say sưa nhượng bộ, anh nghĩ, và tham lam hưởng thụ tất cả những thân mật chần gối mà không hề cho phép bản thân bị chiếm hữu.

Bond nằm khóa thân và cố xua đuổi những kết luận anh đọc được trên nền trời. Anh quay đầu nhìn xuống phía dưới bãi và thấy bóng tối của mũi biển đã gần chạm đến anh.

Bond đứng dậy, phủi sạch cát trên người. Anh nghĩ sẽ đi tắm khi về và lơ đãng nhặt quần áo tắm lên, bắt đầu đi ngược lại dọc theo bãi. Mãi khi đến bên bộ áo khoác pyjama và cúi xuống để nhặt, Bond mới nhận ra mình còn khóa thân. Không màng đến bộ áo tắm, anh mặc áo khoác và đi bộ về quán trọ.

Đúng lúc ấy anh có quyết định.

24. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 24

“Trái cấm”

Lúc Bond trở về phòng, anh xúc động khi thấy hành trang của mình đã được cất đi, bàn chải răng và vật dụng cạo râu ngăn nắp trong phòng tắm ở một đầu giá đỡ thủy tinh, phía trên bồn rửa mặt. Ở đầu bên kia là bàn chải của Vesper và một hoặc hai lọ nhỏ, cùng hộp kem thoa mặt.

Anh liếc nhìn những cái lọ và ngạc nhiên thấy một lọ đựng thuốc ngủ Nembutal. Có lẽ thần kinh của Vesper bị chấn động bởi những sự kiện ở biệt thự nặng nề hơn anh tưởng.

Bồn tắm đã đầy nước cho Bond, có cả một lọ nước hoa mùi thông đất tiền mới trên ghế bên cạnh bồn và khăn lau.

“Vesper”, Bond gọi.

“Vâng?”

“Em quả là vô địch. Em khiến anh có cảm tưởng mình như một gã trai tơ vậy”.

“Em được lệnh lo cho anh. Em chỉ làm những gì được bảo làm”.

“Em yêu, bồn tắm rất hoàn hảo. Em sẽ lấy anh chứ?”

Cô gái khịt mũi. “Anh cần một nô lệ chứ không phải một người vợ”.

“Anh muốn em”.

“À, em thì muốn tôm hùm và champagne của mình, vậy hãy nhanh lên”.

“Được, được”, Bond đáp.

Anh lau khô người, mặc áo sơ mi trắng và quần xanh đậm. Anh hy vọng nàng cũng sẽ trang phục đơn giản, và anh hài lòng khi Vesper không gõ mà xuất hiện ở cửa với áo vải màu xanh biển nhạt đi thành màu mắt cô gái, cùng chiếc váy xếp nếp bằng vải cô-tông màu đỏ sẫm.

“Em không chờ nổi. Em đang chết đói đây. Phòng gần nhà bếp nên em bị mùi vị thức ăn tuyệt vời hành hạ”.

Bond bước đến, quàng tay ôm cô gái.

Vesper nắm tay Bond và họ sánh bước xuống cầu thang, ra ngoài sân đến nơi bàn ăn đã được dọn sẵn dưới ánh sáng hắt ra từ căn phòng ăn vắng khách.

Rượu champagne do Bond gọi khi đến đã có mặt trong xô đá mạ bạc bên cạnh bàn. Bond rót đầy hai ly. Vesper bận rộn với món pa-tê gan thơm ngon, và nàng lấy bánh mì dòn kiểu Pháp cùng những khoanh bơ dày vàng sẫm ướp đá vụn cho cả hai.

Họ lại nhìn nhau, uống cạn và một lần nữa Bond rót rượu đầy đến miệng ly.

Trong lúc ăn, Bond kể cho cô gái nghe về chuyến tắm biển, và họ trò chuyện về những gì sẽ làm vào sáng hôm sau. Suốt bữa ăn họ không thổ lộ những cảm xúc dành cho nhau, nhưng ánh mắt của Vesper cũng như của Bond đầy nét khích động mong đợi buổi tối sớm đến. Thỉnh thoảng họ chạm tay chân vào nhau như thể đề nén sự căng thẳng trong cơ thể.

Khi món tôm hùm đã đến và đi, chai champagne đã cạn một nửa và họ đã phết kem lên những quả dâu rừng, Vesper thở một tiếng dài mãn nguyện.

“Em cứ như lợn vậy”, nàng vui nhộn thốt lên. “Anh luôn luôn cho em những thứ em thích nhất. Trước kia em chưa bao giờ được chiều chuộng hư hỏng như thế”. Nàng ngậy người nhìn vũng biển sáng trắng qua khoảng sân. “Ước gì em xứng đáng được nhận”. Giọng nàng chùng xuống, gượng gạo.

“Ý em nói gì?” Bond ngạc nhiên hỏi.

“Ô, em không biết. Em cho rằng người ta nhận những gì đáng được nhận, vì thế có lẽ em xứng đáng thật”.

Nàng nhìn Bond và mỉm cười. Mắt nàng khép lại một cách kỳ lạ.

“Anh thật sự không hiểu nhiều về em”, cô gái đột ngột thốt lên.

Bond bất ngờ trước âm sắc thấp, nghiêm nghị trong giọng nói của Vesper.

“Cũng khá đủ”, anh bật cười và nói. “Tất cả những gì anh cần cho ngày mai, ngày kia và ngày sau đó. Em cũng không biết anh nhiều nếu đặt vấn đề”. Anh rót thêm champagne.

Vesper tư lự nhìn Bond.

“Con người là những hòn đảo”, nàng nói. “Họ không thực sự tiếp xúc. Dù gần gũi bao nhiêu, người ta vẫn rất cách biệt. Thậm chí cả khi họ đã lấy nhau được 50 năm”.

Bond thất vọng nghĩ hẵn Vesper đang lâm vào trạng thái “ủ ê vì rượu”. Quá nhiều champagne đã khiến nàng hóa u sầu. Nhưng đột nhiên cô gái bật cười vui vẻ.

“Đừng lo như thế chứ”. Vesper cúi ra phía trước, đặt tay lên tay Bond. “Em chỉ đa cảm thôi. Dù sao tối nay hòn đảo của em cũng cảm thấy rất gần gũi với hòn đảo của anh”. Nàng nhấp một ngụm champagne.

Bond bật cười, lòng nhẹ nhõm. “Chúng ta hãy kết nối thành bán đảo”, anh nói. “Nào, món dâu thanh toán xong rồi đây”.

“Không”, Vesper đáp. “Em phải uống cà phê”.

“Và rượu brandy nữa”, Bond phản bác.

Bóng đen đe dọa đã trôi qua. Cái bóng đen nhỏ thứ hai. Nó cũng để lại một dấu hỏi rất nhỏ lơ lửng trên không trung, nhanh chóng tan biến khi về ẩm cúng và thân mật một lần nữa bao trùm lên họ.

Khi họ đã uống xong cà phê và Bond đang nhắm nháp brandy, Vesper nhặt ví tay lên, đến đứng sau lưng Bond.

“Em mệt”, nàng thốt lên, tay đặt trên vai Bond.

Anh đưa tay lên nắm và họ bất động trong một khoảnh khắc. Vesper cúi xuống, nhẹ lướt làn môi lên tóc Bond. Thế rồi cô gái đi khỏi, và chốc lát sau có ánh đèn sáng trong phòng nàng.

Bond hút thuốc và đợi cho đến khi thuốc tàn, sau đó đi theo Vesper. Anh chỉ dừng lại để chúc chủ quán và vợ ngủ ngon và cảm ơn họ về bữa tối. Họ trao đổi những lời lẽ xã giao, rồi Bond lên cầu thang.

Đồng hồ mới chỉ 9 giờ 30 khi Bond từ phòng tắm bước vào phòng cô gái và đóng cửa lại.

Ánh trăng chiếu qua màn cửa sổ khép hờ, phủ lên những cái bóng bí mật trên làn da trắng nõn của cơ thể nàng trên chiếc giường rộng.

* * * * *

Bond tỉnh giấc trong phòng riêng khi trời rạng sáng và trong một lúc, anh nằm yên võ về những hồi ức của mình.

Sau đó anh lặng lẽ rời khỏi giường, khoác pyjama và rón rén qua cửa phòng Vesper, rời khỏi nhà để ra bãi biển.

Mặt biển phẳng lặng và yên tĩnh dưới ánh bình minh. Những ngọn sóng nhỏ màu hồng lười nhác liếm lên nền cát. Trời lạnh nhưng Bond cởi áo khoác, trần trụi lang thang dọc theo mép nước đến điểm anh đã tắm tối hôm trước, rồi chậm rãi và thoải mái bước xuống biển cho đến khi nước dâng lên dưới cằm. Anh rút chân lên khỏi đáy và chìm xuống, bịt mũi bằng một tay, nhắm mắt cảm nhận dòng nước lạnh ve vuốt mái tóc và thân thể của mình.

Mặt vịnh như tấm gương phẳng không vết nứt, ngoại trừ nơi dường như có một con cá nhảy lên. Dưới nước, Bond hình dung quang cảnh tĩnh lặng, ao ước lúc ấy Vesper đi qua rặng thông và sẽ sở hữu khi thấy anh đột ngột trồi lên từ cảnh biển trống vắng.

Tròn một phút sau Bond trồi lên mặt nước trong làn bọt tung tóe, lòng thất vọng. Không một ai trong tầm nhìn. Bond bơi và trôi lơ lửng một lúc, rồi khi mặt trời có vẻ đã đủ nóng, anh lên bờ, nằm ngửa và say sưa với cái thể xác mà đêm tối đã trả lại cho anh.

Cũng như tối hôm kia, Bond lại nhìn lên bầu trời trống rỗng và bắt gặp ở đó câu trả lời.

Sau một lúc, anh đứng lên, chậm rãi đi dọc theo bãi biển trở lại nơi để chiếc áo khoác pyjama.

Ngày hôm đó Bond sẽ cầu hôn với Vesper. Anh cảm thấy khá chắc chắn, vấn đề chỉ là sự chọn lựa thời điểm thích hợp.

25. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 25

“Mảnh vá đen”

Trong khi lặng lẽ đi từ sân vào trong bóng tối của căn phòng ăn còn đóng cửa chớp, Bond ngạc nhiên thấy Vesper ra khỏi buồng điện thoại lắp kính gần cửa cái, khẽ khàng lên cầu thang hướng về phòng của họ.

“Vesper”, Bond gọi, nghĩ bụng hẳn nàng đã nhận được tin nhắn khẩn cấp nào đó có thể liên can đến cả hai.

Vesper hấp tấp quay lại, tay đưa lên che miệng.

Trong một thoáng lâu hơn mức cần thiết, cô gái trở mắt nhìn Bond.

“Chuyện gì thế, em yêu?” Bond hỏi, mơ hồ bối rối và sợ hãi với nỗi khủng hoảng nào đó trong cuộc sống của họ.

“Ô”, Vesper nói không ra hơi, “anh làm em giật mình. Chỉ là... em vừa gọi điện thoại cho Mathis. Cho Mathis”, nàng lặp lại. “Em thắc mắc không biết anh ấy có thể tìm cho em một bộ váy áo khác không. Anh biết đấy từ cô bạn gái mà em đã kể cho anh nghe. Cô gái bán hàng. Anh thấy không?”, - nàng nói nhanh bằng một mớ ngôn từ lẫn lộn đầy thuyết phục - “thật sự em không có gì để mặc. Em nghĩ sẽ gọi được anh ấy còn ở nhà trước khi đến văn phòng. Em không biết số điện thoại của bạn em và em nghĩ sẽ làm cho anh ngạc nhiên. Em không muốn anh nghe tiếng chân đi và tỉnh giấc. Nước biển tốt không? Anh tắm chưa? Lẽ ra anh phải đợi em chứ”.

“Tuyệt lắm”, Bond trả lời như thế vì anh quyết định làm cho cô gái an tâm, dù bực mình vì về biết lỗi lộ liễu của nàng với trò bí mật trẻ con này. “Em phải vào phòng rồi chúng ta sẽ ăn sáng ngoài sân. Anh đói lắm. Xin lỗi đã làm em giật mình. Anh cũng sẽ giật mình khi gặp ai đó vào giờ sáng sớm như thế này”.

Bond quàng tay ôm nhưng nàng gỡ ra, nhanh chóng lên cầu thang.

“Thật ngạc nhiên khi gặp anh”, Vesper nói, cố gắng khóa lấp biển cố bằng một vẻ nhẹ nhõm.

“Tóc anh xõa xuống mắt thế kia nhìn gớm ghiếc như một bóng ma, một gã chết đuối vậy”. Vesper bật cười cay nghiệt. Nhưng chợt nhận ra điều đó, nàng đổi giọng cười thành tiếng ho.

“Hy vọng em không bị cảm”, nàng thốt lên.

Cô gái tiếp tục thêu dệt những lời lẽ dối trá đến khi Bond muốn phát vào mũi nàng, yêu cầu bớt căng thẳng và nói sự thật. Tuy nhiên anh chỉ vỗ nhẹ một cái trấn an vào lưng Vesper bên ngoài phòng và giục nàng nhanh chóng đi tắm.

Sau đó anh về phòng của mình.

Sự kiện trên đã kết thúc tính toàn vẹn của cuộc tình giữa họ. Những ngày sau đó là một mớ bong bóng lừa dối và đạo đức giả hòa lẫn nước mắt của nàng và những khoảnh khắc đam mê đầy thú tính, trong đó nàng buông thả chính mình với tính tham lam mà những ngày rỗng tuếch của họ khiến điều đó trở thành khiếm nhã.

Đã nhiều lần Bond cố gắng đánh sập những bức tường hồ nghi. Anh nhắc đi nhắc lại cú điện thoại nhưng Vesper ngoan cố bảo vệ câu chuyện của nàng bằng những lời lẽ thêu dệt mà anh biết nàng đã nghĩ ra sau này. Thậm chí nàng còn buộc tội Bond nghi ngờ nàng có người tình khác.

Những cảnh tượng này luôn luôn kết thúc trong làn nước mắt cay đắng của Vesper và những khoảnh khắc gần như kích ngất.

Bầu không khí ngày càng trở thành đáng căm ghét hơn.

Đối với Bond, sự kiện mối quan hệ giữa con người có thể sụp đổ thành tro bụi qua một đêm dường như thật kỳ dị, và anh tìm đi kiếm lại trong tâm trí mình một lý do.

Bond cảm thấy Vesper cũng hoảng sợ như anh, và nếu có như thế thì nỗi đau khổ của nàng lớn lao hơn. Nhưng về bí mật của cuộc nói chuyện qua điện thoại, mà Vesper giấu dữ - đối với Bond có vẻ như sợ hãi từ chối giải thích, là một cái bóng đang tối đen thêm cùng với những bí mật và dè dặt nhỏ nhẻ khác.

Mọi việc đã trở nên tồi tệ hơn ngay bữa trưa hôm ấy.

Sau bữa điểm tâm vốn là một nỗ lực cho cả hai, Vesper nói nàng bị nhức đầu và sẽ ở lại phòng để tránh nắng. Bond lấy một quyển sách, đi một dặm xuống phía dưới bãi tắm. Khi quay về, anh tự thuyết phục rằng họ đã có thể giải quyết vấn đề trong bữa ăn trưa.

Vừa ngồi xuống ghế, Bond vui vẻ xin lỗi đã làm Vesper giật mình tại buồng điện thoại, rồi anh gạt bỏ đề tài để tiếp tục mô tả những gì đã thấy trong chuyến đi dạo. Nhưng cô gái tỏ ra lơ đãng, chỉ nhận xét bằng những ngôn từ cộc lốc. Nàng vọc thức ăn và tránh né ánh mắt của Bond, nhìn ngáy qua anh với vẻ bận tâm.

Khi cô gái không đáp ứng một hoặc hai lần trước gợi ý nào đó, Bond cũng rơi trở vào im lặng và bận rộn với những ý nghĩ u ám của mình.

Đột nhiên Vesper cứng người. Nĩa ăn của nàng rơi xuống mép đĩa phát tiếng kêu loảng xoảng rồi ồn ào rời khỏi bàn lăn xuống sàn.

Bond ngược lên nhìn, sắc diện trắng bệch như vải trải giường, nàng đang nhìn qua vai anh với nét kinh hoàng trên mặt.

Bond quay đầu lại và nhìn thấy một người đàn ông vừa ngồi vào bàn bên kia sân, cách xa hẳn họ. Đường như ông ta đủ bình thường, có lẽ trang phục khá âm đạm. Nhưng với cái liếc nhanh đầu tiên, Bond nhận định ông ta như một doanh nhân trên đường đi dọc bờ biển, tình cờ vào quán trọ hoặc đã chọn nó từ Michelin.

“Gi thế, em yêu?” anh lo ngại hỏi.

Ánh mắt Vesper vẫn không rời khỏi hình bóng ở phía xa.

“Người đàn ông trong chiếc xe”, nàng nói bằng một giọng bị kiềm chế. “Kẻ theo dõi chúng ta. Em biết”.

Một lần nữa Bond lại nhìn qua vai. Chủ quán đang thảo luận thực đơn với khách hàng mới đến. Một cảnh tượng hoàn toàn bình thường. Họ trao đổi những nụ cười về món ăn nào đó trên thực đơn, rõ ràng họ đồng ý là thích hợp. Bởi chủ quán cầm lấy thực đơn và cáo lui, với sự trao đổi cuối cùng về loại rượu vang - Bond đoán thế.

Đường như người đàn ông nhận ra mình đang bị quan sát. Ông ta ngược lên thờ ơ nhìn họ trong một thoáng. Sau đó ông ta lấy va-li đặt trên ghế bên cạnh, rút ra một tờ báo và bắt đầu đọc, khuỷu tay chống lên bàn.

Khi người đàn ông quay mặt về phía họ, Bond nhận thấy có miếng che màu đen trên một con mắt. Miếng che này không được buộc bằng dây qua mắt, mà vắn ốc vào trong như loại kính một tròng. Nếu không vì thế, ông ta có vẻ như một thương gia trung niên thân thiện có mái tóc nâu đậm chải ngược ra sau; và như Bond bắt gặp trong lúc ông ta nói chuyện với chủ quán, những cái răng trắng và to đặc biệt.

Anh quay lại với Vesper. “Thật đấy, em yêu. Ông ta có vẻ rất vô tội. Em chắc đúng là kẻ đó không? Không thể đòi hỏi quán này hoàn toàn dành riêng cho chúng ta”.

Sắc diện Vesper vẫn là một cái mặt nạ trắng. Nàng đang bám chặt vào cạnh bàn bằng cả hai bàn tay. Bond nghĩ nàng sắp ngất và định đứng lên giúp nhưng nàng phác cử chỉ ngăn lại. Rồi nàng cầm lấy ly rượu vang, uống một hơi dài. Răng Vesper đánh lập cập trên thành ly, nàng phải đưa bàn tay kia lên đỡ. Sau đó nàng đặt ly xuống.

Vesper nhìn Bond bằng ánh mắt vô hồn.

“Em biết đúng là hắn”.

Bond cố gắng lý giải nhưng cô gái không chú ý. Sau khi liếc qua vai anh một hai lần với ánh mắt cam chịu kỳ lạ, Vesper nói nàng vẫn còn nhức đầu và sẽ ở trong phòng suốt buổi chiều. Nàng rời khỏi bàn và bước vào trong nhà, không nhìn lại.

Bond quyết định trấn an tâm trí cô gái. Anh yêu cầu cho đem cà phê đến bàn rồi nhanh chóng bước qua sân. Chiếc Peugeot đen ở đó có thể là chiếc xe kiểu salon mà họ đã nhìn thấy, nhưng quả thực cũng có thể là một trong hàng triệu xe khác trên đường phố nước Pháp. Bond nhìn nhanh vào xe nhưng bên trong trống rỗng; anh thử mở ngăn để hành lý nhưng nó đã bị khóa. Anh ghi lại biển số mang số xe Paris, rồi mau lẹ đi đến phòng rửa mặt tiếp giáp phòng ăn, kéo sợi xích và bước ra ngoài hiên.

Gã đàn ông đang ăn và không nhìn lên.

Bond ngồi vào ghế của Vesper để có thể quan sát.

Ít phút sau, gã đàn ông gọi hóa đơn, trả tiền rồi bỏ đi. Bond nghe tiếng xe Peugeot khởi động và không lâu sau tiếng nổ đã biến mất về hướng Royale.

Khi chủ quán trở lại bàn, Bond giả thích rằng Madame chẳng may bị say nắng nhẹ. Sau khi chủ quán bày tỏ sự đáng tiếc và kể lể thêm về những nguy hiểm khi ra khỏi nhà trong hầu hết các loại thời tiết, Bond ngẫu nhiên hỏi về vị khách hàng kia. “Ông ta khiến tôi nhớ lại một người bạn cũng mất một mắt. Họ đều có miếng che mắt tương tự”.

Chủ quán trả lời đó là một người lạ. Ông ấy hài lòng với bữa ăn trưa và tuyên bố sẽ đi qua đây lần nữa sau một hoặc hai ngày, và rằng ông ấy sẽ dùng bữa lần nữa tại quán. Hiển nhiên ông ấy là người Thụy Sĩ, điều đó có thể nhận ra nhờ giọng nói. Ông ấy là người bán rong đồng hồ. Thật tồi tệ khi chỉ có một con mắt. Sự căng thẳng vì phải giữ miếng che tại chỗ suốt ngày. Có lẽ ông ấy đã quen.

“Quả thực là điều đáng buồn”, Bond nói. “Ông cũng thiếu may mắn”, anh phác cử chỉ về phía ông tay áo rộng của chủ quán. “Bản thân tôi rất may”.

Họ trò chuyện về chiến tranh một lúc rồi Bond đứng dậy.

“Tiện đây”, Bond nói, “Madame có gọi điện thoại vào sáng sớm; tôi phải nhớ để hoàn lại tiền cho ông. Gọi Paris đây Tôi nghĩ là số điện thoại ở khu Elysée”, anh nói thêm, nhớ lại nơi đó là tổng đài của Mathis.

“Cảm ơn, thưa ông, nhưng vấn đề đã được giải quyết. Sáng nay tôi gọi điện thoại đến Royale, tổng đài có nói đến một khách hàng của tôi đã gọi cho Paris và không có trả lời. Họ muốn biết Madame có muốn giữ lại cuộc gọi không. Tôi e rằng mình đã quên bẵng. Có lẽ ông sẽ nhắc lại với Madame. Nhưng, xem nào, tổng đài nói đó là số điện thoại ở Invalides”.

26. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 26

“Chúc ngủ ngon, em yêu”

Hai ngày sau đó vẫn y như cũ.

Vào ngày thứ tư Vesper đi Royale từ sớm. Một chiếc taxi đến đón và đưa nàng trở lại. Nàng nói mình cần một ít được phẩm.

Đêm ấy Vesper nỗ lực đặc biệt để tỏ ra vui vẻ. Nàng uống nhiều, và sau khi lên lầu, nàng dắt Bond vào phòng mình và ân ái cuồng nhiệt với anh. Thể xác anh đáp ứng nhưng sau đó cô gái vùi mặt vào gối khóc cay đắng. Bond trở về phòng của anh trong nỗi tuyệt vọng u ám.

Bond gần như không ngủ; đến sáng sớm anh nghe tiếng cửa khê mở. Một vài âm thanh nhỏ từ dưới nhà vọng lên. Anh biết chắc Vesper đang ở trong buồng điện thoại. Chẳng bao lâu sau anh nghe tiếng cửa phòng nàng khê đóng lại - anh đoán rằng một lần nữa Paris không trả lời.

Hôm ấy là thứ Bảy.

Vào Chủ Nhật, người đàn ông với miếng che mắt màu đen trở lại quán. Bond nhận ra ngay khi ngược lên nhìn nét mặt Vesper. Anh đã kể lại cho nàng nghe tất cả lời lẽ mà chủ quán nói với anh, chỉ giữ lại câu nói của hắn xác nhận sẽ quay lại. Anh nghĩ điều đó sẽ làm nàng lo sợ.

Bond cũng đã gọi điện thoại cho Mathis ở Paris để kiểm chứng về chiếc Peugeot. Chiếc xe được thuê tại một công ty đáng kính trước đó hai tuần. Khách thuê xe có ba đặc điểm Thụy Sĩ. Tên ông ta là Adolph Gettler. Ông ta nêu địa chỉ là một ngân hàng.

Mathis đã liên hệ với Cảnh sát Thụy Sĩ. Phải, ngân hàng có tài khoản mang tên ông ta. Tài khoản ít được sử dụng. Được biết Ngài Gettler có liên hệ với ngành kỹ nghệ đồng hồ. Sẽ tiến hành điều tra nếu có đơn tố cáo ông ta.

Vesper nhún vai trước những thông tin đó.

Lần này khi người đàn ông xuất hiện, nàng bỏ dở bữa ăn trưa và đi thẳng lên phòng.

Bond quyết định. Khi ăn xong, anh đi theo cô gái. Cả hai cánh cửa đều bị khóa; khi đã làm cho nàng chịu mở cửa, anh thấy cô gái đang ngồi trong bóng tối bên cửa sổ - đang quan sát, Bond cho là thế.

Nét mặt nàng như tảng đá lạnh. Anh dắt Vesper đến giường, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh. Họ ngồi cứng đờ, như hành khách trên xe hỏa.

“Vesper”, Bond lên tiếng, giữ tay nàng trong tay anh, “chúng ta không thể mãi như thế này. Phải kết thúc sự việc. Chúng ta đang hành hạ nhau và chỉ có một cách để chấm dứt điều đó. Hoặc em phải nói anh nghe tất cả sự thật hoặc chúng ta phải đi khỏi đây. Ngay lập tức”.

Cô gái không nói gì, bàn tay không sinh khí trong tay Bond.

“Em yêu”, anh thốt lên. “Em sẽ nói anh nghe chứ? E có biết rằng sáng hôm ấy anh trở lại để cầu hôn với em không? Chúng ta không thể bắt đầu lại từ đầu sao? Cơn ác mộng khủng khiếp đang giết chết chúng ta là cái gì?”

Thoạt tiên Vesper không nói gì, rồi một giọt nước mắt chậm rãi lăn xuống má cô gái.

“Anh muốn nói anh sẽ cưới em?”

Bond gật đầu.

“Ôi, Chúa ơi!” cô gái kêu lên. “Chúa ơi!” Nàng quay lại bám chặt lấy Bond, vùi mặt vào ngực anh.

Bond ôm nàng sát vào người. “Nói anh nghe, tình yêu của anh”, anh thốt lên. “Nói anh nghe điều gì đang làm em đau khổ”.

Tiếng nức nở của Vesper dịu đi.

“Để em yên một chút”, nàng nói. Một âm sắc mới đã xuất hiện trong giọng nói của nàng; một âm sắc cam chịu. “Hãy cho em suy nghĩ một chút”. Vesper giữ lấy khuôn mặt Bond trong tay nàng và hôn lên đó. Nàng nhìn anh với vẻ khao khát. “Anh yêu, em đang cố làm những gì tốt nhất cho chúng ta. Xin hãy tin em. Nhưng khủng khiếp quá. Em sợ...” Cô gái lại khóc, bám víu anh như đứa trẻ nằm mơ thấy ác mộng.

Anh an ủi Vesper, vuốt ve mái tóc đen dài và nhẹ nhàng hôn nàng.

“Anh đi đi”, nàng nói. “Em phải có thời gian để suy nghĩ. Chúng ta phải làm điều gì đó”.

Vesper nhận khăn tay của Bond và lau nước mắt.

Nàng đưa anh ra cửa, ở đó họ ôm ghì lấy nhau. Sau đó Bond hôn cô gái lần nữa rồi nàng đóng cửa lại sau lưng anh.

Tôi hôm ấy, phần lớn nét vui tươi và thân mật của đêm đầu tiên giữa họ đã trở lại. Vesper tỏ ra phân khích; một vài tiếng cười của nàng nghe như không ấm áp nhưng Bond quyết định hòa mình vào tâm trạng của cô gái. Chỉ đến cuối bữa tối anh mới đưa ra một nhận xét tình cờ khiến nàng ngừng lại.

Vesper đặt tay nàng lên tay anh.

“Đừng nói về chuyện đó lúc này”, nàng thốt lên. “Lúc này hãy quên nó đi. Tất cả đã qua. Sáng mai em sẽ nói anh nghe”.

Vesper nhìn Bond, đột nhiên mắt ứa lệ. Nàng tìm khăn tay trong ví, chậm lên mắt.

“Cho em thêm champagne đi”, cô gái nói. Nàng bật một tiếng cười ngắc lả lòng. “Em muốn uống thêm. Anh uống nhiều hơn em quá. Không công bằng”.

Họ ngồi và uống với nhau đến khi cạn chai rượu, rồi cô gái đứng dậy. Nàng va vào ghế và cười khúc khích.

“Em tin là mình đã say khướt”, Vesper nói. “Xấu hổ quá! James, xin anh đừng xấu hổ vì em. Quả thật em muốn vui vẻ. Và em đang vui đây”.

Nàng đứng sau lưng Bond, vuốt mái tóc đen của anh.

“Lên phòng nhanh nào”, cô gái thốt lên.

Nàng hôn gió anh và đi mất.

Trong hai giờ đồng hồ, họ chậm rãi và ngọt ngào ân ái với một tâm trạng đam mê hạnh phúc, điều mà ngày hôm trước Bond không hề nghĩ họ có thể tìm lại được. Những hàng rào cản của ý thức và hồ nghi dường như tan biến; ngôn từ họ nói với nhau lại thơ ngây chân thật; giữa họ không còn bóng tối nữa.

“Giờ thì anh phải đi thôi”, Vesper nói sau khi Bond đã thiếp ngủ một lúc trong vòng tay của nàng.

Như thể rút lại lời nói, cô gái xiết chặt Bond hơn nữa, thăm thì những câu yêu thương, duỗi toàn thân sát vào người anh.

Sau cùng khi Bond đứng lên và cúi xuống vuốt lại mái tóc cho cô gái, hôn lên mắt và môi nàng lần cuối chúc ngủ ngon, nàng đưa tay ra bật đèn.

“Nhìn em đi”, Vesper thốt lên, “và để cho em nhìn anh”.

Bond quỳ xuống bên cạnh cô gái.

Vesper ngẩng từng đường nét trên mặt Bond như thể gặp anh lần đầu. Rồi nàng giơ một tay lên quàng cô anh. Đôi mắt xanh da trời của nàng đầy lệ trong khi nàng chậm chậm kéo đầu Bond xuống, dịu dàng hôn lên môi anh. Sau đó nàng buông anh ra và tắt đèn.

“Chúc anh ngủ ngon, tình yêu của em”, nàng nói.

Bond cúi xuống hôn nàng. Anh nếm được vị nước mắt trên má cô gái.

Anh bước ra cửa và ngoái nhìn.

“Ngủ ngon nhé, em yêu”, Bond nói. “Đừng lo, giờ đây mọi thứ đã ổn thỏa”.

Anh khẽ khàng đóng cửa lại và đi về phòng mình, lòng tràn ngập hân hoan.

27. Sông Bạc Hoàng Gia - Chương 27

Quả tim nhỏ máu

Chủ nhà trọ đem thư đến cho Bond vào sáng hôm sau. Ông ta xông vào phòng Bond, giơ bì thư lên trước mặt như thể nó đang bốc cháy.

“Tai nạn khủng khiếp. Madame...”.

Bond tung người ra khỏi giường và chạy qua phòng tắm nhưng cửa thông đã bị khóa. Anh vùng chạy ngược lại qua phòng của mình xuống dưới hành lang, vượt qua một cô hầu gái co rúm, hoảng hốt.

Cửa phòng Vesper đã mở. Ánh nắng xuyên qua màn cửa thấp sáng căn phòng. Chỉ có mái tóc đen của cô gái lộ ra trên vải trải giường, thân thể nàng dưới lớp chăn trắng tuột, đúc khuôn như phù điêu nổi bằng đá trên một ngôi mộ.

Bond quỳ sụp xuống bên Vesper, kéo chăn ra

Nàng đang ngủ. Hẳn nàng đang ngủ. Mắt nàng còn nhắm. Không có thay đổi nào trên gương mặt yêu quý. Nàng vẫn mang dáng vẻ như chính nàng phải thế; tuy nhiên nàng quá lạnh lẽ - không cử động, không mạch đập không hơi thở. Thế là xong. Không hơi thở.

Sau đó chủ quán đến, đặt tay lên vai anh. Ông ta chỉ vào cái ly rỗng trên bàn bên cạnh Vesper, đáy có cặn màu trắng. Ly đặt bên cạnh quyển sách, thuốc lá, hộp diêm cùng với mớ rác thảm hại những gương soi, son môi và khăn tay. Và trên sàn nhà là lọ thuốc ngủ trống rỗng, những viên thuốc mà Bond đã thấy trong phòng tắm vào tối đầu tiên.

Bond đứng dậy, rùng mình. Chủ quán vẫn còn chìa bức thư về phía anh. Bond cầm lấy bức thư.

“Xin ông thông báo cho Cảnh sát trưởng”, Bond thốt lên. “Tôi sẽ ở trong phòng khi ông ấy muốn gặp”.

Anh loạng choạng bỏ đi mà không nhìn lại.

Bond ngồi trên thành giường, trân trối nhìn mặt biển thanh bình qua cửa sổ. Rồi anh dờ dãn nhìn bì thư. Thư đề tên người nhận một cách đơn giản bằng nét chữ tiếng Pháp tròn to: “Pour Lui”.

Tâm trí Bond thoáng ý nghĩ hằn cô gái đã yêu cầu được đánh thức sớm để anh không phải là người tìm thấy nàng.

Anh xoay bì thư lại. Không lâu trước đây, chiếc lưỡi ẩm áp của nàng còn liếm lớp hồ trên nắp bì thư.

Bond đột ngột nhún vai và mở thư.

Lá thư không dài. Sau một ít từ đầu tiên, anh nhanh chóng đọc thư, hơi thở thoát ra lỗ mũi khắc nghiệt.

Sau đó anh ném nó xuống giường như thể đây là một con bò cạp.

James yêu quý của em,

Em yêu anh bằng cả tâm hồn, và trong lúc anh đọc những dòng chữ này, em hy vọng anh vẫn còn yêu em, bởi vì giờ đây, với những dòng chữ này, đây là khoảnh khắc cuối cùng mà tình yêu của anh sẽ tồn tại. Vĩnh biệt anh, tình yêu ngọt ngào của em, trong lúc chúng ta vẫn còn yêu nhau. Vĩnh biệt anh yêu của em.

Em là nhân viên tình báo của M.W.D. Vâng, em là điệp viên hai mang cho Đất Đỏ. Em được tuyển chọn một năm sau chiến tranh và từ đó em hoạt động cho họ. Em yêu một người Pole trong lực lượng Không lực Hoàng gia Anh. Trước khi có anh, em vẫn còn yêu người ấy. Anh có thể tìm hiểu xem anh ấy là ai. Anh ấy có hai huy chương D.S.O, sau chiến tranh được M huấn luyện và thả dù trở lại đất nước. Bị bắt giữ và tra tấn, họ tìm hiểu được nhiều tin tức và cả về em nữa. Họ theo dõi em và dụ dỗ nếu làm việc cho họ thì anh ấy được sống. Anh ấy không biết nhưng được phép viết thư cho em. Thư được gửi đến vào ngày 15 mỗi tháng. Em thấy mình không thể dừng lại. Em không chịu đựng nổi ý nghĩ đến ngày 15 tháng sau mà không có thư của anh ấy. Điều đó có nghĩa em đã giết anh ấy. Em cố gắng tiết lộ càng ít thông tin càng tốt. Anh phải tin em về điều này. Thế rồi xảy ra chuyện với anh. Em báo cáo với họ anh được phân công tác ở Royale, vỏ bọc của anh là gì cứ thế tiếp tục. Đó là lý do tại sao họ biết về anh trước khi anh đến, tại sao họ có thời gian cài micro nghe lén. Họ nghi ngờ Le Chiffre nhưng không biết nhiệm vụ của anh là gì, ngoại trừ có điều gì đó liên quan đến gã. Đó là tất cả những gì em khai với họ.

Sau đó em được lệnh không đứng sau lưng anh tại sông bạc, và phải cản trở không để Mathis lẫn Leiter làm như thế. Đó là lý do tại sao gã giết thuê suýt nữa bắn hạ được anh. Rồi em phải dàn dựng vụ bắt cóc. Có thể anh thắc mắc tại sao em yên lặng như thế tại hộp đêm. Họ không gây tổn thương cho em vì em đang làm việc cho M.W.D.

Nhưng khi phát hiện anh bị hành hạ, mặc dù do Le Chiffre gây ra và gã lộ mặt phản bội, em quyết định không thể tiếp tục nữa. Lúc ấy em đã bắt đầu yêu anh. Họ muốn em moi móc thông tin từ anh trong lúc anh dưỡng bệnh nhưng em từ chối. Em bị điều khiển từ Paris. Một ngày hai lần em phải gọi đến một số điện thoại ở Invalides. Họ đe dọa em; sau cùng họ thôi kiểm soát em và em biết người yêu của em ở Poland sẽ phải chết. Nhưng họ sợ em sẽ khai báo - em nghĩ thế, và em nhận được lời cảnh cáo sau cùng rằng SMERSH sẽ tìm đến em nếu không tuân lệnh họ. Em không để ý điều đó. Em đang yêu anh. Thế rồi em nhìn thấy gã đàn ông có miếng che mắt ở khách sạn Spiendide, và phát hiện gã đã dò la những hoạt động của em. Đó là ngày trước khi chúng ta đến đây. Em hy vọng có thể thoát khỏi gã. Em quyết định chúng ta sẽ có quan hệ với nhau và em sẽ trốn đi Nam Mỹ từ Le Havre. Em hy vọng sẽ có con với anh và có thể bắt đầu lại từ nơi nào đó. Nhưng họ đã theo dõi chúng ta. Anh không thể thoát khỏi bọn họ.

Em biết nếu kể cho anh nghe thì tình yêu của chúng ta sẽ chấm dứt. Em nhận thấy hoặc có thể chờ để bị SMERSH ra tay thanh toán, và có lẽ cho giết anh luôn; hoặc em phải tự sát.

Thế đây, tình yêu của em. Anh không thể cản em gọi anh như thế hoặc nói rằng em yêu anh. Em mang điều đó theo mình và những hồi tưởng về anh.

Em không biết nhiều để giúp anh. Số điện thoại ở Paris là Invalides 55200. Em chưa bao giờ gặp bất cứ ai trong số họ ở London. Tất cả được thi hành qua địa chỉ thích hợp là nhà của một đại lý báo chí ở số 450 quảng trường Charing Cross.

Trong bữa ăn tối chung đầu tiên, anh nói về người đàn ông ở Yugoslavia phạm tội phản quốc. Anh bảo: "Anh bị cơn lốc của thế giới cuốn đi". Đây là lời biện bạch duy nhất của em. Điều đó, và vì tình yêu của người đàn ông mà em đã cố gắng cứu mạng.

Đã khuya rồi, em mệt mỏi và anh vừa đi qua hai lần cửa. Nhưng em phải can đảm. Anh có thể cứu em nhưng em không chịu đựng nổi cái nhìn trong đôi mắt thương yêu.

Tình yêu, tình yêu của em.

V.

Bond ném lá thư xuống. Anh máy móc xoa các ngón tay vào nhau. Đột nhiên anh đắm vào thái dương và đứng bật dậy. Trong thoáng chốc, anh nhìn ra cảnh biển lặng, rồi lớn tiếng nguyên rủa một câu thơ tục khắc nghiệt.

Mắt Bond ướt và anh lau khô đi.

Anh mặc áo sơ-mi và quần dài, và với một bộ mặt lạnh tanh bước xuống nhà, vào buồng điện thoại rồi đóng cửa lại.

Trong lúc chờ gọi về London, Bond bình tĩnh ôn lại những sự kiện trong thư của Vesper. Tất cả đều ăn khớp. Những cái bóng tối và dấu hỏi nhỏ trong bốn tuần qua, mà linh tính của anh đã nhận thấy những lý trí bác bỏ, giờ đây tất cả đều lộ ra như những cột chỉ đường.

Giờ đây anh xem Vesper chỉ là một gián điệp. Tình yêu của họ và nỗi buồn của anh đã bị bỏ xó trong tâm trí anh. Sau này, có lẽ chúng sẽ được lôi ra, xem xét một cách bình thần, rồi cay đắng nhét trở vào cùng với gói hành lý tình cảm khác mà anh thà quên đi thì hơn. Giờ đây anh chỉ có thể nghĩ đến sự phản bội của cô ta với Sở Tình báo và đất nước, về thiệt hại do nó gây ra. Lý trí nghề nghiệp của anh hoàn toàn bị thu hút bởi những hậu quả - những vỏ bọc bị xé tung qua nhiều năm, những mật mã mà kẻ thù đã bẻ khóa, những bí mật bị rò rỉ từ trung tâm của chính khu vực tập trung vào việc xâm nhập Đất Đỏ.

Thật khủng khiếp. Chúa mới biết mớ bong bóng này sẽ được gỡ rối bằng cách nào.

Bond nghiêng rằng. Đột nhiên những lời nói của Mathis trở lại với anh: “Có vô số mục tiêu đen thật sự chung quanh”, và trước đó, “SMERSH thì sao? Tôi không thích ý nghĩ những gã đó chạy quanh nước Pháp giết bất cứ ai mà chúng có cảm tưởng là phản bội hệ thống chính trị quý báu của chúng”.

Bond toét miệng cười cay đắng với bản thân.

Mathis đã sớm chứng tỏ anh ta nói đúng, và những lời ngụy biện của Bond đã sớm nổ tung vào mặt anh biết bao!

Trong lúc anh, Bond, chơi trò Da Đỏ qua năm tháng (phải mô tả của Le Chiffre hoàn toàn chính xác), thì kẻ thù đích thực đã hoạt động lặng lẽ, lạnh lùng, không khoa trương ngay bên nách anh.

Đột nhiên Bond hình dung Vesper đang bước xuống dưới hành lang với hồ sơ trên tay. Trên một cái khay. Chúng thu hái kết quả chỉ trên một cái khay trong lúc điệp viên tuyệt vời có số hiệu Hai Không lang thang khắp thế giới chơi trò Da Đỏ.

Móng tay của Bond bấm sâu vào lòng bàn tay, cơ thể anh toát mồ hôi vì nhục nhã.

Phải, cũng chưa quá trễ. Đây là một mục tiêu cho anh, ngay tầm tay. Anh sẽ theo dõi SMERSH và săn đuổi chúng đến cùng. Không có SMERSH, không có thứ vũ khí lạnh lùng của thần chết và phục thù đó thì M.W.D. sẽ chỉ là một đám nhân viên tình báo dân sự, không hơn không kém bất cứ cơ quan tình báo nào khác của thế giới.

SMERSH là cái đỉnh thúc ngựa. Hãy trung thành, thi hành điệp vụ giỏi, nếu không người phải chết. Hiển nhiên và không thắc mắc, người sẽ bị săn đuổi và giết chết.

Toàn bộ bộ máy Đất Đỏ cũng như thế. Nỗi sợ hãi là xung lực. Đối với chúng, tiến công luôn luôn an toàn hơn rút lui. Tiến công kẻ thù và đạn có thể sẽ bắn hụt. Rút lui, tránh né, phản bội thì đạn không bao giờ bắn trật.

Nhưng bây giờ Bond sẽ tấn công cánh tay cầm roi và súng. Công việc gián điệp có thể bỏ lại cho bọn cổ cồn trắng. Họ có thể do thám và tóm cổ lũ gián điệp. Anh sẽ săn đuổi sự đe dọa sau lưng các điệp viên, sự đe dọa vốn biến họ thành gián điệp.

Chuông điện thoại vang lên, Bond chụp lấy ống nghe.

Anh đang liên lạc với “Mắt Xích”, sĩ quan liên lạc bên ngoài, người duy nhất ở London mà Bond sẽ gọi điện thoại từ nước ngoài về. Chỉ khi nào cấp thiết.

Bond lặng lẽ nói vào điện thoại.

“007 đây. Đây là đường dây mở. Trường hợp khẩn. Anh nghe rõ không?... Chuyển tin này ngay lập tức: 3030 đã là gián điệp hai mang, hoạt động cho Đất Đỏ...”

“Phải, khốn kiếp, tôi nói ‘đã’. Con chó cái giờ đây đã chết”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-vien-007-song-bac-hoang-gia>